

உ
சிவமயம்.

குறுப்பரஹ்மணோநம :

திருத்தேவையேனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன் :

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

பத்துப்பிரபந்தம்.

First Edition 400—Copies.

இது,

கிரிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈ. இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள்

பகுபடுபஞ்சகத்திற்கு

இயற்றியவுரையுடன்

பாம்பன் :

சா. கு. குமரகுருதாசபிள்ளையால்

சென்னைப்பண்டிதமித்திரஅச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன்விலை அணு - 7.

குறிப்பு:— (ஹாவ்) பாவமெனுஞ் சொல் பதார்த்தம், விலாஸம், சம் பத்தெனும் பொருளையும், (ஹிதூ) பூதமெனுஞ் சொல் உண்மை, ரியாய மெனும் பொருளையும் தரும்.

மயூர பந்தம்.

பாட்டு க00 - எழுத்து, சித்திரம் கூச - எழுத்து.

குற்றெழுத்துச் செய்யுள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவநத்தம்.

தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன தன்னதன..

வரதந திபநக ரசமுத வொருருக வறிதுத புவிர்விதி
மரகத வரிபர மதுகளி ஸசலவி மலமழ வெனலீரிய
மரபுறு குறுமுனி வருதிம யஸசர மதிவிர் விபுதகுரு
சுரபதி நவாச பரததி நகரம துகமழ முனிவருதி.

(இதன்பொருள்.) வா தக = (விரும்புநர்க்கு இல்லையென தளிக்கும்). வாத்தையுந் தனத்தையுமுடைய, திப நகர = பிரகாசமயமான நகரத்தானே, சுமுக = நன்முகமுடையானே, ஒரு குக = ஆன்மாக்களின் இருதயகுகையின் கணிநுத்தலின்) ஒப்பற்ற குகனெனுங் காரணப்பெய ருடையானே, வறிது தபு = குறைவற்ற, விரி விதி = பெருந்தொழிலுள்ள, மாகத அரி = பச்சைநிற முள்ள தோராக மயில்வாகனத்தின், பரம = கடவுளே, துகள் இல் = குற்றமில்லாத, அசல விமல = (திருப்பாவ்கிரி - திருச்செந்தில் - திருப்பழநி - திருவேரகம் - திருச்சோலைமலை - திருக்குன்றுதோறாடலெனப்படு) மலையனைத்தையுந் தனக்குத் திருக்கோவிலாகக் கொண்ட அமுக்கில்லாதவனே, மழ என் அல் = அறிவுமுதிர்ச்சி யில்லாதவெனது (ஆணவ) இருளானது, இரிய = கெடுப்படி, மரபு உறு = பாரம்பரியமான பெரியார் தன்மையுற்ற, குறுமுனிவர் = அங்குஷ்ட அளவான அகஸ் தியமாமுனிவர்க்கு, உதி மயல் = உதித்த மயக்கத்தையும், அசர மதி = சுவாசமில்லாத யோக அறிவையும், விரி = விளங்கச் சொல்லியருளிய, விபுதகுரு = பேரறிவாளனான ஆசாரியனே, சுரபதி = தேவர்கள் தலைவனே, நவரச பரத = சிங்காரம் - வீரியம் - பெருநகை - கருணை - இடொளத்திரம் - குற்றை - சாந்தம் - அற்புதம் - பயமெனும் ஒன்பது இரசமுள்ள நாடக நாயகனே, திருநகர = உலகை நோக்கு முயிர்க்கண்ணுக்கு ஒளியாக நிற்கும் வானஞ்சூரியனாகவும் அச்சூரியனை யுடம்பாக வுடையாகவும் அன்ம வறிவாகிய கண்ணுக்கு ஒளியாகநிற்கு ஞானஞ்சூரியனாகவும்

விளங்குவோனே, மதுக மழ முனி = இனிமையான மாறா விளநல முன்ன
முனிவடிவுடையானே, வருதி = வந்தருள்வாயாக. என்றவாறு.

குறிப்பு:— திபநகர வெணற்பாலது திபநகரவெனக் குறையும் வழிக் குறுகிற்று. தபு, உறு, உதி, விரியென்பன வினைத்தொகை. குவ்வருபும் ஐயுருபுகளும், உம்மைகளுந் தொக்கன. இச்செய்யுள்—ஐஞ்சீர்க் கலிநிலைத் துறையாகவேனும் எண்சீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தமாகவேனும் ஆகாதோ வெனின்; நெடிலும் ஒற்றுமற்ற செய்யுளாதலின் அங்ஙனமாம். ஆயின், சீர்முன் அழகுறநிற்கு மோனையெழுத்துக்கள் அன்னை நில்லா திடைச்சேரும். ஒசைநயமும் குன்றும். ஆகலி எவ்வா ருக்கொணாதென்க. இதன் முற்போந்த கஸ்தீரபந்தத்தில் அதனையு மதன் நலவனையு முணர்த் தாநின்ற “வேலவா” எனஞ்சொல் இயைந்தமைபோல இம் மயூரபந்தத் தினும் அம் மயூரத்தையு மதன்நலவனையு முணர்த்தாநின்ற “மரகதவாரிபரம்” எனஞ்சொல் இயைந்தமை மிக்க சிறப்பென்க.

அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தம், பலபங்கி.

பாட்டு ஐசு - எழுத்து. சித்திரம் உரு - எழுத்து.

கலிவீரத்தம்.

தனதன தனன தனதன தனன.

வரவிதி திருவ வருதிபொ னாவ
வரனது கருவ வருகளை குரவ
வரகுத மருவ வருமறை பரவ
வரபத மருவ வருமதி விரவ.

வருதிபொ னாவ வரனது கருவ
வருகளை குரவ வரகுத மருவ
வருமறை பரவ வரபத மருவ
வருமதி விரவ வரவிதி திருவ.

திருவ வருதிபொ னாவ வரனது
கருவ வருகளை குரவ வரகுத
மருவ வருமறை பரவ வரபத
மருவ வருமதி விரவ வரவிதி.

அரவ வரனது கருவ வருகளை
குரவ வரகுத மருவ வருமறை
பரவ வரபத மருவ வருமதி
விரவ வரவிதி திருவ வருதிபொன்,

பத்துப்பிரபந்தம்.

வராகு மருவ வருமறை
வரபத மருவ வருமதி.

வருதிபொ னாவ வானது
வருகீண ஞாவ வராகு
வருமறை பாவ வரபத
வருமதி வீரவ வரவிதி.

திருவ வருதிபொ னாவ
கருவ வருகீண ஞாவ
மருவ வருமறை பாவ
மருவ வருமதி வீரவ.

அாவ வானது கருவ
ஞாவ வராகு மருவ
பாவ வரபத மருவ
வீரவ வரவிதி திருவ.

இவற்றுட் பின்னுள்ள இரண்டு விருத்தமும், மேரனாயமுள்ள
வஞ்சித்துறைமும். வருமாறு.—

[திருவவரு திபொனாவ
கருவவரு கீணஞாவ
மருவவரு மறைபாவ
மருவவரு மதிவீரவ.

அாவவா னதுகருவ
ஞாவவா குகமருவ
பாவவா பதமருவ
வீரவவா விதிதிருவ.]

வஞ்சித்துறை.

வரவிதி திருவ
வானது கருவ
வராகு மருவ
வரபத மருவ.

திருவ வருதிபொன்
கருவ வருகீண
மருவ வருமறை
மருவ வருமதி.

வருதிபொ னாவ
வருகீண ஞாவ
வருமறை பாவ
வருமதி வீரவ.

அாவ வானது
ஞாவ வராகு
பாவ வரபத
வீரவ வரவிதி.

மாலை மாற்று.

திருவ வருதி

கருவ வருக

மருவ வரும

மருவ வரும.

சொற்பிரிவு.— திருவ, வருதி, கருவ, அருகு, அமர், உ, அ, அரு, ம, மருவ, வரும.

(இதன்பொருள்.) திருவ=செல்வமுள்ளவனே, வரும= (சூரபதமனை நசித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளுமாறு பொன்) கவசந் தரித்தவனே, உ= உகாரமும், அ=அகாரமும், அரு=அருமையான, ம=மகாரமும், மருவ=வடிவாகப் பொருந்த, வருதி=என்முன் வந்தருள்க, கருவ= (அனைத்துக்குங்) காரணமாயுள்ளவனே, அருகு அமர்=என்னை நீங்காதிருப்பாயாக. என்றவாறு.

குறிப்பு:— (உவ-ல்) கர்வம்=விசேடம். (கவ-ல்) கர்வம்=அன்பு என்ற பொருளாமாற்றானே, கருவ என்பதற்கு விசேடமுள்ளவனே, அன்புள்ளவனே யென்றலுமாம். வர்மம்=கவசம். வர்மம் வருமமென்றதலும், கர்வம் கருவமென்றதலுந் தென்மொழி வழக்கு. வியட்டிப் பிரணவமான அகார உகார மகாரங்க ளொன்றாய் நிற்குநிலையே சமட்டிப் பிரணவமெனும் ஒங்காரமாம். இப்பிரணவப் பொருள் முருகப்பெருமா னென்பது “ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்” எனுஞ் சுருதியானும் பெறுதும். மாலைமாற்றுவது, ஒரு செய்யுளை ஈற்றுதலாகக் கொண்டு வாசிப்பினும் அச்செய்யுளை யாவது. ஒவ்வோராடியும் வாணாதல்காண்க.

இம்மாலைமாற்றுச் செய்யுளின் ஈற்றடியை நான்குமுறை வாசிக்க அடியிலுள்ள ஏகபாதமாலைமாற்றுச் செய்யுளாகும்.

ஏகபாதமாலை மாற்று.

வஞ்சித்துறை.

மருவ வரும

மருவ வரும

மருவ வரும

மருவ வரும.

(இதன்பொருள்.) மருவ=மலைகளை யுடையவனே, வரும=கவசந் தரித்தவனே, மருவ=நல்ல வாசனை கமழவுள்ளவனே, வரும மமர் (மம்மர்) உ= வன்னிடத்துண்டாகும் மயக்க மனத்தை, வவு (வவ்வு)=கவர்ந்துகொள், அரும்=காண்டற்கரிய, ம=அக்கினி மேனியாய் விளங்கியவனே, மருவ= (என்னைக்) கலந்துகொள்ள, வரும அ=வரத்தக்க அகாரப்பொருளே. ஏ-று.

குறிப்பு:— மருவெனும் மலை, முற்போந்த மயூரபந்தத்தின் குறிப்பில் விளக்கப்பட்ட திருப்பரங்கிரியாதி மலை யனைத்துமாம். நானார்த்த மத்தமாலா வெணும் வாடமொழிநூல் கூறுகின்றபடி “அ” என்பதற்குப்பொருள் பெருந் தன்மையெனக் கோடலு மொன்று. அக்கினி மேனியைச் சேந்தன், சேப், செவ்வெனெனும் திருப்பெயர்களே யினிது விளக்கும். ஏகபாதமாவது, ஓர டியே மற்ற மூன்றடியுமாக வெவ்வேறு பொருள் பயப்ப வருவது.

இச்செய்யுளையே யிரண்டு வரியாக்கிக் கோழுத்திரஞ் செல்லுமாறு மேலும் கீழும் ஒவ்வோ ரொழுத்து இடையிட்டு வாசிக்கக் கோழந்தீர் யெனஞ் சித்திரகவியாகும். அடியிற் காண்க.

கோழுத்திரி.

ம	ரு	வ	வ	ரு	ம	ம	ரு	வ	வ	ரு	ம
ம	ரு	வ	வ	ரு	ம	ம	ரு	வ	வ	ரு	ம

இக்கமல பத்தத்தின் தலைச்செய்யுள் முதலடியின் உ - வது வகரத்தையும், இரண்டாம் மூன்றாமடிக்களின் உ - வது ச - வது வகரங்களையும், நான்காமடியின் உ - வது வகரத்தையும் அடுத்துவரு சீர்களுக்கு ஆதியாகக் கொண்டு நான்கடிகளையும் படித்தால் நடுவிலொரு வகரமும், சூட்டின்மேல் நான்கு வகரமுஞ் சந்தியாய் நின்று முற்றுப்பெறு நான்காரைகீட்கூரபந்த மாம். அடியிற் காண்க.

வ
ர ர ர
ப ன ப
றை து த
ம க ம
ரு ரு ரு
வ ர வி தி தி ரு வ ரு தி பொன ர வ
ரு ரு ரு
ம க ம
க ணை தி
ரு ரு வி
ர ர ர
வ

மேலைய தலைச்செய்யுளின் முதலடி யீற்றெழுத்துத் தொடங்கி மற்றை முன்றடிகளிலும், முதலடி யிலுமுள்ள வெழுத்துக்களில் ஒவ்வோரொழுத்து இடையீட்டுவாசிக்க, ஒரு காணைநரப்புடி செய்யுள்வரும். அது வருமாறு.—

காணைநரப்பு.

வந்தித்தனை. யமகர்.

வர துரு வகரு

வரகரு வமப

வரதரு வமவி

வரதிரு வதின.

சொற்பிரிவு — வர, துருவ, கருவர், அகருவம், அபவர், அதர், உ, வம், அவி, வர, திருவ, தின.

(இதன்பொருள்) கருவர் = திசைகளிலுள்ள ஜீவர்களுக்கு, வர = வர மளிக்கும் வள்ளலே, துருவ = மலையகையுடையானே, அகருவம் = அன்பில் லாமையையும், அபவர் அதர் = உள்ளதைப் பற்றாதவரது வழிச்செல்லும், உ = மனத்தின், வம் = விருப்பத்தையும், அவி = (என்னிடஞ் சேராத வண்ணம்) கெடுத்தநன், வர = (என்) விருப்பத்திற்குரியவனே, திருவ = சிறப்புடையானே, தின = அஞ்ஞான விருளை யொழிக்க ஞானப்பகலாக விளங்குவோனே. எ - று.

குறிப்பு:— திசைகள்.—இந்திரதிசைமுதல் ஈசானதிசை வரையுள்ள எட்டும், கீழும், மேலுமாகப் பத்தாம். கருபரொணும்வடசொல் கருவரொனத் திரிந்தது. கருபம் = திசை. அபாவர் அபவரொனக் குறுகிற்று. தின என்றத னாலே, அஞ்ஞானவிரும் ஞானமுந்தத்துறைக்கப்பட்டன. உ - மனமென் பது நானார்த்த நநமாலா எனும் வடமொழி நூலிலும், வ - விருப்பமென் பது விச்வப்ரகாசம் எனும் வடமொழி நூலிலும் காண்க. யமகமாவது அடி முதலெழுத்தோடு இரண்டெழுத்து முதற் பத்தெழுத்துவரை ஓடிப் பால நான்கடியும் வெவ்வேறு பொருள்பயப்ப வருவது. இதனைக் காந்துறைச் செய்யுளென்று சிலர் கூறுவர். தண்டியலங்கார எடுத்துக் காட்டின்படி இது காணைநரப்பெனப் பட்டது.

இக் காணைநரப்புச்செய்யுள் மற்றேரெதுகையா னடக்குமொருபிறிது படுபாட்டுமாம். ஆயினும் எதுகை மோனையில்லாதது சித்திரகவி யாகா தென்றல் இந்நூலாசிரியர் கோட்பாடாகவின், முன்றடிகளின் மோனையெ ழுத்திலலாத இஃதங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அது வருமாறு.—

துருவ கருவா

கருவ மபவா

தருவ மவிவா

திருவ தினவா

தலைச்செய்யுளில் “பொனரவ” (பொன் அரவ) எனப் பட்டதற்குப் பொற்சிலம் பணிந்தவனே யென்று பொருள் கொள்க. மற்றவைகளின் பொருள் வெளிப்படையாகவின் அவை யீண்டு விளக்கப்படவல்லவே.

குறிப்பு:— “அரவம்” நூபுரமெனுஞ் சிலம்பென்பதை “அரவநூபுரமும் பாம்புமோசையுமாம்” எனும் பிங்கலத்தைச் சூத்திரத்திற்காண்க. இப்பந்தத்திலிருந்து வெளிப்படுஞ் செய்யுள்களில், சிலவற்றி னடிகட்குரிய மோனை யெழுத்துக்கள் அடிகளி னிடையிலேனும், ஈற்றிலேனு முள்ளவாறுணர்க. அடிகளி னந்தத்தினிற்கு மெழுத்து நான்கும், ஆதியினிற்குமெழுத்து நான்கும் ஒருவகையா யிருத்தலால் இப்பாட்டு, அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தமெனும் பெயர்பெற்றது. சித்திரத்தினுள்ளே பல சித்திர கவிகளைத் தருதலானே இது விசித்திரகவியாம். முருகப்பெருமான், ஆன்மகோடிகளின் இருதயகமல குகையி லிருத்தலினாலே குகனெனப்பட்டன. இக்குகனெனுந் திருப்பெயர் மேலைத் தலைச்செய்யுள் ௩ - ம் அடியில் வந்துளதாகலின், இக்கமலம் அவனது அந்தரியாமித்துவத்தை விளக்கி நிற்பதுமாயிற்று. ஒருசெய்யுளே கடஞ் - செய்யுளாகின்ற பஞ்சவிம்சதியதிசுதபங்கியை, இந்நூலாசிரியரது துமரகுருநாசகுவாமிகள் பாடலிலும், மற்றைய சித்திரகவி முதலிய வ்வேடபந்தங்களை, திருவலங்கற்றிமீட்டு உ - ம் கண்டத்திலுங் காண்க.

அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தம் பூரணம்.

பிறிதுபடுதுவிதபங்கி.

நேரிசைவேண்பா.

கட்டங்கா வென்றுதிகொள் காதாகைத் தண்டாமா
மட்டங்கால் சாதமலர் வண்டாளா—வட்டம்பூண்
மாதுமையாண் மைந்தாவை வாரயிலா விட்டந்தா
வேதுதுமி யேகண்டா டி.

கண்டாடி கட்டங்கா வென்றுதிகொள் காதாகைத்
தண்டாமா மட்டங்கால் சாதமலர்—வண்டாளா
வட்டம்பூண் மாதுமையாண் மைந்தாவை வாரயிலா
விட்டந்தா வேதுதுமி யே.

பிறிதுபடுதிரிபங்கி.

நேரிசைவேண்பா.

பத்துப்பா.மேலாமோர் பாவோன் வரதாபல்
வித்துப்பார் மாலாம் விரகிலருன்—மத்தத்தா
வேலா மராமுடியா வெய்யமலா பத்தைத்தீர்
சீலா பராபரசீர் செய்.

பரசீர்செய் பத்துப்பா மேலாமோர் பாவோன்
வரதாபல் வித்துப்பார் மாலாம்—விரகிலருன்
மத்தத்தா வேலா மராமுடியா வெய்யமலா
பத்தைத்தீர் சீலா பரா.

மேலாமோர் பாவோன் வரதாபல் வித்துப்பார்
மாலாம் விரகிலருன் மத்தத்தா—வேலா
மராமுடியா வெய்யமலா பத்தைத்தீர் சீலா
பராபரசீர் செய்பத்துப் பா.

பிறிதுபடுபாட்டுப்பிரபந்தம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

க. ஓமய வேலவ னோய்வறு சீர்த்திய னோமவுன
சீமய வுத்தமர் நாதன் மயின்மிசைச் செல்லினை னுன்
கோமய மின்னிய வீடேறு மிட்டர் குரவனென
தாமய வீற்று மாறன கானந்த மார்கவன்றே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஓமய வேலவ னோய்வறு சீர்த்திய
னோமவு னசீமய வுத்தமர் நாதன்
மயின்மிசைச் செல்லினை னுன்?கா மயமின்
னியவீ டேறு மிட்டர் குரவ
னெனதா மயவீ றிறுமா
றனகா னந்த மார்க வன்றே.

கூட்டளைக்கலித்துறை.

- உ. வாளவீர் தண்முக வள்ளி மணுளன்வில் வாளுடைய
கோளவீர் வஞ்சரைத் தேய்த்த பொருநன் குருகில்வரு
தாளவீர் தேமுரு கோன்வேலன் முத்தன் சமதிறை
கோளவீர் கானித முங்குறை யாக்கொன்னர் கேட்குமின்பே.

நேரையாசிரியப்பா.

வாளவீர் தண்முக வள்ளி மணுளன்வில்
வாளுடைய கோளவீர் வஞ்சரைத் தேய்த்த
பொருநன் குருகில் வருதா ளவீர்தே
முருகோன் வேலன் முத்தன் சமத
நிறைகே ளவீர்கா னிதமுங்
குறையாக் கொன்னர் கேட்கு மின்பே.

நேரையெண்பா.

- ங. மாண்டாங்குந் வேலா மலர்குவளை மார்பாவாண்
டாண்டுகோ டுங்குறை யாதவத்தம்—வேண்டான்ற
கொன்பேண் விபுத குருவேநாய் தாண்டாண்மை
யின்பே தரவருநி யின்று.

கலிவிநீத்தம். காய் மா காய் மா.

மாண்டாங்கும் வேலா மலர்குவளை மார்பா
வாண்டாண்டு தோழங் குறையாத வத்தம்
வேண்டான்ற கொன்பேண் விபுதகுரு வேநாய்
தாண்டாண்மை யின்பே தரவருநி யின்று.

நேரையெண்பா.

- ச. பாட்டாத்த சேந்தா பசுவெவையு நீதானுட்
டாட்டமரு ளென்றறி யார்வுகொள்ளென்—கூட்டாக்கை
நோய்தான் குலைய நுனியாது பீட்டாக்க
வாய்தான் பெருகவருள் வந்து.

கலிவிநீத்தம். காய் மா காய் மா.

பாட்டாத்த சேந்தா பசுவெவையு நீதா
னாட்டாட்ட மருளென் றறியார்வு கொள்ளென்
கூட்டாக்கை நோய்தான் குலையநுனி யாது
பீட்டாக்க வாய்தான் பெருகவருள் வந்து.

கலிவிந்தம்.

௩. மாடுடைமாடிவரொருவன் மாவடிவோடுலேவார்
பிடுடையா னயிலவன்மண் ணோர்பெருமான் மனமாம்
வீடுடைவண் ணவனிமலன் வீரனடிக் களிசெய்
பாடுடையார் திருவினுய்வர் பாதமுற்றுய் குவரே.

நேரிசையா சிரியப்பா.

மாடுடை மாடிவ ரொருவன் மாவடி
கோடுல வோர்பீ டுடையா னயிலவன்
மண்ணோர் பெருமான் மனமாம் வீடுடை
விண்ணவ னிமலன் வீர னடிக் களி
செய்பா டுடையார் திருவி
னுய்வர் பாத முற்றுய் குவரே.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மாடுடை மாடி வரொருவன் மாவடி வோடுலேவார்
பீடுடை யா ன யிலவன்மண் ணோர்பெரு மான்மனமாம்
வீடுடை விண்ண வனிமலன் வீர னடிக் களிசெய்
பாடுடை யார்தி ருவினுய்வர் பாதமுற் றுய்குவரே.

கலிவிந்தம்.

௪. மாலணைமான் மருகனுயர் மாதவர் நூலவர்தே
வாலணைவே ணுவலருமெய் யாள னிறு மழவன்
வேலணைகை யழகனறை வீசடிக்கன் புளர்வன்
னீலணையா மதியினன்னர் நீடுநன்குய் குவரே.

நேரிசையா சிரியப்பா.

மாலணை மான்ம ருகனுயர் மாதவர்
நூலவர் தேவா லணைவே ணுவலரு
மெய்யா ன னிறு மழவன் வேலணை
கையழ சுனறை வீசடிக்கன் புளர்
வன்னீ லணையா மதியி
னன்னர் நீடு நன்குய் குவரே.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மாலணை மான்ம ருகனுயர் மாதவர் நூலவர்தே
வாலணை வேணு வலருமெய் யாள னிறுமழவன்
வேலணை கைய ழகனறை வீசடிக்கன் புளர்வன்
னீலணை யாம தியினன்னர் நீடுநன் குய்குவரே.

கலிநிலைத்துறை.*

தானனந் தானந்த தானதனா தந்த தானதனா.

எ. வேரியஞ் சேரிண்டை வேய்சுரனே தொங்கன் மீதுறுமோர்
சூரியன் போல்வென்றி வேலரசே துன்பு சூலநுளீ
யாரியந் தாவிஞ்சு சீர்பரமே யென்றுள் கார்வெழமா
பாரியண் டா துந்த வாவிவரவாய் வண்டில் பாவலனே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தனனா தந்த தானதனா தான தத்தா தத்தனா.

சுரனே தொங்கன் மீதுறுமோர் சூரி யன்போல் வென்றிவே
லரசே துன்பு சூலநுளீ யாரி யந்தா விஞ்சுசீர்
பரமே யென்றுள் கார்வெழமா பாரி யண்டா தந்தவா
விவரவாய் வண்டில் பாவலனே வேரி யஞ்சே ரிண்டைவேய்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

வேரியஞ் சேரிண்டை வேய்சுரனே தொங்கன் மீதுறுமோர்
சூரியன் போல்வென்றி வேலரசே துன்பு சூலநுளீ
யாரியந் தாவிஞ்சு சீர்பர மேயென்றுள் கார்வெழமா
பாரியண் டா துந்த வாவி வரவ்யண்டில் பாவலனே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

[இதழ்குவிக்கு முயிரேழுத்து மெய்பெழுத்துந்
தீண்டாமற்பாடும்] நிரோட்டகம்.

அ. நாரிணை நெஞ்சினர் நாயக நெஞ்சின
னாரியரி சீரிணை தங்கையெ னல்லா
டனதிளஞ் சேய்செறி தண்டா ரிணைசெங்
கனலா தார சுண்டன் சகல
கலையே ரிணைகா னிணையா
ரலிலே யெய்த லாணை யன்றே.

* இக்கலிநிலைத்துறை— அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தமாதலை நோக்கப் பிறிதுபடுபாட்டாகவும், கட்டளைக் கலித்துறையாதலை நோக்கப் பதுபடுபாட்டாகவு மிருக்கின்றது. இவ்வித பேதம் முன்வந்த ௩ - ௬ - ம் விருத்தங்களிலும், பின்வரும் வெண்கலிப்பாக்களிலுமுள்ளவாறு காண்க.

கூட்டளைக்கலித்துறை.

நாரிணை நெஞ்சினர் நாயக னெல்கின னுரியரி
சீரிணை தங்கையெ னல்லா டனதினஞ் சேய்செறி தண்
டாரிணை செங்கன லாதார கண்டன் சகலகலை
யேரிணை காரிணை யாரல லேயெய்த லாணையன்மே.

கூடுகையாசிரியப்பா.
[மேற்படி] நிரோட்டகம்.

கூ. ஆறணி செஞ்சடை யந்தண னந்தன
ஹிடத் தனீறணி யாக்கையர் நேயன்
சிகண்டிய னித்தியன் செஞ்சே றணிநக்
சகந்தேர்ந் தீயெ னாதி திறத்தன்
ணனியே றணிசார் தகையார்
கனியேய் நெஞ்சக் கந்த னெஞ்சே.

கூட்டளைக்கலித்துறை.

ஆறணி செஞ்சடை யந்தண னந்தன ஹிடத்த
னீறணி யாக்கையர் நேயன் சிகண்டிய னித்தியன்செஞ்
சேறணி நச்சகந் தேர்ந்தீயெ னாதி திறத்தண்ணரி
யேறணி சார்தகை யார்களி யேய்நெஞ்சக் கந்தனெஞ்சே.

வேண்கலிப்பா.

[மேற்படி] நிரோட்டகம்.

கூ. தனநிறை தெரியறரி தகையனெறி யரசுகன
னனிநிகழ் நயனனிச நறியகதி கணிணையன
தனியரி கனெடி லயி லிறையடியி னததரணை
நனரளி செயினியைத னயன்.

கலிநிலத்துறை.

தனதன தனன தனதன தனன தனன.
தனநிறை தெரிய றரிதகை யனெறி யரசி
கனனனி நிகழ்ந யனனிச நறிய கதிக
ணிணையென தினிய ரீகனெடி லயிலி றையடி
யினதத ரணை நனரளிசெ யினியை தனயன்.

கலிநிருத்தம்.

தனனதனன தனன தனனதன தனன.
தனநிறைதெரி யறரி தகையனெறி யரசி
கனனனிநிகழ் நயன னிசநறிய கதிக
ணிணையென தினி யரிக னெடி லயிலி றையடி
யினததரணை நனர ளிசெயினியை தனயன்.

வேண்கலிப்பா.

கக. நயமுள புதுநறவு கமழடியி னவையிறய
 வியல்பெனை யுறவெணுக வினிமை தருக கவையினக
 மயனரி வெருவெழு கிரியதுபெ யரனடிக
 னுபரி சுதைபிரிய முளன்.

கலிநிலைத்துறை.

தனதன தனன தனதன தனன தனன.

நயமுள புதுந றவுகம ழடியி னவையி
 றவியல் பெனையு றவெணுக வினிமை தருக
 வெயினக மயன ரிவெருவ வெழுதி ரியது
 பெயரன டிகளு யாரிகு சுதைபிரி யமுளன்.

கலிநிருத்தம்.

தனனதனன தனன தனனதன தனன.

நயமுளபுது நறவு கமழடியி னவையி
 றவியல்பெனை யுறவெ ணுகவினிமை தருக
 வெயினகம யனரிவெ ருவெழுதி ரியது
 பெயரனடிக னுபரி சுதைபிரி யமுளன்.

பிறிதுபொட்டுப்பிரபந்தம் முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் நிருவடிவாழ்க.

இதன்கண்ணையுள்ள கட்டளைக்கவித்துறைகள், பண் - நட்டராகத்
 தினும் பாட வியையும்.

ஐந்தந்தாதியெனும்

பகுபடுபஞ்சக

மூலமுமுரையும்.

—(*)—

க. கட்டளைக்கலித்துறை.

சிவகந்தன் சீரடயின் மேற்றிகழ் செய்யுந் தினமதொன்றி
 னவகண்டஞ் சூழினன் றுனமின் விஞ்சொண் ணகையிதென்னென்
 கவலொன்றுங் காலவற் குட்கதி ரென்முக கணிற்றையெஞ்சே
 யவனங்கங் காணதென் றுனரி வந்தித் தன்னெழுந்தே.

அறுதிக்கழிபெல்லடியாசியவிற்பார்.

புரிமாங்காய் தேமா தேமா புரிமாங்காய் புரிமா தேமா.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் நிகழ்செய்யுந் தினம தொடர்நி
னவகண்டஞ் சூழி னின்ற னடின்விஞ்சொண் ணகையி தென்னென்
கவலொன்றுங் காலவற்குட் கதிரென்முக் கணிறை யெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென்று னரிவந்தித் தனனெ முந்தே.

புரிமா தேமா புரிமா, புரிமா கூவினங்காய் தேமா.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் நிகழ்செய் யுந் தினம தொடர்நி
னவகண்டஞ் சூழி னின்ற னடின்விஞ் சொண்ணகையி தென்னென்
கவலொன் றுங்கா லவற்குட் கதிரென் முக்கணிறை யெஞ்சே
யவனங் கங்கா ணதென்று னரிவந் தித்தனனெ முந்தே.

நரவுத்தொச்சககீகலிப்பா.

புரிமாங்காய் கூவினங்காய் புரிமாங்காய் கருவினங்காய்.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் நிகழ்செய்யுந் தினமதொடர்நி
னவகண்டஞ் சூழி னின்ற னடின்விஞ்சொண் ணகையி தென்னென்
கவலொன்றுங் காலவற்குட் கதிரென்முக் கணிறையெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென்று னரிவந்தித் தனனெ முந்தே.

கலிநீலநூதம். பஃ - டட்டராகம்.

புரிமாங்காய் கூவினங்காய் புரிமாங்காய் புரிமா தேமா.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் நிகழ்செய்யுந் தினம தொடர்நி
னவகண்டஞ் சூழி னின்ற னடின்விஞ்சொண் ணகையி தென்னென்
கவலொன்றுங் காலவற்குட் கதிரென்முக் கணிறை யெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென்று னரிவந்தித் தனனெ முந்தே.

சிவகந்தன் = மங்கலசொருபியாகிய கந்தசுவாமியானவர், சீர் மயில்
மேல் திகழ்செய்யும் தினம் அது ஒன்றில் = சீர்த்திதங்கிய மயில்வாகனத்தில்
ஆரோகணித்து விளக்கத்தைப்பூரியும் ஒருநாளில், நவகண்டம் சூழ் இனன் =
நவகண்டங்களையும் வலஞ்செய்கின்ற சூரியன் (அவ்விளக்கத்தைக்கண்டு), ந
மின் விஞ்ச ஒந் நகை இது என் என் = நம்மைக்காட்டினுமேம்பட்ட ஒன்றிய
(பெரிய) ஒளியாய் இவ்வென்னென்று (வுணரகில்லானாய்), கவல் ஒன்றும் கா
ல் = (மனத்தின்கண்) துன்பெய்துமமையத்தில், அவற்கு உள் கதிர் என் முக்க
ண் இறை = (ஒளி செய்வோனாகிய) அச்சூரியனுக்கு உள்ளொளியெனவிளங்
குந் திரிநேத்திரங்கையுடைய தலைவனாகிய சிவபெருமான், எம் செய் அவன்
அங்கம் அது காண் என்றான் = எம்முடையகுமாரனது (தேஜோ)ரூபம் அஃ

தாகும் காண்க என்றன், அரி எழுந்து வந்தித்தனன் = சூரியன் (துண்ணென்) எழுந்து நமஸ்கரித்தனன்.

சிவகந்தன் - சிவகுமாரனாகிய கந்தசுவாமி. திகழ்செய்யுந்தினம் - பிரகாசத்தைத் செய்யும் ஒருநாள் எனினுமாம். அல்லலாந்தொழில்படைத்தே யடிக்கடியுருவெடுத்தே மல்லன் மாஞாலங்காக்க வருகடவுளர் போலாது, “செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கண்ணவாளன்” என்றபடி என்றும் விளங்குகின்றவரும், சிவகுமாரனு மாகலின் “சிவகந்தன்” என்றும், சுவாமிநாதனான இளையபிள்ளையாரைப்பணியார் உலகிலில்லாமையின் இவ்விறைவனைவணங்கும் யாவராலும் வந்திக்கப்படுகிறப்பு வாய்ந்ததுமயிலாகலானும், அம்மயில் பூர்வத்திற் சூரபன்மனையிருந்தொன்று பல தேவமுனிவர்களாலும் பயத்தால் வணங்கப்பட்டும், மயிலுருக்கொண்ட பின்பைப் பிள்ளையாரைப்பரிக்கும் பெருமை கருதி அன்பாவ்வணங்கப்பட்டும் சீர்பொருந்தி நின்றலானும் “சீர்மயில்” என்றும், “பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு” என்ற நக்கீரனார் கூற்றுப்போன்று கடலிற் பசுமையும் ஞாயிற்றிற் செம்மையும் தோன்றியவாறு மயிலிற் பசுமையும் தந்திருமேனியிற் செம்மையும் தோன்றக் குமாரசுகடவுள் நின்றவின் “மயின்மேற்றிகழ்செய்யும்” என்றும், அநுக்கார்த்தம் இறைவன் உண் முகமன்றி வெளிமுகமாதல் ஒரோகாலத்தன்றி யென்று மின்மையால் “தினம்தொன்றில்” என்றும், “உலகமுடிப்ப வலன் வர்பு தீரிதரு ஞாயிறு” என்றபடி உலக முழுவதும் களிப்பெய்த, அவ்வுலகினிடையே யுள்ள மேருவைவலமாகத் திரிதலைச்செய்யுமாற்றற் பாரதம் கிம்புருஷம் ஹரி கேதுமாலம் இளாவிரதம் மம்ரியம் ஹிரண்மயம் குரு பத்திராசவ மெனப்படு நவகண்டங்களைபுஞ் சூழ்ந்துவருகை சூரியனியற்கையாகலின் “நவகண்டஞ் சூழினன்” என்றும், உலகிலுள்ள ஒளிகட் கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குகின்றவனாகலின் தனக்கு மேம்பட்ட பேரொளிப்பிழம்பினைத் தன் புறக்கண்ணால் விளங்கக்கண்டு இன்னதென்றோர்தற்கேலாது சூரியன்மனக் கவலைகொண்டிருந்தானென்பார் “நயின்விஞ்சொண்ணகையிதென்னென் கவலொன்றுங்கால்” என்றும், சிவனார் காரணங்கட்கெல்லாங் காரணரும் “இமையாக் குஞ்சரமும் படங்கொள் நாகப்பாம்பினையும் பூவனையும்” தந்தருளினவரும்; சூரியசோமாக்கினிகளி னொளிக்கொளியாயிருந்து அவற்றைப் பிறக்கச் செய்பவரும்; காமனுக்குக்காமனும் காலனுக்குக்காலனும் உயிருக்குயிருமாய்விளங்குபவரும்; “அறிவேசிவமாயமர்ந்திருப்பான்” என்றபடி அறிவுமயமாக நிற்பவரும்; (ஐவாபெவஹுஜாபக்யதபெஷாநி ஸொஜெஷாநாமிதய உப)
“மஹாதேவ முமார்த்தக்ருதசேகரக் ஸோமஸூரியாக்நிநயம்” என்று அர்வணஸேந பஸ்வஜாபாலம் பகர்கின்றபடி சூரிய சோமாக்கினி களுக்குக் காரணமான திரிநேத்திரங்களைபுடையவரும்; சூரியமண்டலத்திற் சூரியாந்தரியாமியாய்ப் பர்க்க சப்தவாச்சியராய்க் காயத்திரிப் பொருளாயிருப்பவருமாகலின் “அகநிருட்கதிரென்முக்கணினி” என்றும், யாம் ஸக

கலிவந்தம்.

தேமாங்கனி புளிமாங்கனி தேமாங்கனி புளிமா.

தேனார்சுமன் முருகோன்மயிலே றச்சிகி திகழ்தன்
வானார் குரல் கொடுமூடிட வேனின்வண் மெனவேன்
கானார் வெயின் மருவாவண் மென்னக்கதி ரயிலோ
னானார் பரன் மதியென்றுதையிட்டானனி செல்வே.

நூவுகோச்சகக்கல்பா.

தேமாங்காய் கூவிளங்காய் புளிமாங்காய் கருவிளங்காய்,

தேனார்சு மன்முருகோன் மயிலே றச் சிகி திகழ்தன்
வானார் குரல்கொடு மூடிடவேனின் வண்மெனவேன்
கானார் வெயின் மருவா வண்மென்னக் கதிரயிலோ
னானார் பரன் மதியென்றுதையிட்டானனி செல்வே.

கலிநீலத்துறை. ப. ௩ - ௩ட்டராகம்.

தேமா கருவிளம் கூவிளங்காய் கூவிளம் புளிமா,

தேனார் சுமன்முரு கோன்மயிலே றச்சிகி திகழ்தன்
வானார் குரல்கொடு மூடிடவே னின்வண் மெனவேன்
கானார் வெயின்மரு வாவண்மென் னக்கதி ரயிலோ
னானார் பரன்மதி யென்றுதையிட்டானனி செல்வே.

தேன் ஆர் சுமன் முருகோன் = தேன்பொருந்துதலையுடைய (கடப்ப) மலர்
மாலையணிந்த இளைய பிள்ளையாராகிய இறைவன், மயில் ஏற = மயிலின்மீது
ஆரோகணஞ்செய்ய, சிகி திகழ்தன் வான் ஆர் குரல்கொடு மூடிட = அம் மயி
லானது விளக்கஞ் செய்வதும் ஆகாயமளவுவது மாகிய தன் தோகையால்
(இறைவனது திருமேனியை) மூடிதல் செய்ய, வேன் இ வண்ம் ஏன் என =
(செவ்வேளாகிய) முருகக்கடவுள் (இல்லார்த்தமாக மயிலே ! நீ) இவ்வாறு
(என்திருமேனிப்பொலிவினை மறைத்தல்) செய்தல் யாதுகாரணமெனவினவ,
கான் ஆர் வெயில் மருவா வண்ணம் என்ன = (மயிலானது) கானகமார்க்கத்
திற்பொருந்தும் வெயில் வெப்பும் (திருமேனியில்) எய்தாதவகை (ஆகச்செய்
தனன்) என்று சொல்ல, கதிர் அயிலோன் = ஒளியைச்செய்யும் வேற்புடை
தாங்கிய விமலன், நான் ஆர் பரன் மதி என்று = என்னை யாரென்று கரு
தினை மேலானவனென மதிப்பாயாக வென்று, நனிசெல் உதையிட்டான் =
நன்றாகச் செல்ல உதைத்தருளினன்.

பருவமலருக்கு மணமுண்டு தேனுண்டு ஆகலின் “உருளிணர்க்கடம்
பிடுளவிதாராயே” எனப் பரிபாடலும், “உருள்பசுந் தண்டார் புரளுமார்பி
னன்” எனத் திருமுருகாற்றுப்படைபுடும். அதற்குத் “தேருருள் போலும்
பூவாற் செய்யப்பட்ட போகத்திற்குரிய குளிர்ந்த மாலை மசையுமார்பினை

யுடையன்” என நச்சினர்க் கினியருங் கூறினார்களின் “தேனார் சுமன்முரு கோன்” என்றும், இறைவன் ஐராவதம், நாரதன் வேள்வியிலுதித்த தகர் முதலிய பல ஊர்திகளையுடையமையின் அவற்றுளெல்லாஞ் சீர்த்தி மிக்ரு ஆயிரத்தெட்டண்டங்கனையும் தூற்றெட்டுகம் அரசுசெய்த ஆற்றலுடைய குரங்கிய மயூரவாகனத்தாரோகணித்து விளங்கின னென்பார் “மயிலேற” என்றும், அம்மயில் உச்சிக்கொண்டையாகிய சிகையையுடையதும், பொன்னிறமுதலிய பன்னிற முற்று விளக்கம் பெற்று ஆகாய மளவுநெடியகலாப முடையது மாகவின் “சிகிதிகழ்தன் ஊரார் குரல்” என்றும், அம்மயில் இறைவனைச்சுமக்கு மானத்தங்கருதித் திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்த தென்பார் “குரல் கொடுமூடி” என்றும், விருப்பங்களை யெல்லாம் அருள்புரியுமவனாகவின் “வேள்” என்றும், முழுமணிப்பூணுக்குப் பூண் வேண்டாதவாறு, என் அழகிய மேனிக்கு ஓரழகு செய்வாய் போல அதன்விளக்கத்தை மறைத்ததென்னெனக் கடாவினென்பார் “எளிவ்வண்ணமென” என்றும், அதற்குள்ளபடி விடை கூற மனமில்லாத அம்மயூரமானது இறைவனது அதிகோமன் திவ்விய மேனியானது கான் வழிப்படர்கையிற் சூரியப் பிரபையால் வருந்தாவண்ணஞ் செய்தேனென விண்ணப்பித்த தென்பார் “காணார் வெயின்மரு வாவண மென்ன” என்றும், இறைவன் வில் வாள் அங்குச முதலிய பலபடைகளையுடைய நெனிணும் தாரகன் குரங்கியசுரரைத் தொலைத்து இந்திராதி யிமையவர் கட்டுக்கல்லாம் அருள்புரிந்து ஞானசத்தியாய் விளங்குவது பிரகாசத்தோடு கூடிய வேற்படையையாகவின் “கதிரயிலோன்” என்றும், நான்யாரெ ன்பதனையும் என்பரக்கிரமங்கள் இத்தகைய வெண்பதனையும் மறந்தனையோ? அறியாய் கொல்லோ? ஆயினுங்கூறுவல்—சர்வலோக நாயகனாகிய மேலானவனென்றறிதி: என் மூர்த்தங்களிலோன்றாகிய சூரியனது வெயில் வெப்பு என்னை நலிதல் செய்யாது: ஒழுங்கு பெறச்செல்க வென்று அதன் சுருத்துணர்ந்த இறைவன் அதன் விடைக்கிசைய வுதைத்தனென்பார் “நாணார்பரன் மதியென் றுதையிட்டா னனிசெல” என்றும் கூறினர். “தேனார்சுமன் முருகோன்” என்றது கடம்பெனன்ப தொக்கும்.

“காணார் வெயில்” என்றது வள்ளி நாயகியார் திருமாளிகைக்குக் குறிஞ்சி நிலவழியில் எழுந்தருளுதலின் என்றும்; உதையிட்டான் என்றது அம்மயில் தன் காலத்திலும் முற்பிறப்பிலும் அதன் முற்பிறப்பிலும் இறை வன் பிரபாவங்களை யறிந்திருந்தும் மறைத்துக் கூறுதல் கூடாதென்றறி வித்தலைக் கருணையாற் செய்தமையென்றுங் கொள்க. மயில்வாகனங் குரல் கொடு மூடி இறைவனை நெடுநேரஞ் சுமக்குமானந்தங்கருதி மெல்ல நடந்த தும், வினாவுக்கு விடையிறுத்ததும் இன்ப அன்புக்கும் அறியாமைக்குஞ் சிலேடையாய் நின்றலும்; இறைவன் வினவி உதைத்தருளினது நாயகியார்

திருமாளிகைக்கு விரைந்து செல்லுமாறு தூண்டினதற்கும் மயக்கம் நீக்குங் கிருபைக்குஞ் சிலேடையாய் நின்றலுங் காண்க.

குமாரக்கடவுள் குறிஞ்சி நிலநோக்கித் கடவுள் செலுத்திய மயூசு மானது மென்னடை தருமாறு தோகையால் திருமேனியை மறைப்ப, இறைவன் இஃதென்னென, குரியப்பிரபையை மறைத்ததாமென, தண்மை, வெம்மை முதலியவற்றால் இன்பதுன்பங்களெய்துகை பசுக்களுள் மாநுடர் கன்றி வானவர்க்கினறு: அவ்வானவர் தொழுஞ் சிவகுருநாதனும், சுவாமிநாதனு மாகிய யான் பதியாகிய பரனென்றறிந்து செவ்வே செல்க வென்று தூண் டினென்பதாம். (௨.)

ந. கூட்டினைக்கலிந்துறை.

செலவுதிப் பில்கந்த வண்ணல் சிலம்பருஞ் செல்வத்தரேய்
நலவடிக்கண்மன்னு மெங்க ணலங்கொனென் றுள்விம்முமா
லிலகரைக் கண்மன்ன நெய்தை யெனுங்கொலங் கண்மல்குபூ
ணலருரத் தின்மத்த கத்துள வுஞ்சொலும் மவ்வண்ணமே.

எழுகீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியநீந்தம்.

புளிமா தேமா தேமா தேமா புளிமா தேமா கூவிளம்.

செலவு திப்பில் கந்த வண்ணல் சிலம்ப ருஞ்செல் வத்தரேய்
நலவடிக்கண் மன்னு மெங்க ணலங்கொனென் றுள் விம்முமா
லிலகரைக்கண் மன்ன நெய்தை யெனுங்கொ லங்கண் மல்குபூ
ணலரு ரத்தின் மத்த கத்து ளவுஞ்சொ லும்மவ் வண்ணமே.

நாவுகொக்கீக்கலிப்பா.

கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் கூவிளம்.

செலவுதிப்பில் கந்தவண்ணல் சிலம்பருஞ்செல் வத்தரேய்
நலவடிக்கண் மன்னுமெங்க ணலங்கொனென் றுள் விம்முமா
லிலகரைக்கண் மன்னநெய்தை யெனுங்கொலங்கண் மல்குபூ
ணலருரத்தின் மத்தகத்து ளவுஞ்சொலும்மவ் வண்ணமே.

கலிநிலைந்துறை, பண் - நீட்டராகம்.

கருவிளம் தேமாங்காய் தேமா கருவிளம் தேமாங்கனி.

செலவுதிப் பில்கந்த வண்ணல் சிலம்பருஞ் செல்வத்தரேய்
நலவடிக்கண்மன்னு மெங்க ணலங்கொனென் றுள்விம்முமா
லிலகரைக் கண்மன்ன நெய்தை யெனுங்கொலங் கண்மல்குபூ
ணலருரத் தின்மத்த கத்து ளவுஞ்சொலும் மவ்வண்ணமே.

செலவு உதிப்பு இல் கந்த அண்ணல்=இறத்தல். பிறத்தலில்லாத (நிக் தியப்பொருளாகிய) கந்தப்பெருமானது, சிலம்பு=(திருவடியிலணியப்பெற்ற) சிலம்புமுதலிய காலணிகள், அரும் செல்வத்தர். ஏய்=அரிய (துவளுநச்) செ

லவர்கள் அடையத்தக்க, நல அடிக்கண் மன்னும் = நலத்தைப்பிரியும் திருவடிக்கண் நிலைபெற்றிருக்கும், எங்கள் நலம் கொள் என்று = எங்கள் மேம்பாடி எத்தகையது என்று, உள் வீமமும் = எண்ணுதல் செய்து ஒலிக்கும், இவரு அரைக்கண் மன்னல் = பிரகாசிக்கின்ற திருவிடையிலே நிலைத்திருத்தல், நெய்தை எனும் = (திருவடியினும் உயர்விடத்திருத்தலால்) பெருமை யென்று பேசும், அங்கண் மல்கு பூண் = அவ்விடத்திற் பொருந்திய அரைப்பட்டிகை முதலிய இடையணிகள், அலர் உரத்தில் மத்தகத்துடனவும் = பரந்த திருமார்பிலும் திருநெற்றியிலும் திருமுடியிலும் பொருந்திய ஆரம் பட்டம் கிரீடமுதலியனவும், அ வண்ணம் ஏ சொல்லும் = அவ்வகையே (ஒன்றினென்று உன்ன தஸ்தானத்திலிருக்கின்றோமென்று தம்மைப்புகழ்ந்து) சொல்லாநிற்கும்.

“சந்திரனுக் குடலானத் தனதனுக்கோர் கண்ணானத் தருவினிழல்— இந் திரற்கோ பகக்குறியா மியமனுக்கோ புழுக்காலா மிரவி யின்ற—மைந்தனுக்கோர் கான்முடமாம் வனசனுக்கோர் தலைகுறையாம்” என்றும், “தீய வசர பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டனங்க னொருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான—காயமுண்டு கைதொழுவேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வானோர்க் கென்ன வனனுண்டே” என்றும், “தூறு கோடிபிரமர்க ளென்கிறார்—ஆறு கோடி நாராயண ரங்கனே—ஏறு கங்கை மணலெண்ணி லிந் திரர்—ஈறி லாதவ னீச னொருவனே.” என்றும் வரும் இவையனைய பிரமாணங்களானே எல்லாத்தேவர்களும் சதுர்முகப்பிரமன் தைக்குஞ்சட்டையும், விதிவழித் தருமன் வெட்டுங்கட்டையுமாய் வினைக்கீடாகத் தறுகரண புவன போகங்களை அகர்ந்து புண்ணிய மகன்றவழி மீண்டும் பல பிறவியடைவார் போ லல்லாது “பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்” எனும் ஸ்ரீ அருண கிரிநாதசுவாமிகளின் முதலுரையின்படி இறத்தல் பிறத்தல்களில்லாதவனும் உயிர் கவருங் கர்த்தாவாகிய இயமனுக்கு இயமனும், சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனுக்குப் பிரமனுமாக விளங்குகின்றவனும் “உனது தாய் உலக சராசர மெவையும் ஒருங்குடன் பூத்தவளுந்தை—கனபரிபூரண சுகத்தனின்றமையன் காரிய முதல்வனுன் மாமன்—வனசனாகியர்கள் பணிபதனிவர்கள் வளனெலா முனக்குரித் திதனால்—வினவு செல்வத்துட் செல்வனீ போளூர் வீறிவா முறுமா முகனே.” என்றபடி எல்லா மேம்பாடுகளும் பெற்றுள்ளவனும் குமாரக்கடவுளே யென்பார் “செலவுதிப்பில் கந்தவண்ணல்” என்றும், இறைவன் திருவடி மக்களை மனைவியை யொக்கலை யொரீஇத் தளர்வுமும் யாக்கை தளர் வித்துத் தவஞ்செய்தும், இல்லறநின்றே பல்லறமியற்றிச் சடக்கா மறுவைச் சதாகாலமும் ஜபித்தும், அண்ணலாரடியை மறவாது துதித்தும் அடைதற்கரியபெருஞ்செல்வர்களா நெய்தற்குரியதும் ஆகலின் “பெருஞ்செல்வத்தர் ஏய்அடி” என்றும், அத்திருவடி, திருமால் பிரமனாகி தேவர்களின் அடியுற்றார் அவ்வத்தேவர்க் கறுதியிட்ட காலவளவிலே அப்பதங்களழிய அழிதல் போ

லாது, தன்னை யடைந்தாரைச் சமானுதிக ரகிதமானுநி ராதிசயானந்த அந்நித
ஞான நிலையில் என்றும் இருத்துதலின் “நலவடி” என்றும், அத்தகைய
பெறுதற்கரிய பேருகிய திருவடிக்கண் நிலைபேராக விளங்கத்தக்க எம் பெரு
மையிருந்தவா றென்னென அகங்காரி துளம்பிச் சிலம்பு ஒலித்த தென்பார்
“ சிலம்பு **** நலங்கொன்னென்றுள்விம்மும் ” என்றும், திருவடியிலுள்ள
சிலம்பு முதலிய காலணிகள் இவ்வாறுகரிக்கக்கண்ட திருவரை திருவரம் திரு
மத்தகம் முதலிய உன்னதவந்தானங்களிலுள்ள அணிகள், அக்காலணிகளிருக்
கு மிடத்தினு முயர்ந்தவிடத்தில் இருத்தல் கருதித் தத்தம் பெருமையைப்
புகழ்ந்து பேசிக்களித்தனவென்பார் “ இலகரைக்கண்****பூண் ” என்றும்,
“ அலருரத்தின்****அவ்வண்ணமே ” என்றுகூறினர்.

பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமானாய் அமுறுகச் சிவபிரானார் மயூரவாஹ
நாருடராய் விரைந்து சேறலாலசையும் அடித்தாமரையிலணிந்துள்ள பாது
சாலம் காந்தசரியாகிய பரியகம் பாதகிண்கினியாகிய பரிபுரம் சிலம்பு சதங்கை
கழல் முதலிய காலணிகள் ஒலித்தலை, தவஞானச் செல்வர்களேயன்றி ஏனை
யோர் அடைதற்கரிய திருவடியை நிலைபேருயடையப் பெற்ற நம்மேன்மை
யென்னவெனக் களித்துரைத்ததாகவும்; இடையின் கண்ணியப் பெற்ற
அரைப்பட்டிகை அரைஞாண் கச்சு மதலிகை யெனப்படு தொங்கல் முதலிய
இடையணிகள் விளக்கம் புரிதலையும், மேலிடத்து மேவுதலையுமே அவை
சிறப்பெனக் களிகூர்ந்தனவாகவும்; கண்டிகை ஆரங்கள் மதாணி மலர்
மாலை சரப்பணி முதலிய மார்பணிகளும், பட்டம் சுட்டி சூட்டு கிரீடம் முத
லிய சிவவணிகளும் அங்கனமே களிசிறந்தனவாகவும் கற்பித்தலங்கரித்
துரைத்தாம்.

(ங)

சு. கட்டளைக்கலித்துறை.

வண்ணந் திகழுந் திருமால்வண் போதயன் வாழ்வியை
முண்ணங் கெழுசிங் கணையான் நின்றே நெனுஞ்சே யொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச் சிரமவேலன் னோனர சாருயிரை
புண்ணென் றிறநன் றெனுமாலொண் டேவரு முட்குறவே.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருந்தம்.

தேமா புளிமா புளிமா தேமா புளிமா புளிமா.

வண்ணந் திகழுந் திருமால் வண்போ தயன்வாழ் வியையா
முண்ணங் கெழுசிங் கணையான் நின்றே நெனுஞ்சே யொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச் சிரமவே லன்னோ னரசா ருயிரை
புண்ணென் றிறநன் றெனுமா-லொண்டே வருமுட் குறவே.

கலிவிநீத்தம்.

தேமாங்களி கூவிளங்காய் தேமாங்களி கூவிளங்காய்.

வண்ணந்திக முந்திருமால் வண்போதயன் வாழ்வினையா
டிண்ணங்கெழு சிங்கனையான் நின்றேனெனுஞ் சேயொளிர்கை
யண்ணம்பெறு வச்சிரம்பே வன்னேனா சாருயிரை
புண்ணென்றிற நன்றெனுமா லொண்டேவரு முட்குறவே.

கலிநிலைத்துறை. பண் - நீட்டராகம்.

தேமா புளிமாங்களி தேமா கூவிளம் கூவிளங்காய்.

வண்ணந் திகமுந்திரு மால்வண் போதயன் வாழ்வினையா
டிண்ணங் கெழுசிங்கனையான் நின்றேனெனுஞ் சேயொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச்சிரம் வேலன் னேனா சாருயிரை
புண்ணென் நிறநன்றெனு மாலொண் டேவரு முட்குறவே.

சேய் ஒளிர்கை அண் அம் பெறுவச்சிரம் = குமார்க்கடவுளின் பிரகாசிக்குந் திருக்கரத்திற்பொருந்திய (படைகளில்) அழகுவாய்ந்த வச்சிராபுதமாணது, ஒன் தேவரும் உட்கு உற = விளக்கமமைந்த விண்ணவர்களும் நானெய்துமாறு, வண்ணம் திகழும் திருமால் = நிறம் விளங்குந் திருமால், வன்போது அயன் = வளத்தங்கிய தாமரை மலரிலெழுந்தருளிய பிரமன் (ஆதிய தேவர்களது), வாழ்வினை ஆள் = வாழ்க்கையை ஆளுதல்புரிந்த, திண்ணம் கெழு சிங்கனையான் தின்றேன் எனும் = வலிமை மிக்க சிங்கமுக்காசரனையான் உயிர்பருகினே னெனக்கூறும். வேல் = (அவ்விறைவனுடைய பிற படைகளிற் சிறந்த) வேற்படை யானது, அன்னேன் அரசு ஆர் உயிரை = (வச்சிராபுதமே!) அச்சிங்கமுக்காசரனது தலைவனாகிய குரபன்மனது அரிய வயிரை, உண் என் திறம் நன்று எனும் = உண்ட எனது வல்லமை சிறந்தது எனக் கூறாநிற்கும். ஆல் = அசை.

விஷ்ணுமூர்த்தி தனக்குரிய தாமசகுணத்திற்கேற்ப நீத்தினா, சோம்பு, பத்தவஞ்சனை முதலிய குணங்களுடன் மேகம், கடல், காயாம்பூ இவற்றை யொத்த கரிய வண்ணமாக விளங்குதலானும், திருமகள் கணவனாகலானும், மயக்கினைச்செய்வோனாகலானும் “வண்ணந் திகமுந் திருமால்” என்றும்; “பூவினுக்கருங்கலம் பொங்குதாமரை” எனக்கூறப்படுதலின் “பொழுதின் மலர்வுடையது போது” எனப்பட்டு, பிற கமல மலர்கள் போலாது சகத்திர நளங்களுடன் கூடிய தாமரையினிடத்திருந்து சிருட்டி புரிவோனாகலின் “வண் போதயன்” என்றும்; திருமாலாதி தேவர்களையெல்லாம் தன் கட்டளை கோடாது நடத்துவித்து அவ்வவரை அவ்வப்பதலியில் அமர்த்தவும் அகற்றவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தவனாகலின் சிங்கனை, “திருமால்” “அயன் வாழ்வினையான் திண்ணங்கெழு சிங்கனை” என்றும்; முருகவே

விறல் அருள் நன் கரம் என்றது கருணைபுரியும் நல்லஅபயாஸ்தமென்றும், அருணன் கரம் எனப்பிரிக்கப்பட்டுச் சூரியன்போலுஞ் சிவந்த திருக்காமென்றும் பொருள்படும்.

தேவியாரது வேட்கையினை முடிப்ப அதிகாலையில் மயிலூர்ந்து போந்த மாணிக்க வண்ணனாகிய இறைவன் பலகிலங்கடந்து குறிஞ்சிலித்துக் குறிச்சியையடைந்து, ஆங்கு எயினர்குலம் ஈடேறும்படி அம்மன்னன்வளர்க்க மகளாய் வளர்ந்த மாகதவடி வின்ளாய வள்ளிநாயகியார் திருமாளிகையை யடைந்தனனென்பார் “குறமகடன்னகஞ்சேர்ந்த” என்றும் ; அங்ஙனஞ் சென்ற கடவுள் தேவநாயகனும் சேனாபதியும் சிவகுருவுமாய்ப் பெருமைமிக்கவனும், கந்தகிரியும் பரங்கிரி முதலிய பல்வேறு தலங்களும் குன்றங்களும் இடமாகக் கோடலன்றி அடியவர் மனமாகிய குகையையும் இடமாகக் கொண்டவனும், வேற்படையேந்தியவனு மாவனென்பார் “கொண் ணேறு குகனயிலோன்” என்றும்; தன்னை யடைந்தோரது ஆணவாதி பந்தங்களை யகற்றி இவ்வுட்காபியமுதல் முத்திவரையி லாம்பயன்கொடுக்கும் இயற்கையது அபயாஸ்தமாகலின் அதனை “விறலருணன்கரம்” என்றும் ; அவ்வபயாஸ்தத்திற் றுங்கிய மலர்ச்செண்டானது திருமார்பிலணிந்த கடப்ப மாலை வளைவுற்றிருத்தலை நோக்கி நீ மிகவும்வளைந்து பாம்புபோலிருத்தல் ஏன் என உல்லங்கனமாக வினாவிற்றென்பார் “அறவளை பன்னகம் போன்ற தென்னென்ன” என்றும்; அம்மாலை, மலர்ச்செண்டு இறைவனது திருக்கரத்தடங்கிச் சிறுகியிருத்தலை நோக்கி நீ யென்னைப் பாம்பெனப்பகர்ந்தனை அப்பாம்பினால் நுகரப்படும் எலிபோல நீ சிறுகியிருத்தல் ஏன் எனத் திருப்பிக் கடாவிற்றென்பார் “அது எலிபோற் சிறுகுற லென்னென” என்றும் ; அரும்புகள் மாலைக் காலத்தில் மலரும் இயற்கையால் மலர்ந்ததைப் “போகிலார்ப்புற்ற சிவனிய” என்றுங் கூறினர். கொண் ணு என்றதற்கு இறைவன் குறிஞ்சி நோக்கிச்சென்றது பற்றி வலிய சிங்கமெனப் பொருள்கூறினு மிழக்காது.

‘வளை பன்னகம்’ இதனை வினைத்தொகையெனக் கொண்டால் மீண்டும் வளைந்து என்பது முதலியன கொண்டுக்கூட்டாக வருவித்துரைக்க வேண்டுமென அங்ஙன மின்றி, விசுதிகுறைந்த வினையெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டது. போகில்=அரும்பு. அரும்புகள் மலர்தல் மாலைக்காலத்தையுணர்த்தி நின்றது.

இறைவன் அணிகள் களிகூர்ந்ததையும், ஆயுதங்கள் ஆர்ப்பரித்ததையும் கண்டு கேட்டுக் கழிபேருவகை கொண்ட மலர்ச்செண்டு தெரியலென்பவைகளும் தம்மகிழ்ச்சியால் நகைச்சுவை பொருந்த வசனித்தனவாகவும், அரும்புகள் மலர்தலையே அவ்வசனங்களைக் கேட்டு நகைத்தனவாகவும் அலங்கரித் துரைத்ததாம். (இ)

“அடியடி தோறு மைஞ்சி ராகி—முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்—கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி—நேர்பதி னுறே நிரைபதி

னேழென்—ரோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” எனுஞ் சூத் திரப்படி இந்நூற்கண் வந்த கட்டளைக்கலித்துறை ஐந்தனுள் ஒவ்வொன் றும் வெவ்வேறு பாட்டுக்க ளாதலானே, அவ்வைந்து மொன்றற்கொன்று பேதமே யென்பதையும் ; ஈ - ஞ் செய்யுளடிகளின் ஈற்றுச்சீர்கள் “ சொல் லாரும் வல்லின மெல்லின மோடிடைத் தோன்றுமொற்று—நில்லாது நேர் னிரை நேராய் முடியு நிரம்பியதூற்—கல்லாத மார்தர்க டேமாங் கனியென் பர் கற்றுணர்ந்த—நல்லார்கள் யாவருங் கூவிளங் காயென நாட்டுவரே.” எனும் விதிப்படி “ கூவிளங்காய் ” எனும் வாய்பாடுடையன வென் பதையும் ; சொல்லும் பொருளும் வேறுபடாமல் அடியுந் தொடையும் வேறுபட்டு வரும் பிறிதுபடுபாட்டிற்கு வேறாகச் சீர்க ளளவாகப் பிரிக்கப்படு மாற்றானே சந்தபேதத்தின் வெவ்வேறு செய்யுளாகப் பகுபடு தலையே இந்நூலாசிரியர் பகுப்பொட்டெனும் மிறைக்கவியாக வமைத்தன ரென்பது மறிக. ஒருசெய்யுள் டு-ஆகவும், ச-ஆகவும் பகுபடுதலிற் சிறந்த மிறைக்கவியாம். அருமறையி னிருதயத்துள்ளதாய் விசேட மங்கல மொழியாய் விளங்கும் “ சிவ ” என்பதை முதற்கட்கொண்ட “ ஐந்தந் தாதி ” எனு மிந்நூல்—அந்தச் சிவவெனுஞ் சொல்லே யீற்றிலுற மண்ட லித்து முடிக்கப்படுவ தாயிற்று.

இவற்றினின்றுங் கட்டளைக்கலித்துறை வேறாகப் பகுபடுதலை யிதனோ ளள்ள பிறிதுபடுபாட்டுப்பிரபந்தத்திற் காண்க.

ஐந்தந்தாதி யெனும்

பகுப்பேஞ்சக மூலமுமுரையும் முற்றற்றன.

குமாருநபரன் றிருவடிவாழ்க.

சஷ்டிவகுப்பு.

குழிப்பு. (சந்தபேதம் - ஈஉ)

தந்தன தனதன தானன தானன

தந்தன தனதன தானன தானன

தனதன தனதன தானன - தன -

தனதன தனதன தானன

தந்தத் தனதன தந்தத் தனதன

தந்தத் தனதன தந்தத் தனதன

தந்த தனதன தானன - தன -

தந்த தனதன தானன

தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தான தானன தானன - தன -
தான தானன தானன

தானன தானன தானன தானன
தானன தானன தானன தானன
தத்த தனத்தன தானன - தன -
தத்த தனத்தன தானன

தனதன தனன தனந்த தானன
தனதன தனன தனந்த தானன
தனந்த தானன தானன - தன -
தனந்த தானன தானன

தானதன தந்தனன தத்தான தானதன
தானதன தந்தனன தத்தான தானதன
தனதன தனதன தத்தன - தன -
தனதன தனதன தத்தன

தனனதன தனதத்த தனனந் தனத்தா
தனனதன தனதத்த தனனந் தனத்தா
தனனதன தானதத்த தானன - தன
தனனதன தானதத்த தானன

தனனதன தத்தன தனனதன தாத்தன
தனனதன தத்தன தனனதன தாத்தன
தாந்தன தனதன தாந்தன - தன -
தாந்தன தனதன தாந்தன

தனன தனத்தன தாந்தன தந்தன
தனன தனத்தன தாந்தன தந்தன
தனன தனதன தந்தன - தன -
தனன தனதன தந்தன

தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன
தனத்த தனதன தானன - தன -
தனத்த தனதன தானன

தாந்த தந்தன தாந்த தந்தன
தாந்த தந்தன தாந்த தந்தன
தனதன தனதன தந்தன - தன -
தனதன தனதன தந்தன

தந்தந் தந்தன தந்தந் தனதன
தந்தந் தந்தன தந்தந் தனதன
தனந்த தான தனதன - தன
தனந்த தான தனதன

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தத்தா தத்தா தானதன - தன -
தத்தா தத்தா தானதன

தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தனதன தந்தன தானதன - தன -
தனதன தத்தன தானதன

தன்னன தத்தன தன்னன தத்தன

தானனத் தானன தையன - தன -
தானனத் தானன தையன

தனதன தனத்தன தனதன தனத்தன
தனதன தனத்தன தனதன தனத்தன
தானன தன்ன தானதன - தன .
தானன தன்ன தானதன .

அந்தரர் முனிவரர் நாகர்க டானவ
ரங்கெழு மநுடர்க ண்டொரு வாழ்வுள
வரனுதல் விழிவரு தூயனே - யுமை -
யவண்முல் யமுதுணும் வாயனே

யத்தித் திருமுக நித்தற் கிளையவ
வப்புச் சுரந்தி நச்சற் புதகத
வண்டர் பதிபணி பாதனே - குண -
சந்த்ரனெனவரு நீதனே

பாரத்த மலரினு நயத்த துகிரினு
மழுக்கி லழலினு மிகுத்த துவரொளி
ராக ஞானவி ணைதனே - சிவ -
போக போதக நாதனே

யாசினி யாறறு மீன்மத லாய்தக
 ராகிய வாகன மேறிய வானவ
 வட்ட குணப்பர மேசனே - சிவ -
 சித்தர் கணக்கிடு பேசனே
 யளிபல குடையு மலங்க லோடெழி
 லவிழ்மண முடைய கடம்பு மேபுனை
 யகன்ற மார்புடை யாதியே - களி -
 நிறைந்து ளோரடை சோதியே
 யாடகந றும்பணிம ணிப்பூணெ லாமளிர்
 வாசறுந டம்புரியி றைச்சீர றுமயிலி
 னனுதின மமருமுன் மத்தனே - யர
 னெடுநவில் பிரணவ கத்தனே
 யடலவுண குலமுற்று மழியும் படிக்கே
 யசுரபதி வரையொத்த வருவங் கிழித்தே
 யவிரயிலார் நீடிருக்கை வீரனே - யென -
 தனியகலா தூடிருக்கு நீரனே
 யணிமதுகை யுற்றபல் பறவையர சாத்திரி
 யதியுரமு டைக்கலு ழனைமுனிசெ மாப்புய
 ராண்டலை யணைகொடி யாண்டவா - குடை -
 தோன்றிட வசையொரு தாண்டவா
 வகிலம் வழுத்தரு ளாஞ்சர குஞ்சரி
 யரிய கொடிச்சிய வாம்படி வந்திக
 முழக முருகர ளிந்தனே - குளிர் -
 நயன வறுமுக கந்தனே
 யாழி சங்கநி லாவுகை மாயனு
 மாத ரஞ்செறி பாரதி நேயனு
 மருக்க னெனியன மேனியே - யுள -
 வருத்தி ரனுநனை ஞானியே
 யாம்ப ரம்பர வேராஞ்சி தம்பர
 வான்ற துங்கம னாம்பு யந்தனி
 லமர்கு கசரவண சம்புவே - சுப -
 மழைதரு முருளெனு மம்புவே

யஞ்சஞ் சும்படி யுந்தும் பெரியவ
ரண்டுஞ் செந்திரு நின்றின் புதவிடு
மனந்த வேத விலாசனே - நனி -
சிறந்த யோக வுலாசனே

.௨

யமுதம் விழைநல முடைய குறுமுனி
யதிக மகிழ்வற வருத வுரைநவி
லத்தா முப்போ தூறிலியே - யுயர் -
சத்தா சித்தா வீறிலியே
யற்றமறு கந்தகிரி யைக்கருது சிந்தையர
கத்துனித டிந்ததைய ளித்தருள வன்புசெயு
மகணித வற்புத சாந்தனே - பர -
சிவநிலை யைத்தரு சேந்தனே

யன்னைபு மப்பனு மண்ணுக னிட்டனு
மண்ணு மற்புறு செம்மலு மத்தனு
மாறெழுத் தானென வுள்ளியே - பல -
நூறெழுத் தார்கவி சொல்லியே

யலைபுமெ னினைப்பிலுள குருபர தமிழ்க்கலைஞ
ரவையிடை மணித்தவிசில் வதியொரு திருப்புலவ
வார்வொடு பொருநர் சூழ்பரனே - துடி -
நாடக மதுசெய் மாசுரனே,

சுந்தர முறுகுற ணேரிசை காசறு
சிந்தியல் பலதொடை நாலடி கீரணை
தொகலறு சவலைக ளேகெடா - முத -
லுறுகவி யகவலி னேர்மைசேர்

சுத்தத் தொடர்புமீ ரட்டைக் குறளிசை
துற்றத் தெகுள்கவி யற்றற் றமைவது
துண்டு படுகலி நாலிலே - யியை -
சந்த முளகலி நூலிலே

தொடுக்க வருதர வுகொச்ச கமடிகள்
சுருக்க மறவரு மியற்ற ரவினை * சி

* சில் ஏய் ஓர் தாழிசை=சிலிராழிசைக்கொச்சக்கலிப்பா. “சுந்தரம்” என்றற்றோடக்கத்து இவ்விரண்டாமடி—பாவையும் பாலினத்தையும் பகர்கின்ற யாப்பிலக்கணமாயமைந்துள்ளது. இலக்கியம்—திருவலங்குற்றிரட்டின் ௨ - வ் கண்டத்தினும், இப் பத்துப்பிரபந்தத்தினும் காண்க.

லேயொர் தாழிசை தேரர்களார் - பல -

வேயொர் தாழிசை மீறியே

சேர்வுமு றோர்கலி றோரிசை சேர்கலி

தூயச வேதம தார்கலி சேரடி.

துப்ப லேயொத்துறு பாவறோ - நல -

கட்ட னைபெற்றவொர் பாவறோ

தொனிமலி குறள டிவஞ்சி சீர்மிசு

தொடைபடி யுளவொ ருவஞ்சி யேமரு

டொடர்ந்த பரவிரு பாதமே - யுள -

குறைந்த தாழிசை நாதமே

தூவுடனி யங்குமொரு முத்தாள தாழிசைக

ளீரடிக்கொள் செந்துறைகண் முப்பாத மார்துறைக

டுரிசிறி ரிபதவி ருத்தமே - சது -

ரடியுடை யவெளிவி ருத்தமே

துறுமகவ ளளவொத்து நிகழுஞ் சதுர்ச்சீர்

சிவணியிடு மொருமுப்ப தமுறுஞ் சிறப்பார்

தொடையுடையோர் தாழிசைச்சொலேறுபா - வக -

வலதழியா நீறைச்சொ லார்வதே

தொடையொலி மிகுத்தெழு நெடிவடியின் மேற்படு

மகவலின் விருத்தமு மிருபதம ருத்தனோ

தோன்றொரு திரிபத நான்குமா - முடி.

வாம்பத மிகுகலி சேர்ந்தசீர்

துதையு மிழிப்பிசை நான்கடி யைந்துகி

ருடைய நிலைத்துறை மேன்கணி தம்பெறு

துறைக ளளவடி நன்குமே - வுரை -

பலவு முறுகலி யந்தமே

தோன்மு ழங்கிரு சீரடி நானினே

மூன் தங்கின ரோர்பொருண் மீதினேர்

சுரக்கு மியல்புடை யேசிலா - நறி -

யவச்சி யிசையிரு சீரினே

தோங்க ளங்கமி னன்க ரும்பத

மோங்கு வஞ்சியை யேயந்தி மிந்துறை

துகளறு துழனிகொள் சிந்துசேர் - சது -
 ரடியுடை யிறுதியு மின்சொலே
 துன்றுஞ் சந்தநெ டுஞ்செங் கவிசது
 ரங்கம் பொங்ககி பந்தந் திகிரிகள்
 சுருங்கு பாநல வேகபா - தமு -
 மிகுந்த பாவெழு கூறுசீர்
 சுலவு சுழிசுள முரசி ரதகவி
 சுடரு மபிலயில் வினவல் விடைபிற்
 துபபா நற்கான் மாறுதலே - கர
 வுப்பா வொற்றே றுததுமா
 சொற்சுவைகொள் பங்கிகள்ச துர்த்தமொத ரமபடுவி
 கற்பநடை பங்கயமி னச்செயுள்கள் கொம்பிலது
 சுகலித ழற்றது கூம்புபா - முர -
 ணுறுபசு முத்திர நோன்பொடே
 சொன்னவர் மெச்சிட மின்னுதி ருபபுகழ்
 பன்னிய வற்கரு ளின்னமு தக்கட
 றேன்மரைப் பூவுறை செல்வமா மரு -
 காவிருப் பாலென துள்ளுளே
 தொடர்வெரு வறப்பெரிய வருள்புரி நினைப்பொடு
 மறதியும்வி னைக்குமிரு மலமத மறக்களை
 சூர்தபு நினது சேணருளே - யுற -
 வாகிட வருள்செ யாயினியே,
 மந்திர விதிவழி பாறயிர் நீடுக
 ரும்பிடை வருதெளி சாறிள நீர்நறு
 மணமுள வுதகமெ லாமொரே - மன -
 தொடுநல திருவபி டேகமே
 மத்துப் பிரசமு மிட்டக் கனிகளு
 மொட்பச் சுரபதி சிட்டிப் பவனரி
 வஞ்ச மறுசிவ னூரெலா - மணி
 யொண்பொ டியெனபி டேகமே
 வழக்க ளறமிக விழைத்து ரியவுடை
 யுடுத்து நவையற முறுக்கி யகனக

பத்துப்பிரபந்தம்.

மார்பு நூலிட லேசெயா விரை -
நாறு தேய்வைக ளேயிடா

மாலதி கூவிள நீபம சோகுசு
லாச * மி ராகிவ மாதிர றுமலர்
வைத்த புதுத்தொடை யேயிடா - வரி -
யட்ச அதயிற்சில தூவியே

மருமலி புகைக ளெழும்ப வேபணி
யெரிசுடர் பலவு மிலங்க வேபணி
வளர்ந்த வாழைப லாவிளா - வுதிர் -
குளஞ்சி மாதனை கோவியே

மாவினிய முந்திரிபு ளிப்பேயி லாவதரி
யாசினிக ளின்கனிசு வித்தேயே ளோடுபெரி
வடையதி ரசமிடி யப்பமோ - தக -
மகலிலை யடையவல் பிட்டுமா

மதுரச மருவுற்ற புனலின் றயிர்க்குழ்
கடலைபல பயறுப் பெ டறுநன் சுவைச்சா
மலியநிலா வேந்கர்த்த பாகலே - யுய -
ரெகினமெலீ போலிருக்கு மோசையே

வரியவரை சுத்தரி துவரைபுடல் பூச்சனை
கொடிவெளரி கக்கரி யிவைகளது காய்த்திரள்
வான்படர் முனைவரும் வேண்டுமோர் - சுவை -
தேங்கிய பலமுலம் வாங்கியே

மலா நறுக்குபு மூண்டெரி யங்கியி
லுரிய குணப்பதம் வீங்கவ யர்ந்திறை
வதியி லெழுசிறு செம்புநா - லிலை -
யுளது பசளைபொ னென்றுமோர்

வாட னந்திய கீரைகொய் கீரைசில்
கீரை தண்டுறு கீரைகள் யாவையும்
வதக்கி நயனுற மூடியே - யிலை -
யிருத்தி நறுவய லூரிலே

* இராசீவம் = தாமரைப்பூ. இராசிவமென மரீஇயிற்று. வடநூல்
“ராஜீவம்” என்பர்.

வாய்ந்த தண்புனல் பாய்ந்த பைம்பயி*

ரீன்ற வின்சுவை யார்ந்த செஞ்சிறு

மணிமிள கிவிழையு யர்ந்தசீ - ரக -

வரிசிய டிசில்பணி யன்பிலா

வண்டன் சண்டனி டம்பன் கொலையினன்

வம்பன் றுன்பின நெங்குந் திரிபவன்

மறங்கொ ளீனர்கள் காநெண்ணு - வணம் -

வளைந்த சீரையு ளேயெலாம்

வரிசை நிரனிறை யிசையு மழகது

பெருகி யமர்வுற வடுவில் சசியுடன்

வைத்தே நட்பா மேன்மனதோ - டுப -

டைத்தே நற்பா கேயிலையே

வட்டகையி னன்கமைய வைத்தமல கந்தமல

ரர்ச்சனைபு ரிந்துபிர சித்தசிவ கொன்றலையில்

வகுளமு டித்தசு ரோந்திரா - வடி -

யவர்கள் ப ழிச்சுபு ராந்தகா

வன்னியு மத்தமும் வெண்மைய ருக்கமு

மன்னுபு யச்சிவ னண்ணுமொ ருத்திகை

மாமணித் தீபகம் வல்லியே - விழி -

யாயிரக் கோபதி செல்வியே

வதுவைசெ யருட்குமர மறைபுகழ் பரப்பிரம

வெனநனி துதித்தெமிட நிறவரு ளெனப்பணியு

மாதவர் தலைவ னேநயனே - படர் -

பாளித மணிய னுமயனே,

இந்திர னலரயன் மாதவ னாதவ

னந்தக னறலிறை யீசனி சாபதி

யெரியிறை யளகையன் வாயுவி - டுள -

நிருதிய நிவறவர் பூதரே

யிட்டக் கருடர்கள் சித்துப் புருடர்கள்

செச்சைக் கினரர ருத்தப் பணிமிலை

யிஞ்சை யுடையபி சாசர்வே - ணியர்

விஞ்சை யினரிசை பாடுவோ

ரியக்க ரீவர்பலர் விதித்த பணிசெய
 வடுக்கை திமிலைகள் பெருத்த பதலை
 னேதி லாகுனி பேரிமா - முர -
 சோடு தூரிய மாமுழா

வேணுடை யானகம் வானிடி போலினை
 யேதர ஆதுபல் கோடுகள் காகள்
 மிக்கு மணிக்குழ லேழுக்கோ - லுள் -
 பொற்க லமெற்கிணி கோடியே

யிம்மொலி யிசைக டனந்த தானன
 தனதன தனன தனந்த னாவெனு
 மியம்ப லேதர வானளா - முரு -
 விலங்கி யானைகள் கோடியே

யேசறுபெ ருங்கிரிக னைத்தாவு தூசிமுது
 கானதுவ னைந்திரவ ணப்பேரு லாமிருக
 மெழுசத மெழுதர மிக்கதீ - பிகை -
 முழுமதி நிகர்குடை பிச்சமே

யினைசிவிறி விரிவட்ட மெணுநெஞ் சரைத்தான்
 வருகவென வசைபொற்கை புளையுங் கொடித்தே
 ரிரிதலிலா வார்கழைக்க ணேறுநீள் - கொடி -
 சுழலருகா வேழிலக்க மாகவே

யிருபுறந டக்கவொர் பெரியதுச நாட்டிய
 விரதமிசை யொப்பறு பவளமலை போற்படை
 யேந்துபு வருபெரு வேந்தனே - கிரி -
 சாய்ந்திட வயிலெறி காந்தனே

யிகலுந ருக்கெம னுந்தனி மந்திர
 வினியவ ருக்கினி தாங்குண பஞ்சர
 விமையர் களிகொள வென்றுளே - யெணி -
 யவர்கள் புரிதரு மங்களா

வேம பந்தன பூடண சேமனே
 நாகர் சிந்தையி லேயுள வீமனே
 யிடுக்க ணுதுவ ராஜனே - மறை -
 முடிக்கு னுளபர தேஜனே

தங்க ஆனந்தக்களிப்பு.

௩௯

யேங்கெ னெஞ்சினை யாய்ந்தி னெந்தைய

சான்ற சம்பரம பூஞ்ச தங்கைக

ளிலகிடு பதபர மண்டலா - பக -

லனையக னமகர குண்டலா

வெங்குந் தங்குவி சும்புஞ் சிறிதென

மிஞ்சொண் பண்பொடு நின்றெங் குங்கழு

மிரண்டி லேகவ னாதியே - கறை -

யிறந்த சாதம னாதியே

யிடரில் கலமுனி யுரிய சுகமுனி

யரைய முசுமுக னறிய பசுமுக

னிப்பார் மெச்சோர் கீரனுமே - னசை -

யுற்றோய் வற்றே சூழ்குரவா

வெட்டுமலை யுந்தகர வெற்றிமல ரங்கைகளி

லட்டகரி பந்தெனவெ டுத்தவிறல் பம்பிளைஞ

விரணிய வெற்பெனு மாண்புசால் - பொறை -

யதனைய சைத்ததி லேயந்தகோ

டென்னுமு கட்டினை விண்ணிலி றைத்தகை

மன்னவ வைப்பசி மன்னிடு சட்டியி

லேபுசிப் பார்திரு வுள்ளமே - யெனை -

யாதரித் தாளருள் வெள்ளமே

யெவையும றிசித்துருவ மகுடமு டியுற்றவர்க

டொழுசடை முடித்திருவர் புரவல குணத்திரய

வேதமில் பெயர்க ளாயிரமே - பீள -

பாவகி துரியப ராபரமே.

சஷ்டிவகுப்பு முற்றிற்று.

. கலியுகம் ௩௦௦௩ - க்கு நேரான சோபகிருதுஞ் ஐப்பசிமீ ௧௦௨
கந்தசஷ்டி, சென்னையிலருளிச்செய்யப்பட்டது.

தங்க ஆனந்தக்களிப்பு.

சுய*மான தங்கமித்

சுப்பிர மணிய மெனுந்தெய்வத்

க, அந்தரர் வேண்டொரு

லறுசிக ரக்கிரி நின்றெழு

தங்கம்—சிவ

தங்கம்.

தங்கம்—ஈழி

தங்கம்

* ஸ்வயம்-என்பர் வடநூலர்.

- சுந்தர மாயச்சடர்
துங்க மலர்க்கரந் தங்கொரு
தங்கம்—உமை
தங்கம். (சுயமான)
- உ. வேதத்தி லேயுள்ள
வித்தைசொல் லாகம நித்தியத்
நாதத்தின் மேலுள்ள
நாதங் கடந்தபின் னுமடை
தங்கம்—சுத்த
தங்கம்
தங்கம்—அந்த
தங்கம். (சுயமான)
- ங. பார்ப்பவர்க் கின்புசெய்
பாக்கிய மெல்லாம் பகுக்கின்ற
சீர்ப்பர தத்துவத்
சிற்பர தேஜோ மயானந்தத்
தங்கம்—சிவ
தங்கம்
தங்கம்—நிறை
தங்கம். (சுயமான)
- ச. நினைப்பவர்க் கின்புசெய்
நெஞ்செனும் பேழையி லேநிறை
வினைப்பவம் வெல்பசுந்
வினைவற்ற பூமியிற் புதைபட்ட
தங்கம்—தொண்டர்
தங்கம்
தங்கம்—ஞான
தங்கம். (சுயமான)
- ரு. வாதிசுட் கெட்டாத
வறண்டலை வேரறி யாவருந்
தீதிகற் சூன்களை
செல்வர்க்குச் செல்வம் தாந்திருத்
தங்கம்—அன்பு
தங்கம்
தங்கம்—தவச்
தங்கம். (சுயமான)
- சு. அஞ்சனத் தெட்டாத
யஞ்சனத் தேயெட்டு மற்புதத்
செஞ்சயத் தைத்தரு
சித்தர்கள் யோகிகண் மெச்சிடு
தங்கம்—பத்தி
தங்கம்
தங்கம்—சிவ
தங்கம். (சுயமான)
௭. மாற்றி லுயர்ந்தொளிர்
மங்கும் படிக்கருள் செய்தனித்
ஆற்றலின் மேம்படு
ரண்டமெல் லாம்விலை கொண்டியர்
தங்கம்—எல்லா
தங்கம்
தங்கம்—பகி
தங்கம். (சுயமான)
- அ. அளவைக் கடங்காத
மனலிட் டிருக்கினு முருகாத
களவுக் கிணங்காத
காமுறு வார்மிடி தீர்க்கின்ற
தங்கம்—தின
தங்கம்
தங்கம்—தன்னைக்
தங்கம். (சுயமான)
- க. யாதனை யைத்தெறு
யானை விழிக்கித மாயவிர்
ஏதனை யாநறுந்
லேனலி னோர்கொடி தான்படர்
தங்கம்—தெய்வ
தங்கம்
தங்கம்—எழி
தங்கம். (சுயமான)

- க0. ஞானவின் னுகின்ற தங்கம்—நல
 நல்குந் திருப்புகழோன்கண்ட தங்கம்
 வானவர் மாமுடித் தங்கம்—நம்மை
 வாழ்விக்க வந்த பராபரத் தங்கம். (சுயமான)

தங்க ஆனந்தக்களிப்பு முற்றிற்று.

அனவரதபாராயணஷ்டகம்.

கலவிநீர்தம். பண் - முதிர்குறிஞ்சி.

- க. மன்றெனும் பதியுறை மழவிப முகவனு
 நன்றெனும் பிரணவ வவனினை ஞனுமறை
 தொன்றெனும் பொருளெனச் சுடர்சிவ னுமுமையு
 மொன்றெனும் பெரியவ ருயர்பதம் பணிவேன்.
- உ. அள்ளுலை யாப்படை யறுமுக வனுமனந்
 துள்ளுலை வேட்டுதண் சுடரணி பரமனும்
 வள்ளுலை யாக்கிரி மகளுமைங் கரனுமெ
 னுள்ளுலை யாப்பொரு ளொன்றெனத் தொழுதேன்.
- ங. ஆதித்தன் மதியன லாகுமுந் நயனனஞ்
 சோதித்தன் முகவுமை தோமிலைங் கரன்முரண்
 காதித்தன் களிதரு கடம்பனென் றெனுநிச
 மோதித்தன் ணனிமிக வுறுதுயர் களைவேன்.
- ச. மயல்களை சிவையையு மதகரி முகனையு
 மயல்களை யயிலர சனையுமொன் னலர்கடம்
 மியல்களை சிவனையு மொருபொரு ளெனினிடர்ப்
 புயல்களை யருளுறு மெனநனி புகழ்வேன்.
- ஞ. மாலொடு விதியறி யாதசெம் மகரமலர்க்
 காலொடு நவிரமு மாரிறை களியுமை
 வேலொடு வருகுக வேள்கள பமுகன்மெய்
 வாலொடு மிளிரறி வினியொன் னெனவேன்.

- க. திருவருள் புரியுமைங் கிளீந்திரி புரைபரை
குருவருள் புரிசெளங் கிளீஞ்சிவை குகனி
ரொருவருள் புரிபத ஷ்நாயக னுயர்சிவ
னருவருள் புரிபதி யாயெனைக் காக்க.
- எ. வானுதன் மடப்பிடி மலைப்புன மானலம்
பேணுதல் விழிச்சர வணபவப் பெருந்தகை
மானுத நயனகங் கணபதி வளரனல்
கானுத லரனுமை யருளெனைக் காக்க.
- அ. பாமகண் மறைபுக ழோங்கண பதியெழிற்
சீமக ணனிபுக ழோநமச் சிவாயவை
பூமகள் புகழுமை பூம்புகழ்க் கவியிறை
யேமக கனவருள் காத்தருள் கெனையே.

அனவரதபாராயணஷ்டகம் முற்றிற்று.

பத் துப்பிரபந்தம் ஸம்பூரணம்.

குமரகுருபாள் றிருவடிவாழ்க.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	உரு	வானுதல்	அவ்வானுதல்
கள	ரு0	(வுணர	(உணர
தக	உக	அமரவழிமீற	அமரஸிமீற
உரு	உஅ	பரிபூரண	பரிபுரண

உ
சிவமயம்.
குமாரகுருப்போரம் :

திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேசு கரத்தைச் சார்ந்த

பாம்பன் :

ஸ்ரீமத் - குமாரகுருநாத சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

காசியாத்திரை.

First Edition 400—Copies.

இது,

(L. D. MUTHUKARUPPA PILLAY AVERGAL,

Agent Messrs. Madura Co., Ltd., Pombun.)

பாம்பன் மஜுராக்கம்பேனி ஏஜண்டு

லெ. து. முத்துக்கருப்பபிள்ளை யவர்களாற்

சென்னை :

புரோகிரஸ்ஸிவ் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை அறு—8.

காசியாத்திரை.

நேரிசைவேன்பா.

- க. எந்தையறுமுகனை யீன்றமை மீன்பன்றி
முந்தையுலகளந்தோன் மொய்ம்பரிமா—நொந்தழியச்
செய்தவனைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்மே
லையெனவெண் ணுதிருந் தான்.
 - உ. ஒம்பென் னிறையைநல் கோம்பொருளாய் மாலயனைச்
சாம்ப ரெனச்செய் தழற்கண்ண—னும்பரன்கட்
செந்தீயைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்கால்
வெநதீ யடக்கு மிருந்து.
 - ங. என்னிறையைத் தந்தோ னெரித்த வுடம்பினையு
முன்னவனே கொய்த முடியினையும்—பின்னுமுறப்
பண்ணவிய லாரப்பன் பாதநீனை யாழ்வானே
கண்ணுதலை வெல்வான் கணித்து.
 - ச. மாற்குவை குந்தமும்பல் லோர்க்குயர்வா ணுளுமருள்
வேற்கையன் மெய்த்தந்தை பார்த்தாழ்வான்—மேற்சொனவாழ்
வீயென்ற போதேலா தென்றானத் தேவென்ற
வாயென்றுன் புற்றதோ மாண்டு.
- இந்நான்கு வெண்பாவும், திருமழிசையாழ்வானது சரித்திரத்தை
வாசித்தபோது நிகழ்ந்தன.
- ரு. கிட்டிணி மூழ்கிக் கிடக்கக் கிடக்கவுட
லுட்டிண மாறுமனத் தோகையுறும்—பட்டிணிபோம்
பூமனத்தை மாற்றியினம் பூரணனை நாடுமொரு
மீமனத்து ளின்ப மிகும்.

- க. கோதா வரியிற் குளித்த பலன்றோ
யாதேனு முண்ணுமல் யானிந்தச்—சீதார்
விசாகப்பட்ட ணத்தருகே வெய்துறவே செய்த
தஞயையற்ற வேலோ யறை.
- எ. எத்தனைபே ரென்றோ டிருந்தாலு மன்னவரென்
ளத்தனைபுன் னன்பில்லா ராயினெனக்—கொத்ததுணை
யாவாரோ வென்னெஞ் சறிந்துதவு வாரிநனார்
தூவார் கடம்பணியோய் சொல்.
- அ. தேடரிய சேய்வாண தீர்த்தத்தி னீபட்ட
பாடதிக மில்லை பகீரதிசேர்—நாடினிது
பார்ப்பதற் குண்ணீ பும்பா டதிகமெனத்
தீர்ப்பதுதா னோவுன் செயல்.
- சு. நண்புடையர் சென்று னடந்திருந் தாலிருக்கும்
பண்புடைய வெந்தாய் பதிமுருகா—தண்பெருகு
மன்பில்லார் பின்செல்லே னுளல்லா ரில்லெய்தே
னென்பதுன் னெஞ்சறிந்த தே.
- க௦. என்னரசா யென்குருவா யென்க்டவு ளாயிருக்கும்
பொன்னயிலோ னன்பு புரிந்திங்ங—னென்னை
யிருவருளம் புக்கழைத்தே யென்பசியிற் கேற்ற
திருவமுது தந்தான் றெரிந்து.
- கக. நித்திரைக்குத் தத்துவ நேதிசெய் யாதநீர்
சித்த மடங்கவது செய்வதென்னே—சித்த
மடங்கடுமேல் யாவு மடங்குமக னேதிப்
படங்கள் படித்தலைவோ ரே.
- க௨. சுடலையனிக் கும்மானிச் சூரனர ரென்னுங்
கடலைவறுக் கின்ற கையடி—னடலைமனஞ்
செற்றுய்ய வெண்ணுமெனைச் சேர்த்தனையே யென்கவலை
யெற்றைய னுமுருக னே.
- க௩. எந்தை யினம்பெருமா னீழில் கருணையின
லிந்த வருங்காசி யெய்தியவென்—சிந்தை

காசியாத்திரை.

கனிக்க வரகங்கை கண்டேன் குடைந்தே
னளிக்குமர னைக்கண் டனன்.

௪. காசியவிர் கேதார கட்டச் சிவாலயத்துண்
மாசிலயில் வேலேந்தி மன்னுசிவ—தேசிக
மூர்த்தந் தெரிமுன் முருகுருவிங் கில்லையெனச்
சூர்த்ததென் னெஞ்சஞ் சுழன்று.

௧௫. கண்ணுள்ளார் காண்பார்நற் காதுள்ளார் கேட்பாரின்
பண்ணுள்ளார் பாடுவாரிப் பண்பேபோல்—விண்ணருளிற்
பாழ்வெளி மீச்செல் பலமுள்ள வான்மாவு
மூழ்வழி யேவினையா டும்.

௧௬. காதுள்ளார் காண்பாரேர கண்ணுள்ளார் கேட்பாரேர
வாதலினற் றெய்வ வருள்வலியின்—மேதினியை
வெல்வார்க்கு மப்பிறவி மேவுதலைக் காலத்தே
யில்லாக் கலை களிலை.

௧௭. எந்நதியின் மூழ்கிடினு மெக்கோவில் கண்டிடினு
மென்னிறையை யென்னகத்தி லேகாண—மின்னு
மறிவுபிரந் கரவிடினெற் கானந்த முண்டோ
நறியமக னேநீ நவில்.

௧௮. மாசில் விசாலாட்சி மைந்தனைநன் மாண்புடைய
பாச மறுதண்ட பாணியினைக்—காசிப்
பெருநகரி லென்றன் பிணிப்பவிழு மாறே
யிருவிழியி னாற்றரிசித் தேன்.

௧௯. எவனுருவர் தோன்றி யிறவாதோ வென்று
மவனுருவ மாங்கதியு மற்றென்—றெவரு
மறிவதற்கோ ரையமிலை யாதலிற்சா ரூப
திறமும் பலவெனநீ தேர்.

௨௦. கட்டினார் சத்திரங்கள் காசுடையார் பார்ப்பார்கண்
மட்டுமே யுண்ணவென மாநிலத்தி—னெட்டயிலைய
மற்றவரு ணத்துதித்துன் மாணடியே நேடிநிற்கு
நற்றவரெங் குண்பார் நவில்.

காசியாத்திறை.

௨௧. காசரிசி சோறுதுணி தானமெனிற் காதவழி
 பூசுரரென் பார்பெற்றகுப் போவதையிக்—காசினிவி
 லாய்ந்துணர் மடிட்டா ரவர்க்கே யமுதனித்து
 மாய்ந்திழிவை யேமருவு வார்.
௨௨. னவருலக நீத்திறையை யெண்ணியிருப் பாரோ
 வவர்மகிழ வேசோ றனிக்குஞ்—சிவபுண்யம்
 பண்ணுா ழிலார்பிறருக் கேநாளு மீந்துபசு
 புண்ணியவாழ் வொன்றுறுவர் போய்.
௨௩. தாழ்வி லயோத்திதனிற் றண்ணார் சரயுநதி
 மூழ்கி யெனதிதய மோகமலம்—போழ்கூர்த்த
 வேலவனை நாடியடி வேட்டுநின் றேனிந்த
 ஞாலநடை யெய்தாம னன்கு.
௨௪. சீரா ரயோத்திதனிற் சீராம மூர்த்தமுநன்
 ஞரா ருமைநம்ப னல்லுருவு—மேரார்
 கரிமுகத்தன் பேருருவுங் காணலாஞ் செவயே
 வருண்முகத்தைக் காண்ப தரிது.
௨௫. ஓமுருகா மெம்பெருமாற் கோரன்னை யானவளு
 ரோம வரித்துவா ரத்திடைநீ—ராமுருவங்
 காட்டிவரு தேவதையு மானவனைக் கண்டவுட
 னீட்டியதோ மெல்லா மிறும்.
௨௬. தரிசிக்கத் தீண்டியிடத் தாழ்ந்துநனி தோய
 வருசிக் குரியநா வுண்ணக்—கரிசற்ற
 சுத்தமுடற் குண்டாகுந தூவுளத்தி லோகையுறு
 மித்தெய்வ கங்கை யினை.
௨௭. துளசிவன மாமூரைத் தொன்மதுரை தன்னை
 வளையமுனை மூழ்கினேன் மாசி—லொளிமுருகின்
 பூறருளி னுலரித்து வாரகங்கை யுண்ணுபொழு
 தேறியதன் டன்மை யிலை.
௨௮. விழித்துயிலுக் காதாரம் வெய்யமல மேயவ்
 விழித்துயிலை நீக்கவெண்ணல் வினாஞ்—செழிததமல-

வண்மை யறுத்தருள மாசுகளை யேன்றமட்டு,
மெண்ணியிரு மன்பீ ரினி.

உக. கன்மமல முள்ளளவுங் காணுபகிக் கீழுமுண்
னின்மையுற மாட்டா தெனவறியுந்—தன்மையர்தாந்
தோன்றுபகிக் கேதேனுஞ் சுத்தவுண வுண்டுதயை
சான்றாகுதற் றுழ்வார் தனித்து.

நீறிடுவா ரைக்காணி னிந்திக்கும் வைணவர்க்கே
சோறிடுகோ னின்மடங்கள் சூழ்மனைகள்—காற்றி வே
காணினுஞ் சைவதவத் தோரங்கே கால்வக்க
நாணுவது மிக்க நலம்.

கக. கரியமால் கோவிறனைக் காணினங் கேனின்
றுரியநமற் கார முஞற்ற—*லரியடியா
ருண்டியுடை கேட்டா லுயர்சிவனுக் கென்றீத
லண்டனரு ளன்பர்க் கழகு.

கஉ. கண்ணன் குடையென்னக் கையிலெடுத் தேவிடுத்த
திண்ணவரை பார்த்தோஞ் செகநாத—மண்ணியநாள்
கார்த்திகே யக்கடவு ளென்றென்று கண்டோமம்
முர்த்தமுமிங் கின்றுமுன மே.

கங. கோகுலத்தைக் கண்டுகனி கூர்ந்தவென் னன்னெஞ்சே
யாகுலத்தைத் தீர்ப்ப தருளொன்றே—வாகுலைக்குப்
பிள்ளையெனுஞ் சேயடியே பேணிநிலை நிற்போர்க்கங்
வொள்ளருளெய் தாதிருக்கு மே.

கச. கங்கை யமுனை கரிசில் சரச்சுவதி
சங்கம மூழ்கியென் சஞ்சலங்கொல்—கங்கைமக
னுமுருக னேன்றாள்சே ராக்கமுற் றேனவன
தோமருளி னாலின் றுவந்து.

கரு. இந்தத் திர்வேணி சங்கமத்தி லேபடிவோ
ரெந்தத் துயருமில் ரென்றாகிப்—பந்தக்

* அரியடியார் = அவைதிக் கித்ரோர்த்வபுண்டர தப்தமுத்தாதாரண
மின்றி, வைதிக விபூதிதாரணமும், விஷ்ணுபக்தியு முளோர்.

கட்கடப்பார் கந்தன் கருணைக்கா ளானே
குடனிருப்பா ரோகையுறு வார்.

௩௬. பிரயாகை யாமிப் பெருந்தலத்தி னல்ல
சூர்யாரும் வேண்டுமதி தூய—வரதையைக்
காமேர்த் திருயமுனை கரணரிய வாணிதனைப்
பாராக்கண் ணுலென் பயன்.

௩௭. எற்றுக்கு நாம்பரமென் றெண்ணியுல கீர்வீணே
சொற்றுத் திரிகின்றிர் தோமெல்லா—மெற்றுந்
திரிவேணி சங்கமத்தைச் சேர்மின் குடைமின்
கருவானி நீத்துய்வீர் கள்.

௩௮. தென்மொழியைக் கேட்டலுமோர் தீட்டென்னும் பார்ப்பார்
கென்வழிதான் கைகூடு மிவ்வுலகி—னன்மொழிதேர்
சம்பந்த ராகிமுத்தர் சாரா வகங்கார
வெம்பந்தர் தானே மிகும்.

௩௯. பேசுவதுங் கேட்பதுவும் பெட்போ டெழுதுவது
மாசிறமி ழாயிருக்க வத்தமிழை—யேசுகின்ற
மூட மதுடரையெம் முத்தர் மதிப்பார்விண்
ணுடர் பிரானீ நவில்.

௪௦. வடமொழியைத் தேர்ந்தோர் வடமொழிதா யென்னிற்
றிடமொழியார் தென்மொழியைத் தேர்ந்தோர்—புடனிகனி
லத்தென் மொழிதந்தை யாமெனலுங் கூடுமெனல்
சுத்தனை யேத்தென் னுணிபு.

௪௧. எப்பொழுது தென்ன டெனுமொன்றுண் டாயினதோ
வப்பொழுதே யம்மொழியு மாயதென்றன்—முப்பொழுது
மோர்ந்தார்க்கு மொப்பா மொருமுருகை யேத்துமெனைச்
சேர்ந்தார்க்கு மொப்பார் தெளி.

கிட்டளைக்கல் துறை.

௪௨. காசிக் குமர குருபரன் செய்த கனமடத்திற்
பாசிப் பயறு கலந்தநல் லன்னமும் பாலுமுண்டங்
கேசற்று நின்ற வெனதரை யிற்கும றேசனன்பர்
தூசிற சிறந்தபொற் * காடாய வத்திதஞ் சுற்றினரே.

* இக்காடாயங் கட்டியகாலம், கல்புகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ் சபகிருதுஷ
தமிழ் ௨௨௨ புதவாரம் பூரணத்திரம் என்க.

௪௩. சுற்று மமையங் குமர குருபர சாமிசொந்த
முற்ற மடமிதிங் கேயிட்ட காவி யுடையிரண்டும்
பெற்றிட னின்கட னாகுங் குமர குருப்பெயரே
பெற்ற சுவாமி யெனவுரைத் தாரந்தப் பேரன்மே.

௪௪. பின்னு மெனையிங் சுறியா தெழுந்ததிப் பெற்றியினை
நன்ன ரிதியெனத் தள்ளே லெனவு நவின்றவன்னார்
கொன்ன மொழியைக் குமர குருபரன் சொல்லெனவே
யென்ன ததயமு மொப்பிப் பரவச மெய்தியே

௪௫. அன்றிறை கோவணங் கட்டிவந் தெற்குய ராக்கொடுக்கி
சென்றநா டொட்டுவெண் கோவணங் கொண்டு சிவபிரமணி
யொன்றையே போர்த்துத்திரிந்தவெற் கிர்செவ வுண்டிற்
நன்றெனத் தந்தசெவ் வேளருள் பூர்த்திப் புகுசுவே

தேவியே

௪௬. வல்லா ரிராச மகேந்திரத்தி லேயொ நவ
னில்லோர நானு னிருந்தேனங்—விவிலோன்போ
லேகொருவ னீயிங் கிராதுபோ வென்சொல்லென
னாகமனத் தைத்தொனத்த துண்டு.

௪௭. சீருஞ் சிவமுமருள் செவ்வேளின் சேவடியே
சாருங் குமரகுரு தாசனெனும்—பேருயிரான்
மென்பொற் றமிழறியார் தேயங் களிர்கொண்ட
வின்புக்குத் துன்புகுறை வே.

௪௮. பிதர்வணக்கங் கண்டுமகிழ் பேய்மனமே வஞ்சக்
கறைமனத்தர் தாமுமதைக் காட்டி—மிறைவிளைப
ராகலினுள் ளன்புடையா ரன்பினையே நன்குமதி
மாகிலவே ளன்டும் வரும்.

௪௯. தனக்கோர் சமமின்றித் தாரணியில் வாழ
நினைக்கின்ற பேதைமையோப் நீயுன்—வினைக்குழுவை
வென்றுய்ய நல்வழியை மேலியிரா யெஞ்ஞான் துங்
குன்றெறிந்த கோனருளைக் கொண்டு.

௫௦. தேள்விடமென் காலைத் திருகிக் குடைதலின்
நீளுடலை நீக்கிடுநா ணைர்துன்பு—வாள்சொடற

வெட்டுவது குத்துவது வீசுவது போலுறுமோ
விட்டகும ரேசவறி யேன்.

ருக. நிதங்கட்ட மார்மதியா னேரில் புதிய
மதங்கட்டி யேயலையு மாக்கா—ளிதங்கெட்ட
சிற்றிறவைப் பேரறிவாச் செய்யுங் குகேசனடி
பற்றுதிர்முன் னூலின் படி.

ருஉ. நெஞ்சடக்கி நிற்கு நிலையிலெழு பேரறிவிற்
கிஞ்சிலுங் காணாக் கிறியுடையீர்—விஞ்சுவெளி
நோக்கநிலை யாகாது நூனமற்ற சேந்தனையுள்
ளாக்குதிர்நன் கேயு மது.

ருங. எப்பாடு பட்டு மிதயநடு வேதலைவற்
கொப்பா முயிரை யுயிர்க்குயிரைத்—தப்பாமற்
காணந்திக் கும்மதமே காசின் மதமெனுமெம்
மாணயில்வே ளாளரது வாய்.

ருச. உயிர்க்குயிராய் நிற்கு மொருகுகனைக் காண
வயிர்ப்பறவே நெஞ்சடக்கி யங்க—ணுயிர்ப்பறுபோ
நூனநிலை ழெவரூம லுன்னவிதி யாதமத
மரணமத மீனமத மாம்.

ருநீ. வேளுக்காட் பட்டவரே வேளாளர் மற்றையவர்
கோளுக்காட் பட்டகோ ளாளரந்த—வேளுக்காட்
பட்ட வருணகிரி பார்த்தநல் வேளாக்க
விட்டநிலை நெஞ்சே யினி.

ஸ்ரீ காசியாத்திரைமுடிந்ததன் பின்னர்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்ப நோக்கிப்
பாடியருளிய திருப்பாட்டுகள்.

ருசு. தென்னாட ருத்தரமே சென்றுநலந் தேடுக
வந்நாடர் தென்னாட் டருஞ்சேது—வென்னாசில்
சேத்திரமற் றுள்ளதலஞ் சேர்ந்துநலந் தேடுகவென்
றுத்தவே ளாளரஹை வார்.

௩௭. நீர்க்குடந் தூக்கிவரு நேரத்தி லேபெண்க ளார்க்கும் பலபேச்சுண் டாமங்ங—னேர்க்குடநேர் கொங்கை யுடையீர் குமரன்மாண் பேபகர்மின் சங்கையற வெய்துமருட் சால்பு.

௩௮. இத்தல்லை யாடி யிளஞ்சுதனை யேத்துநர்க்கா பத்தில்லை யெட்டில்லை பன்னரிய—புத்தில்லை யீயு மவனருள்வந் தேயுமஞ் ஞான்றுமன மோயுமா னுண்டாமொன் னுண்டு.

அடியிலுள்ள ௧௬ - ம், ௬௦ - ம் முறையே ஒற்றிணை ந்த குற்றெழுத்துச்செய்யுளும், ஒற்றிணைந்த நெட்டெழுத்துச்செய்யுளுமாம்.

௩௯. தப்பெற்றும் பொன்மன்றத் தம்பக்கந் தற்கன்புத் துப்புற்றிட் டுண்சித்தந் துன்பத்துப்—பப்புக்குட் சென்மக்கள் பண்பற்றுச் செம்மக்கள் கண்பெற்றுப் பொன்மக்கண் மெச்சப்பம் பும்.

௬௦. மாட்டாக்கோன் வார்பாப்போர் மாக்கான்மாண் போற்றோர்மாண் பாட்டேற்றான் சேய்வேட்போங் காப்பாட்டோர்—மாட்டேச்சார் தீங்காஞ்சோம் பாந்தேம்பாத் தேன்பால்வேந் தாந்தீந்தேன் பூங்கால்வாழ் வோம்பேண்போம் போம்.

௬௧. தெய்வநசை முன்றந்தான் நெய்வப் பிரதான சைவநசை பின்றந்தான் சாற்றெனக்குச்—சைவமுடி வாகியசித் தாந்தநசை தந்தா னதன்பின்மெய் யோகநசை தந்தான்சே யோன்.

௬௨. பூவிழிப்பை நிட்டையெனுஞ் சைவனையும் புல்லுணர்வை மாவுணர்ச்சி யென்னுன்ம வாதியையுந்—தூவுணர்ச்சி யுள்ளவரா யெண்ணே னொருகுதனுக் காளாகி நள்ளிருளை வெல்லுமொரு நான்.

௬௩. விழிப்புந் துமிலுமிலா மேனிலையைத் தானே செழிப்புநிட்டை யென்னுஞ்சித் தாந்தம்—பழிப்பில்லா வந்நிலையே யென்னிலையா மல்லார் நிலையயலா மின்னிலைவே லோன்றயவு ளீர்.

௬௪. தோங்கடிந்த சித்தாந்தந் தூலமுதன் மூவுடம்பு நீங்கிநிற்க வேசொலுமந் நேராகத்—தீங்கி

லொழிவி லொடுக்கமது முக்கழற்றி யோது
மிழிவிலிதைக் காய்நெஞ் சிருட்டு.

சுரு. இருளிரித்து வாலநுளீ யெந்தைமுரு கையன்
றிருவுளத்தை நேடாச் சிறுந்தாம்—பொருளினிடன!
முன்னிலைதான் கெட்ட முடிவனம் வாக்குமன
துன்னலிலை யென்றறிவா ரோ.

சுரு. வாணோர்க்கு மேணோர்க்கு மன்னுங் குமரகுரு
வாணோர்க்கு நானரசு னானேன்மற்—தேனோர்க்குத்
தாசனினி யாகேன் றருக்கன்பு சாலார்க்கு
நேசனுமா கேணிஃதென் னேர்.

சுரு. ஈன்றானின் மேலா மிரக்கமுள நச்செவ்வே
ணோன்று மிதித்தினிய நூனுவலத்—தேன்போற்
கிடைத்ததெய் வத்தமிழே கேணினைபு நின்னைப்
படைத்தவனை யும்பழிச்ச வேன்.

சுரு. வேளா தொழிவார்கா னெண்ணுத வேலிறைவற்
காளா கியவென் னளிநெஞ்சே—கேளானே
நற்றகரோ பாசனையை நாதனறி வித்தமையின்
மற்றையவெல் லாநீ மற.

சுரு. காமிகட்டுத் தெய்வங் கருவேளே யேணோர்க்குச்
சாமிநச்செவ் வேளென்பார் சான்றோரச்—சாமிபெனை
யுள்ளா திருப்பான்கொ லோகையுட னேவந்து
கொள்ளா திருப்பான் கொலோ.

அத் துவிதப்பொருள்.

சுரு. ஏகந் துவிதமெனு மெண்ணிருப்ப வத்துவிதந்
தோகமது வேதஞ் சொனதாலவ்—வேகந்
துவிதமு மல்லாத சொற்பொருடா னேயத்
துவிதமென் றோர்த னுணிபு.

சுரு. ஏகமெனுங் கூற்றிற் கிறையொன்றே மற்றொன்றற்
கேகனுருச் சீவனுமென். நேநவிலல்—பாகமிலா
வத்துவிதச் சொல்லிற் கருளிறையுஞ் சீவனுமே
நித்தியசம் பந்தமென னேர்.

௭௨. அத்துனித மும்மேக மாஞ்சொலுமொன் றேவேக
புத்திரனை யத்துனித புத்திரனைன்—றித்தநாயி
லோதுவழக் கில்லா தொழிந்ததுணர் வேர்க்குமிது
நீதவழக் காரு நிதம்.
௭௩. இன்மைப் பொருள்கோடற் கே† யகரம் வந்ததெனி
னின்மைப் பொருளாகர மெண்ணல்லாச்—சொன்முன்
வருதற்கு மெண்மேல் வருமகர மன்மைப்
பொருளுதவும் வேறில் பொருள்.
௭௪. ஏகத்தின் முன்னகர மேய்ந்தே யனேகமென
வாகக்கண் டோமே யதனானே—*யேக
மறுதலையா மின்மைகொளிற் சூனியமா மற்றே
தறிவதெனி லவ்வன்மை யாம்.
௭௫. ஏகத்து முன்னகர மெவ்வா றிரண்டொன்றைப்
போகச்செய் தவ்வெண் புணர்கூட்ட—மாகெண்ணி
னத்தந் தரு† கிறதோ வவ்வா றறைந்ததுவி
தத்தகர பூந்தான் றரும்.

† இது நகரத்தில்வரும் அகரம். * ஏகமறுதலையாமென்றதற்கு ஒன்
றன்மறுதலை யிரண்டென்றும் என்பது பொருளென்க.

‡ இக் 'கிறு' நிகழ்கால விடைநிலையாம். இது:—மதுரைக் கடைச்சங்
கத்தார்க்கு இலக்கணநூலாயிருந்த தொல்காப்பியத்தி லில்லாமையால் அச்
சங்கப்புவர் பாடிய பாட்டுக்களிலும், அக்காலத்து வேறு சிலர் பாடிய பாட்
டுக்களிலு மில்லாமையாயிற்று. இதுபோல அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரங்
களில் வெளிப்படாக 'கின்று' 'ஆகின்று' எனுமிடைநிலைகளு மப்பாட்டுக்
களில் அரியனவாயின. பிற்காலம் இலக்கியங் கண்டவழி அக் கின்று
ஆகின்று என்பவற்றையுங் கோடல் வேண்டுமென்று காட்டக்கருதிய சேனா
புரையர் "அவைதாம்—அம்மாமெம்மேம்" என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திர
வுரையில் "உண்ணகின்றனம்" உண்கின்றனம்" முதலிய வுதாரணங்களைக்
காட்டினர். ஆண்டுங் கிறுவுக்கு உதாரணங் காட்டாராயினர். அஞ்ஞான்
றதற் கிலக்கிய மவர்க்குக் கிடைத்திலது போலும். இலக்கியங்கண்டவழிப்
பன்னூற்றந்த நன்னூலாகியார் "ஆகின்று கின்று கிறுமூ விடத்தி—
னெம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை." எனச் சூத்திரஞ் செய்தா
ரன்றே. அன்னனஞ் செய்தாராயினும், கிறு வசனத்தினன்றிச் செய்யு
ளகத்து வருதலுண்டோவெனின்,—அறியாது வினாயினும்: என்னை? ஸ்ரீ
ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் திருவீழிமிழலை யமகம் ௨ - வது திருப்பாட்டில்
"பணிகி ரேன்மிகு மாதையே" என்றும், ஸ்ரீஅருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்
க - ம் பாகம் ௯௮ - வது திருப்பாட்டில் "அவிகிறு சுடர்போலே" என்றும்,
சித்துவகுப்பில் "மொழிகிற வகையிது சிறிது பெற்றிலர் ***** இருக்கிற
சருக்கரை வருக்கைக தலிக்கனி" என்றும், வகைநாததேசிக ரியற்றிய புன்

- எக. ஒன்றுமற் றென்றாக மாறுவது தானன்மை
யென்றறிதல் சாலுமனே கம்மெனுஞ்சொ-லொன்றி ரண்டின்
சம்பந்தங் காட்டியவை தாண்டியமு வெண்டொட்டுப்
பம்புநிரல் கண்ட படி.
- எள. இச்சம்பந் தந்தனை யீனுதரக் கண்ணிருந்
தச்சுருவு மாவியுமொன் றுவருமோர்—நிச்சயம்போ
லாருயிருந் தேவு மனாதியே யத்துவிதம்
நீரிருமை யென்றுணர்த னேர்.
- எஅ. ஏசுவிழி சேரொளியிற் கேசேரு தவ்வாறே
யாசுயிர்சேர் தேவிற்கு மாசேரு—தேசதுதா
னீங்கவிழிப் புண்டாகு நேர்போலவ் வாசொழிவி
லாங்கடியின் பேமுத்தி யாம்.
- எக. அவியென்னு மோர்மொழிபெண் ணுணரில்லை யென்ன
வலியதாய் நிறற்போன் மாசி—லொலிமறையி
னத்துவிதச் சொல்லுமிரண் டொன்றை யகற்றவொரு
சத்தியுள தென்றறிதல் சால்பு.
- அ(). இவ்வத் துவிதத்தை யேழுத்தான் மாவினுக்
கொவ்வப் புகலி னொருதேவன்—* நெவ்வமிலா
வத்தேவை விட்டதுவி தச்சித்து மன்றெனவா
மித்தீர்வன் மைப்பொருளா மே.
- அக. அவ்வன்மைக் கேயப் பிராமண னாங்காட்டே
தெவ்விலிதைத் தற்சா திருசியமென்—றிவ்வுலகத்
தோதும் வடநூலே யொப்பென்னுந் தென்னூலே
யேதுமிதி லேத மிலை.

எரிருக்கும் வேறொப்புராணம் துசிலச்சுருக்கம் கூ - வது திருச்செய்யுளில்
“ திருடர்போ னீள்கடை **** தருகிறே னென்றுதாம் பூல மாதியாய் ” என்
றும், திருவிழாச்சுருக்கம் கூ - வது திருச்செய்யுளில் “ பண்ணுகிற தில்லை
யென்று ” என்றும், சூதசங்கிதை பஞ்சாக்கரமந்திரமுரைத்த வத்தியாயம்
அ - வது திருச்செய்யுளில் “ பயங்குலவு மருத்தந்தான் வணங்குகிற தென்
றுணாக்கப் பமெற் றிந்த ” என்றும், மானதயாகமுரைத்த வத்தியாயம் கக -
வது திருச்செய்யுளில் “ துதியுரிட் பலவாத மிருக்கிறதின் நெண்சொல்
லிவ காரத் திற்கு ” என்றும் வருவனவற்றுள் வந்தவாறே பல்வேறு செய்யு
ளாகத்தும் அக் கிறு வருமென் றறிக.

* எவ்வம்=துக்கமென்பது பிங்கலரிகண்டு.

- அ.உ. பிராமண னானும் பிழியுநனி யுண்டப்
பிராமண னாகிப் பிழைசா—லிராவணப்
பஞ்சமனுக் கொப்பாகு பண்புபோ னீத்தோனுந்
செஞ்சிவந்கொப் பாதல் சிவம்.
- அ.ந. ஒப்பா மிதுசமவா தத்துமுடி வோவன்றே
யெப்பாடு மற்றநிலை யெய்தியமா—துப்போ
ரடைமுடிவா மிவ்வரிய வத்துவிதந் தானே
கொடையுடைமெய் கண்டான் குறி.
- அ.ச. ஒன்றென் றிரண்டென்று மோரிரண்டு மேசேர்த
லென்றுமிங் கார்ப்போ ரிடர்க்காந்த—நன்றி
மறவாம லேதாயு மானவரு மம்மெய்
யறிநாத னைத்துதித் தார்.
- அ.நி. இச்சமமென் சாமியத்தை யேவித்து வான்வினை தீர்த்
துச்சிதமா யெய்துவனென் றேறுதிடுமே—மிச்சைசொலா
முண்டகமவ் வாறே மொழியுஞ்சை வாகமமும்
பண்டையிவற் றுற்சொனதும் பண்டு.
- அ.ந. ஒன்றெனற்குச் சுட்டு விரலினையு மோரிரண்
டென்றிடற்கஃ தோடொன் றினையுமிரண்—டொன்றுமென
வாட்டியொன் றுக்குதலுங் காட்டீம லத்துவிதந்
காட்டியதே கல்லாலிற் கை.
- அ.எ. அத்துவிதச் சொற்கிவ்வா றத்தங்கொள் ளாதேக
நத்தமெனின் முத்திபெறு நீர்மையினர்—மித்தை
யெனவார் துவிதமெனி னின்பிலைசேர் வென்னி
னனகாம் பரமெலிவிற் றும்.
- அ.அ. ஆகலினிவ் வத்துவித வத்தம் பலவுள்ளுந்
தோகமில தேயென் றுணிபாமிஃ—தோகையு
ருண்மை யதுபவத்திற் கொவ்வுருனி யோங்குகதே
வண்மை யருள்விழைவார் மாட்டு.

† அப்பிராமணனென்பதற்கு, இழிகுலத்திற் பிறந்து பிராமண நாமங்
களைச் செய்துகொண்டிருப்போனென்று சிலர் பொருளுரைப்பர். அஃகின
கே கோடற்பாற்றன்று. பிராமணனாகப் பிறந்து ஊனும் பிழியு முண்பவ
னென்பதே கோடற்பாற்று.

அக. சுத்தமென மிவ்வத் துவிதப் பொருட்கனெழு
வத்து விலக்கணமு மற்றையவும்—வித்தைப்
பெருநூல் சிறுநூல்க ளாகப் பிறங்கென்
றிருநூல்கள் கூறுந் தெளித்து.

இன்னிசைவெஃபா. முற்றுமுது.

கா. மாதவரி லாமனதின் மாலுளது மாலுளது
நீதமுண ராமனதி நீலுளது நீலுளது
பாதகமெ லாமடுகு கேசனடி பாடுணர்வி
லேதமிறையேனுமிலையே.

அத்துவிதப்பொருண் முற்றிற்று.

நேரிசைவெஃபா.

கா. தூவார் மலர்தூய்த் தொழுவார்க்கு மின்பொருளின்
மாவான கற்பகமெம் மான்குகவேள்—பூவா
மவன்று தெமின்க ளார்கடனே நீங்குங்
கவன்றோடு நன்மார்தர் கார்.

கா. என்றமிழை யுண்மடுக்கு மேர்ச்செவிய னுமுருக
னன்றறிவித் குந்தூய ஞானகுரு—வென்றெழுபல்
பண்ணவர்க்கு மேலாம் பரம குருவென்றகுக்
கண்ணுதலே சாலுங் கரி.

கா. அழகாய தண்ணளியி னந்தணராய வாழுங்
கிழவோர்கார் வேலேந்து கேடின—மழவோனெப்
பண்ணவரு மெண்ணப் படுவோ னென்றகுமகைக்
கண்ணரியே சாலுங் கரி.

கா. மடவிய வாரமுலையார் வண்டோளை நாளுந்
தடவியுழன் மாந்தர்கார் சாவா—வடல்வேலோ
னெண்ண ரெவரையுமே தண்டிப்போ னென்றற்கெண்
கண்ணுனே சாலுங் கரி.

* 'திரு' என மொழியை முதற்கட்டுகொண்டிவிளங்காநின்ற "திருவலங்
கற்றிரட்டு" "திருப்பா" முதலிய நூல்கள்.

௧௫ அம்பரணை நாடு மறிவுடையீர் செவ்வேளா
மெம்பரணை மிக்கழக னென்றறிதற்—சும்பரெலா
மாதரமுற் றேபுகழு மாற்றலுடைச் செங்கண்மால்
காதலியர் சாலுங் கரி.

௧௬ பல்வேடும் பார்த்திப் பழவுலகிற் கித்திகுள்செய்
வல்லாரே தேவென்னு மக்காள்வேல்—வல்லாந்
றிடனுளமா சித்தரெலாந் தேடுகித்த னென்னக்
கடமுனியே சாலுங் கரி.

௧௭ கட்டினமை மாறிக் கடவுளாஞ் செவ்வேளை
மட்டில்லா மாவீர னென்னுசொல—வட்டவரி
முட்குல் வசுதுழையா மொயம்புப் பெருவலிவெங்
கட்குறோ சாலுங் கரி.

௧௮ வெண்டளையை யோராதார் வெண்பாவு மக்கலிபு
மொண்டுறையும் பாடவலி யுள்ளாரோ—பண்டுலக்
ராம்கலிபோ லாருள்வே ளாற்றலுண ராசவ்வேட்
சூழ்வலியுள் ளாரோ சொலும்.

௧௯ யான்பிறந்த லூரா மிராமேச் சுரமங்கே
தான்செல்லே னந்தத் தலமேய—வேன்முருகை
யெங்குமுள தேவெனவு மென்கண்ணு முள்ளதென
வுங்கருது கின்றே னுவந்து.

௨௦ சேணர்க் கினியதிருச் சேயவனை யோர்சிறிதும்
பேணுப் பெருமை பெருமைகொளும்—வாணு
ளமுன் னவனடியுங் காசை பிறங்கின்
வறுமையாம் வந்தவறு மை.

௨௧ நன்செல்வ வேலரசை நம்பாதார் முன்னோன்மை
யின்செல்வஞ் செல்வ மெனுநம்பு—மன்பு
நிகழாணை மிக்குடையார் நீடுயு மாறு
துகளாகுஞ் செய்த துகள்.

௨௨ ஞாலக் கடறாண்டி ஞானக் கரைசேர்ந்த
சிலக் கனல்வரைப்பேர்ச் செல்வனையே—போல
முழுதுங் குமரனையே முன்னுதல்கை வந்தோ
ரமுதிங் கலையாருய் வார்.

- க0௩. கல்லாதார் மேம்பாடு கற்றார்முன் மங்குதலிற்
கல்லாதார் கற்றாரைக் காண்டலுமே—பொல்லாத
வஞ்சம் விளைப்படுவன வான்வேலோய் நானவர்கட்
கஞ்சமிள நெஞ்சமுடை யன்.
- க0௪. கற்றார்தம் முன்னுங் கசடருளர் வேலோயுன்
னற்றாறி லன்புசெயு நற்குணமொன்—றுற்றார்தாங்
கல்லாரோ யாயினுமக் கற்றார்க்கு மேலோரிந்
நல்லா ரதுநட்பு நன்கு.
- க0௫. குடமுனிக்கும் பாணினிக்குங் கோதில்லான் சொற்ற
வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மாறா—யிடுமே
தணிகா சலமயிலே சம்முருகே சன்னென்
றணிகாலிந் நாட்டிலறை தல்.
- க0௬. வளம்பூ ரணமாமிம் மண்டலத்தி லெங்க
ளிளம்பூ ரணற்பாடு மின்பீர்—களஞ்சேர்
கலியிற் சிலமகமு மம்மணமுங் காசற்
றெலியிலக்க ணங்குறைபாட் டிம்.

கட்டிலக்கலித்துறை.

- க0௭. பண்டாய வொப்பில் சரித்திரந் தன்னைப் பராசரன்சேய்
கண்டாய வாறுசெய் காந்தம் புகழு மலாதுபெரி
துண்டாய மாபிர பந்தங்க ளில்லை யொடுங்குகவி
கொண்டாய புத்தக மேசில வுண்டெங் குருபரற்கே.
- க0௮. தேயிர வோடு பகலுமில் சேந்தன் நிருவடியை
யாயிர மாயிர மாப்புழுந் மின்கனி யார்தமிழா
னோயிர வேம னதிகார மண்ணான் னுண்ணுணர்வாம்
பாயிர தூல்கள் பலவுந் தெரிதமிழ்ப் பண்டிதரே.
- க0௯. முன்னிலா நுள்ளுண ராநினை நித்தலு முன்னிலுவோர்
முன்னிலா ரந்தக னூர்விடு தூதுவர் மேமாதவொளி
முன்னிலா வுங்களி யேயிகு மெற்கு முதமருளின்
முன்னிலா நுள்ள நடிக்கின்ற வாறு முககுருவே.
- கக0. முன்னிலா வேணி யுமுன்றிட வானந்த முக்கணிகள்
முன்னிலா டிசன் கனல்விழி வந்த முருகநித

முன்னிலா முன்புடை யேனையு முன்னருண் மூடுநல
முன்னிலா ரோடிருக் கச்செயு மோநின்றன் முன்னமதே.

௧௧௧. சிறந்தேயு னல்லன்பு வாழ்க்கையி னாளுந் திகழ்ந்திடவே
சிறந்தேயு நிட்டை யிருப்பரைத் தேடித் தரிசிக்கினு
மறந்தேயு மின்ப வருளேயு மென்றுள வாய்மைகண்டு
மறந்தேயு மெள்ளுங்கொ லென்னென் கணைச்செம் மழமுனியே.

௧௧௨. திறவேல் செறிந்த பெருவயற் சேந்த திறப்பதொன்றைத்
திறவேல் விடுகென வேநீ தடாமற் றிறக்கவருண்
மறவேல் புகும்வரை யுத்தர கோசமங் கைத்தனிவாழ்
மறவேல் வதிகைத் திருவனின் னாசெம் மழமுனியே.

௧௧௩. கட்டே யிருக்கு மெனைவிடு விக்கக் கருதளிநின்
கட்டே யிருக்கு மெனவுணர் வுற்றுனைக் கண்ணுமென
கட்டே யிருக்கு முரணுள தோபசி கட்டிடத்திற்
கட்டே யிருக்கு முதனூன் முதலயிற் கையரசே.

௧௧௪. துதிக்கை முகவிளங் காளைதம் பியெஞ் சுவாமியென்று
துதிக்கை யெவரிடத் துண்டவர் சொல்லினைச் சொல்லினும்
துதிக்கை யொழிகை யிலாததைக் காட்டுமுட் டோன்றுமினி
துதிக்கை யுறுபே ருலகைப் பழத்திற்குச் சுற்றரசே.

௧௧௫. ஓடி யறியா மனத்தரு முள்கப்ப னும்மகனுந்
தேடி யறியா வடிமுடித் தேநல்கு சேயவனைப்
பாடி யறியாத நாநறு நாக்கொல் பகலுமல்லு
நாடி யறியா மனநன் மனங்கொலுண் ணட்பினரே.

நேரிசைவேண்பா.

௧௧௬. முத்திமுதல் வேறென்ன முன்னிடுவ தெற்றுக்குச்
சித்திமுதல் முத்திமுதல் சேயதனைச்—சத்தரனென்
னுத்தம் மாவிளக்கி லேகொருத்தி யுள்ளபகல்
வத்தியெனக் கொள்க மதித்து.

௧௧௭. ஆடுவார் பாடுவா ரன்பரொடு கூடுவா
ரோடுவார் தேடுவா ருமர்போன்—மூடுவார்

நிற்பா ரிருப்பார் நெடுங்கு ரயிலனரு
ளற்பா லடங்குமடி யார்.

கௌ. பாவத்தின் மூத்துப் பகைமையினின் மூத்துநெடுங்
கோவத்தின் மூத்துக் குடிசெடுப்போர்—மாவித்தை
யாளர்க்கும் வாய்த்தற் கரிதா மிளம்பெருமான்
ருளுற்றுய் வாரோ சதா.

கௌ. பரம்பொருளெவ் வண்ணம் பரிசுத்த மோவத்
தரம்பெருக னேரே சமான—பரம்பெறுவ
ரென்றறிதன் ஞாயமென்ப ரெம்மிறையா மாண்மகன்
றன்றுணையை விட்டுவிடா தார்.

கௌ. ஆண்மகனா மெம்மிறையை யாசற்ற கண்ணுலே
காண்மகனே வியாக் கதிபுக்க—சேண்மகனென்
னோதற்கு மையமுள தோகளியி னேங்கவவன்
காதற்கு ளாயகருத் தே.

கௌ. மந்திரம் பேய்மை மருந்தறியேன் மற்றவர்கெய்
தந்திரந் தேரேன் றையமிக்கா—ரெந்தையாங்
கந்தனே போமனவிக் காசினியி னுணுய்த
லெந்தவா ரோவறிகு லேன்.

கௌ. கடுத்தினுன் சேயேபல் காலு மிவன்றன்
கொடுக்கின்றன் றுன்பெனநீ கொண்டா—லடுக்கின்ற
வினா வனைத்திற்கு மீடு கொடுத்துய்ய
வென்னுலே யாமோ வினி.

கௌ. இம்மா நிலமற்று மெற்கில்லா தற்றிடநான்
சும்மா விருக்குமட்டென் றாக்கிறைநீ—சும்மா
விருக்கொணு தென்வேண்டு கோட்படியே செய்தி
திருக்கொணர் வேலோய் தெரிந்து.

கௌ. வாய்க்கு மதுர மனக்கு விருந்துவன்
னோய்க்கு மருந்து நுகர்பசியைத்—தேய்க்குஞ்
சருமேன் செவிக்கினிதெஞ் சாமி குமாரப்
பெருமான் பெரிய பெயர்.

க௨௫. பேரம்ப லங்கண்டுன் பேர்பன்னி நின்றதுபோற்
சீரம்ப லஞ்செய்சிற் தம்பலஞ்சேர்—நேரந்தண்
ணர்தயவி னுலணைக்கு மாண்டகையே செவ்வேளே
யார்தயவி னின்றிடுவேன் யான்.

க௨௬. தியனேன் றீதெல்லாந் தேய்த்த சுரகங்கை
சேயனே நின்றன் றிருவடியி—னேயமே
யிர்தத் துறவா மிருஞ்செவ்வ மீந்ததினி
யந்தத் துறவு மருள்.

க௨௭. அன்புக்கன் பாநின்றெஞ் ஞான்று மணைத்தாளு
மின்புக்கந் தாவுனதன் பிற்கிங்கே—துன்புற்றே
யீன்றாளி னன்பை யிணையாக்குங் கொல்லோநின்
வான்றாள் விழையென் மனம்.

க௨௮. புத்தற் புதவாழ்வார் புள்ளிருக்கும் வேளுருய்
முத்துக் குமாரனது முன் செல்வா—னித்தினநா
னூறுகெடச் சேறலிடை பூறுதல் கண்டுபல
வாறெனுளம் வாடிற் றரோ.

க௨௯. பொய்தபுக்கும் புள்ளூரெம் பொன்னயிலோய் நானுனக்குச்
செய்தகுற்ற மேதுமில்லை செய்திருப்பி—னெய்தறுக்கு
நீபொறுத்துக் கோட னினக்குக் கடனேயுன்
மாபதத்தை வேட்டன் மதித்து.

க௩௦. தண்டை சிலம்பு சதங்கைக ளோலிடுநின்
னிண்டையந் தாட்போ திரண்டையுநான்—கண்டு
களிதலை மீக்கொள்ளுங் காலமெஞ் ஞான்றோ
வளிதுதைவே னுர்முருகை யா.

க௩௧. பந்த நிகளமது பட்டென்ன வேயொடிய
வந்தருளு மெந்தாய் மயிலீசா—வெந்த
வடிவையு நீயெனவே வந்திக்கு மெற்குன்
னடிதூர மாமோ வறை.

க௩௨. நாட்பட்ட தேவருன்னு நாயகனெம் மான்குகனுக்
காட்பட்டு ளாரை யவமதிக்குங்—கோட்பற்

றுடையூத்தை வெந்நெஞ்ச மொல்லைநம னூர்காய்
கடுமூர்க்கப் பேய்வாழ் கடறு.

கநக. தயவறா நெஞ்சச் சடக்கரதே வைச்சூழ்
நயவரே ஞாயமெது மின்றிக்—கயவ
ரொருகன்னந் தாக்கின்மற் றென்றுங் கொடுமின்
றிருமன்னு தங்கட் சிறந்து.

கநச. அறுமுகனை நிந்திப்போற் காணி னவன்வா
யிறுமா றடக்குகவன் பேய்ந்தோர்—வறிதே
லிருநற் செவிமூடி யேகவுண்ணெந் தேந்தல்
கருதித்தண் டித்தல் கடன்.

பீன்முடுத—பல்கந்தம்.

கநரு. பூரணத்தைக் கோடற்கென் புத்திரவா வாவென்றுன்
ஞரணச்செந் நாத்தா னழையாதோ—வாரணச்செந்
தோகையிறை வானெடிய சோதியபி லாவரைவி
லீகையுடை யீசநவி லே.

கநச. ஒளவினுரு வைத்தெரிவா னன்றேட்டை யாராய்ந்த
விவ்வறிவி லிக்கா யிரக்கணக்காத்—தெவ்விறமிழ்
பாடவுயர் நூலுணர வேபணிய பாதவருள்
கூடவரு ளாறுகொல்கு கா.

கநள. வென்றிவடி வேல்பிடித்தம் விஞ்சுமயி னூர்காளா
யன்றுசொன நின்மொழிமுற் றுங்கால—மென்றோ
வெனமா கவல்கூ ரெனுளே மகிழ்மா
நனவே யதைநீ நவில்.

கநடி. வம்பார் கடம்பணிந்து மஞ்ஞை வருகாளாய்
நம்பார் வழிகடந்த நானுன்ற—னம்பூ
ணடிவாழ் வினையே யடைநா டொலையோ
படிதே னறிமா பகர்.

கநக. எந்தா யருள்வள்ளிக் கேற்றதலை வாவென்னுட
செந்தா மரைப்போதைச் சீறுநின்—தந்தா

ட்டதா கிடதா தடதா வெனவோர்
நடமா டிடவே நடி.

கச௦. சேண்மதியு நாணவரு செம்முகமு முன்னுநரைக்
காண்விழியு முள்ள கதிர்வேறுங்—காண்மை
கிளர்ந்த கடம்ப கிளம்பெ எனகந்தை
களைந்திடுவந்து கவிந்து.

கச௧. அடியார்க் கெளரியனென வன்புநனி செய்யும்
வடிவேற் பெருமவெனுண் மல்கு—கடியாங்
களிப்பை யளப்பில் கருத்தை நிசத்தை
யொளிக்கு மிருட்டை யொடுக்கு.

கச௨. எப்பாடை யுள்ளாரு மெத்தேயத் தெண்ணிடினு
மப்பாடை தேர்ந்தேயங் கங்குளுள்வே—லப்பா
விளாத கருத வினோத வரேறு
கொளாவொ ருயீடு கொடே.

கச௩. சந்ததவின் பார்தெய்வத் தந்திதலை வாமயிலுர்
கந்தசிவ னேரிற் கருதெனக்குத்—தந்தருடி
யண்டர்பு கழ்ந்திடு னந்திக முங்கழல்
கண்டும கிழ்ந்திடு கண்.

கச௪. என்னுடைய நாயகமே யெங்குமொரு பூரணமா
மின்னெடிய வெண்கரசே வேண்டெனக்கா—லின்வளியிற்
றந்தரு ணின்கெழு தண்கழல் கண்டணி
கந்தா மிஞ்சுத கை.

கச௫. காண்டொறுங் காண்டொறுங் காமுறற்கா முன்னடியே
வேண்டெனது முன்னெடிய வேன்மழவே—ணெரையாய்
பொய்த்திட லற்றவிர்புத்தறி வுக்களி
துய்த்தியெ னச்சொலொர் சொல்.

கச௬. கடியார் கடம்பணிந்து கானலயி லேந்தித்
தொடியா ரொடுவருவோய் சூழ்ந்துண்—னடியே
தனதத் தனதத் தனதத் தனதத்
தனதத் தனதத் தென.

கசஎ. வாடா மலர்கூடா வாரயில்கை யேந்தியெனைக்
கோடா யிருவரையுங் கொண்டாய்வந்—தாடாய்
தனதந் தனதத் தனதந் தனதத்
தனதந் தனதத் தென.

கட்டளைக்கலித்துறை.

கசஅ. தமிழ்வளந் தேர்ந்த குமர குருபரன் றன்மனத்தின்
புமிழ்வளங் கூரும் படிக்கருள் பாலித்த வுள்ளங்கொடுள்
ளிமிழ்வளங் காணவென் கண்ணொரு நட்ட மிழைத்திசந்து
கமழ்வளங் கொள்குய வேனற் கொடிச்சியங் காவலனே.

கசக. அவிழுத்த மேய குமர குருபர னையவென்றுன்
பவிழுத்த வொண்ணகை வள்ளிகொண் காலின் னருட்குயினுய்க்
கவிழுத்த ரீசுர வானந்த தாண்டவ கந்தவென்றன்
கவிழுத்த மேயருள் காமுற்று நிற்குமென் கண்மணியே.

கரு௦. பூமண நாறுநின் பொன்னடி நாட்டப் புனிறுகொண்டே
பூமண நாறுபெண் னைக்குல் விருப்பை யொழித்தவெற்குச்
சாமண நாறுதன் மேவாப் பரகதி தந்தருளாய்
பாமண நாறுசெந் நாவா குமார பராபரனே.

கருக. அரவை விரும்பி யணிமணி கண்ட னருங்குருந்துன்
வரவை விரும்பி யிருக்கின்ற வெங்கண் மனம்புணர்க்கும்
விரவை விரும்பி யெழுந்தரு ளென்பவர் வீழுமருட்
பரவை விரும்பி யுலமபெனை யாளென் பராபரனே.

கருஉ. கடிய விருமனந் தேடாவு னின்பக் கழலிணைகாண்
கடிய விருமனந் தாரா யெனக்கொலி காட்டுசிலம்
படிய விருமனஞ் சிந்தைசெய் யாதி படைத்தவகம்
படிய விருமனஞ் சென்னி புடைத்த பராபரனே.

கருஊ. சாங்கட்டி லேகிடந் தோய்வார் செயறழை யாதெற்குன்ன
பாங்கட்டி லேகிடந் துய்புத்தி யீயர னாரளித்த
தீங்கட்டி யேகுற மான்பக்க நாடர சேசிமந்தோர்
பாங்கட்டி டாதனைத் தாள்கு நேயென் பராபரனே.

கருசு. ஆய்ந்தறி யும்படி சொன்னா லுணர்ந்திங் கழங்குமன
மோய்ந்தறி யும்படி போதுங் கடவு ளுரைபிடித்துள்
ளேய்ந்தறி யும்படி நிற்பார் பெரும விரக்கவெள்ளம்
பாய்ந்தறி யும்படி வாவெனுட் கந்த பராபரனே.

கருரு. அடிக்க வனேக கணங்கணல் வாச்சிய மானந்தமா
நடிக்க வனேக கணங்கள் விருதுக ணற்புறமும்
பிடிக்க வனேக கணங்கணற் பாடகர் பின்னுமுன்னம்
படிக்க வெனதெதிர் வாராய் குமார பராபரனே.

கருசு. கொடியா னினைப்பினுக் கெட்டாத சீர்த்தியங் கோழியினை
கொடியா னெமைக்கொள்க வென்பார் தமைக்கொள் குக வென்ஃவி
படியா னகத்தை விழைவெகொல் கந்தன் பலரள விற
படியா னெனச் சொரென் னூற்பொரு ளேயென் பராபரனே.

பிழ்முடு—பல்சந்தம்.

கருள. பேயனை மங்கையர் வார்முகிழ் வன்முலைப் பெட்புவந்து
பாயனை துன்ப மொழிந்தது போலென் பழமலந்தான்
றியனை மேவிடு நாளெது வேதொரு தீதுமிலா
நீயனை நாளெது கூறுதி மான்மக ணேடரசே.

கருஅ. நோயுரு வாமிப் புலா லுடல் சேதித்து * துன்னருளிற்
றோயுரு வேற்றிட வல்லனு மல்லேன் சொலார்மறையு
மேயுரு விழ்தலின் ஞானமு ருதெனு மேபரிவோர்
தாயுரு வாயகு காசெயு மாறெது தானருளே.

* உன், நின் எனும் பொருள் பயக்கத்தக்க “துன்” எனும் து சுந்தர
மூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத் திருமுறையில் “நெந்தா வெண்ணகடரே
துனையே நினைந்துருந்தேன்” என வருதற் கண்ணுமுளது. “சலந்தரன்
முதலா துன்குலத் தலைவர்” எனத் தணிகைப் புராணத்திற் றீபரி பூரணப்
படலத்து கருங்-வது திருச்செய்யுளிலும் வருதுளது. பிறநூற்கண்ணு
முண்டு. இவ்வாறு வருவழக்கறியா ளுரையாசிரிய ரொராவர் “சொல்லெழு
வென்பது சொல்லிலக் கணத்தொடு—புல்லா தாகிய புகர்படு மொழியே.”
என்ற தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்திற்கு இச்சொர்ப்புக்க ளொரு செய்யுளைத்
தானே யுதாரணமாகக் காட்டி. அதிலுள்ள “துனக்கு” என்பதை வழுஉச்
சொற் புணர்க்கப்பட்டதாக வரைந்து எவத்தரா. அதற்குது காட்டாகா
தென மறுக்க. பன்னமக்கு தும்மெனுஞ்சொல் வருஉமென் றுணர்த்திய
தொல்காப்பியனார் முதலிய இலக்கண நூலுடையாரும் ஒருமைக்கு துன்
னென்பது வருஉமென் றுணர்த்தாமைக்குக் காரணம் யாதாமெனின்,—
இதுபோன்ற அடிப்பட்ட சான்றோர் வாக்கிய மவர்க்குக் கிடையாமையே
யஃதாமென்க.

கருகூ. ஒளியே விழைந்து சுகத்தி லுலாஞ்செய லொல்கியல்குற்
களியே விழைந்து நசிப்பவர் காணாக் களியிணையென்
னளியே யுளநீ கொளவா வெணையே யடைபெனவே
விளியே விளியே துணிகா னுதிலேல் விறலரசே.

ககூ௦. மொழியே கரும்பு விழியே சுரும்பென முன்னியல்குற்
குழியே விழந்துழி தந்தழி காழுகர் கூறுவஞ்ச
வழியே நடவே னுணையே தொடர்வேன் மருவியனோ
யொழியே யருளே கொடுவா மயிலே றொருதுரையே.

ககூ௧. பலநோய் விளைவதற் கேதுவென் னென்று பகுத்துணரின்
மலநோய் தனைமுத லாயுள்ள கன்ம மலமெனவாக்
குலநோய் குடிநோய் குணநோ யிலிரீ குபிலதனோ
சலநோய் தொலைமா றருளாய் பரபூ தரகுகனே.

ககூ௨. பறந்து திரிகின்ற பாழ்த்தெருஞ் சோடு படுத்துயரை
மறந்து திரிகின்ற நல்லார்கள் வாழ்க்கை மருவிடவே
பிறந்த வெனெஞ்ச மடங்கி யுறங்கல் பெறும்படிநீ
சிறந்த வரம்பு ரிகந்த சிவந்த சிலம்பிறையே.

ககூ௩. அலைந்த மனத்தக மேபிர பஞ்ச மனைத்துமனு
கலைந்த மனத்தக மேசக முண்டெனக் கண்டுணர்நான்
மலைந்த விடந்தி டநின்று பிறங்க மனஞ்செய்துழாய்
மிலைந்த முகுந்த் னருஞ்ச தையல்பு விரும்பரசே.

ககூ௪. திருத்த முளமறை பாகமந் தேர்ந்து சிவமெனுஞ்சொற்
கருத்த மொருபிர மஞ்சு ழதுகுக னுமெனக்கொள்
கருத்த ருளத்தி விருக்கு மளப்பில் களிப்பினையே
பொருத்த வெனக்கு மளித்தி யுயுத்த புரிப்பொருளே.

ககூ௫. அளக்க வமையாத வண்டங்க ளெல்லா மடங்குமுன்றன்
விளக்க வருள்வெளிக் குள்ளதற் குள்ளென் விளைவடக்கிக்
கிளக்க னினைத்தன் மறத்த லுமற்ற கிடக்கைகொடாய்
துளக்க வயிற்க ரவத்த நிரப்பில் சுகக்கடலே.

ககூ௬. அனாதி மலமுத்த னாய நினதடிக் கன்புடையென்
மனாதி கரண மெலாந்தப நின்றுன் மகாமவுன

மெனாது கணக விராவ லெநாள்சொ லிருதவினோர்
மனாது வளாவ யிலாசு ரசேனை மனோரதனே.

க௭௭. அந்தர மோவிடை செந்துவ ரோவித ழல்குழலோ
மந்தர மோமுலை யென்றுழல் வோர்செல் வழிப்புருதாச்
சந்தர நெஞ்சம கிழந்திட வந்தருள் சொந்தமொடா
லெந்தர நன்குணர் கந்தகி ரந்தர வெண்குணனே.

க௭௮. வெய்ய பகைக்குப் பெரும்பகை யாய்நல்ல வேட்கையினுக்
குய்ய வருளுநட் பாயுள்ள சேந்தவென் னுண்ணடிவா
தைய தனத்தன தைய தனத்தன தையதனா
தைய தனத்தன தைய தனத்தன தையெனவே.

க௭௯. கனதன வள்ளிகண் டேகளி கூரொரு கட்டிமுத்தே
யெனதன நெஞ்சங் குளிர்ந்திட வோர்நட மேபுரியாய்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனதனனா
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனவெனவே.

நேரிசைவேன்பா.

க௭௦. பிமரங்கா ணும்போது பெட்பொடுகொள் கூற்றின்
சமரங்காண் முன்னே தவம்பே—ணமரங்கா
ளோங்கார நாட்டா யொளிர்சிவனிங் கத்துநமை
நீங்காத சேயையுள்க ணேர்.

க௭௧. தாமலைக் காதுகுதன் றுள்விழைவோய் வேள்வாடும்
பூமலைக் கின்பம் பொழியுமெனி—னாமீயும்
வாடாத பாமலை வம்பாமோ நன்னீதி
கோடாத நீயே சூயில்.

க௭௨. விருத்தியறு சேய்மையிலும் வேண்மனைவி மக்கள்
கருத்துநல மாறியகா லத்துந்—தரித்திரனோ
யுற்றகா லத்து முனைவிரும்பு வார்கொள்கை
நிற்குமோ வேலோய் நிலைத்து.

க௭௩. எல்லிருக்குங் கண்ணல்லு மல்லிருக்குங் கண்ணெல்லு
மில்லிருக்கும் பூவி லீராவாறு—வில்லிருக்கும்
வென்றி யயிலோயுன் மெய்ந்நடையும் பொய்ந்நடையு
மொன்றி யிராவெனலென் னோர்ப்பு.

க௭௪. கனூ னனூவுமலர்க் கண்டிறந்து காணு
நனூநிற் கனூவுமிலா ஞாயம்போன்—மனூசை
யுலகிற் பரமும் பரத்தி லுலகு
மிலையென்ப சேயின் பினர்.

க௭௫. இறக்கவொண் ணுதெனவோ தேடுபடித் தேமேற்
பறக்கவெண் ணெஞ்சீரிப் பாடேன்—நிறக்கவருள்
செய்யுங் குகனும்முட் டேசா யுளன்காணி
னுய்யுந் திறமுண்டா கும்.

க௭௬. நூற்றை யடுத்தபத்து நூற்றேசை கோடல்போ
லூற்றை யொழிக்கு மொளிமுருகன்—காற்றண்மை
யுற்றவனைச் சார்நல் லுயிரு மவன்பெயரே
பெற்றுய்யு மீதே பெரிது.

க௭௭. குறுநூற்றி லேதுங் குறையெண்ணவ் வோசை
பெறுமாற்றல் காணாத பெற்றி—யுறுமாதே
யம்முருகன் நன்மைகுறை யான்மாவுங் கீழ்நீர்த்தா
மிம்முறைமற் றெண்ணுயிர்க்கு மே

க௭௮. நூற்றொருதொண் ணூற்றையுந்தொண் ணூற்றியெண் யாவையு
வாறுதனு ளாக்கிமே லாமோவவ்—வாறுகுகன் [மெவ்
முத்தரையும் பெத்தரையு முற்றி றனுளடக்கி
யத்துவித மாயிருப்ப னூந்து.

க௭௯. வேந்தைக்குச் சக்கரமீ வேந்தை நெடுஞ்சுல
மேந்தைக்குச் சேய்க்கனிநல் கெம்மாணைத்—தோந்தைக்கு
நெஞ்ச நினைத்திடுமோ நீடாக்க முற்றிடுமோ
செஞ்சொ னயமுடையாய் செப்பு.

மடக்கு. (யுகம்)

க௮௦. ஆனை யுரியானை யன்பி னுரியானை
மானை யணிவானை மாவானைக்—கோனையுயர்
தந்தையெனும் வாயானைத் தாழார்க்கு வாயானை
யெந்தையெனும் வாயோ னியான்.

க௮௧. வேட்போர்வாழ் வுள்ளானை வேளார்வாழ் வுள்ளானை
ஞாட்போர்கா ணல்வானை ஞாயுமிலா—வாட்போர

ருட்டி னயிலாணை யோகை யயிலாணை
யிட்டின்பாக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௨. ஒங்குவரை யில்லாணை யொப்புவரை யில்லாணைத்
திங்கினர்கண் ணில்லாணைச் சேயழக—ஒங்குகளை
யேசி லருளாணை யெண்ணு ரருளாணை
யீசனெனக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௩. ஏத்துநருட் கண்ணனை யேத்தாருட் கண்ணனைக்
கூத்தரனார் நீட்டுமயில் கொண்டாணை—நீத்தளியே
கொண்டார்க்கு மஞ்சாணைக் கூடெவர்க்கு மஞ்சாணை
யெண்டேவாக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௪. ஆறம் முடியாணை யந்தின் முடியாணைக்
கூறின் மொழியாணை கொண்டாணை—ஹுகொள்வேன்
மின்சிவப்புக் கையாணை மேனினர்க்குக் கையாணை
யின்செருக்கிற் சேர்வோ னியான்.

கஅ௫. கூடுநர்சொற் கேளாணைக் கூடார்சொற் கேளாணைச்
சூடுதொடைத் தோளாணைச் சூரொடுபோ—ராடுதொழின்
மங்கமனம் பண்ணனை மாசுவையும் பண்ணனை
யெங்கணுமே சூழ்வோ னியான்.

வேறு.

கஅ௬. பணநல்கு வோருற்றூற் பார்ப்பார்தங் கோவி
லணியிவர்க் கொண்டாடு வார்காண்—பணநல்கார்
கேது முதவா ரிவர்க்கும்பொன் வேசிகட்கும்
பேதமென்னை வேன்மழவே பேசு.

கஅ௭. இருப்புள்ளார் கையேற் றிலாவன்பர்க் கன்பு
பெருக்குதளிப் பார்ப்பாரே பீழை—முருக்கி
யிகபரத்து மேயுய்வா ரென்பகின் தன்பர்
பகையறுத்தாள் வேற்கைப் பரா.

கஅ௮. காட்டரணை நீரரணை கல்லரணை வெள்ளிடையின்
மோட்டரணை கொள்ளினுமென் மொயம்பியமன்—சீட்டு
ரெய்திடுபோ தோரரணு மில்லையத னுள்முருகன் [டையா
கையடைசேர் நட்பைக் கருது.

க௮௯. ஆக்கையள் வேயுன் னதிகார மாக்கைவிடற்
ருக்குநமன் றன்னதிகா ரங்கண்டாய்—சீக்கிரமே
யென்னுடைய நாயகவே லீகரனுக் காட்படுதி
யன்னமனார் தாக்க லற.

க௯௦. பலமேவு மக்களுருப் பட்டுளரீ யீண்டுப்
பலவாறு சிந்தித்துப் பாழ்த்த—கலதியென
வோடி யுழலாதே யுட்புலத்து னேருகனை
நாடி யிருத்தி நடந்து.

க௯௧. புறக்கோயில் செல்லும் புலந்தோறும் வாரா
திறப்போர்க்கு முண்டிதயக் கோயின்—மறப்போர்க்
கிரண்டு மிலைநினைவோ ரேர்ப்புறமுங் கண்டுட்
டிரண்டுநனி நோக்கல் சிறப்பு.

க௯௨. அகக்கோயி னிற்ற லதிகமுறின் மற்றைச்
சகக்கோயி னேமந் தடையே—சகக்கோயி
னிற்ரு மொருகுகனை நெஞ்சிருத்தி யுய்யோகங்
கற்கும் விவேகி களுக்கு.

க௯௩. விழிப்புண்டா மாயின் விளங்குமயிற் கையன்
பழிப்பில்பூங் கோயிறனைப் பார்த்து—விழிப்புன
லூற்றெடுப்ப மேல்வலம்வந் தோசையுடன் வீழ்ந்தெழீஇ
நீற்றினையிட் டுள்ளடக்க னேர்.

க௯௪. அருள்பழுக்குங் கற்பகமா மாண்மகனை வெஃகா
விருள்பழுக்குஞ் சோம்புடையர்க் கிந்தத்—தெருள்பழுக்கு
முள்ளும் புறமு முயர்வாகா வென்பநிதந்
துள்ளந் துயர்வென் றுளர்.

க௯௫. உடம்பழகு காட்டி யுலாத்தரு பேதா
யுடம்பழகெஞ் ஞா ன்றுமுண் டோசொல்—கடம்பழகன்
கால்பிடிக்கு நல்ல கருத்தழகு கோடியிது
கோல்பிடிக்கி னுஞ்சால் குழகு.

க௯௬. நற்குடி வந்தவெழி னாரிரீ யாண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கன்

றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாஞ்சு லொடுபல்
விருங்கலா மேமே விடும்.

௧௯௭. நற்குடி வந்தவெழி னம்பிரீ பெண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கின்
றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாந்தொய் வொடுபல்
விருங்கலா மேமே விடும்.

௧௯௮. தூண்டிற் பசைவிழையு மீன்பெரிய துன்புறல்போ
லீண்டுப் பெருந்துயர்சிற் றின்பருமே—காண்டறுணி
பாதலினம் புந்தியுளீ ரத்துன் புறதுகுகன்
பாதலஞ் சேர்மின் பணிந்து.

௧௯௯. ஆசில் பரிபூர ணைந்த போதத்தி
னேசி றுறவிற்கிற் றின்பிழிவைப்—பேசினேன்
வாதுளதே லவ்விளக்கம் வாசித்துத் தீர்ந்துகுகன்
போதடிசேர் மின்களளி பூத்து.

௨௦௦. பதக்கண்டா பண்பா வலங்கற் றிரட்டின்
முதற்கண்டம் பாடு முருகோன்—பதக்கண்டா
மின்புனது கண்ணுறுமா தேதி லருணைக்கு
மன்பருநின் முன்வருகு வார்.

௨௦௧. யாப்பி னிலக்கணமும் யாத்த விலக்கியமும்
யாப்பொலிபல் சித்திரமு நச்சியல்போய்—மூப்போ
தலங்கற் றிரட்டினிரண் டாங்கண்டம் பாருன்
விலங்கைத் தறித்து விடும்.

௨௦௨. மன்பதையெல் லாமாள்வேன் மன்னே நினதங்கா
லின்பதுமம் விட்டுவே தேபுத்தே—டன்பதமுட்
டாழை விரும்புஞ் சரீரியெனு மஞ்சிறைவண்
டேழைமதி யென்னு மிவண்.

௨௦௩. என்பெருமா னும்வள்ளா லேரார் மயிலுகைப்போ
யுன்பொருவி லாமுகத்தி னுக்குலகூய்—யன்பர்
மதியை யுவமிக்க மாண்பினது செய்த
முதியதவ மென்னீ மொழி.

௨௦௪. ஒளிசான் முழுமதியே யுன்னைமட மின்னா
ரளிவாய் முகத்திற்கொப் பாக்கத்—தெளிபுலவ
ருண்டதனும் சேய்முகத்தை யொப்பிடே னிற்கொருநீ
யெண்டிசையெ லாமியங்கி னும்.
௨௦௫. கூழைச் சிகியூருங் கோநின்கட் டியளியர்
பீழைக் கடலாம் பெருக்குணுமுன்—கேழைக்
கடைக்கட் குளிர்ச்சியன்பர் கண்ணிருக்கும் வெப்பை
யடக்கி யருள்புரியு மால்.
௨௦௬. வன்மையுங் கூர்மையு மில்லா மதனம்பு
சென்மவுயிர் வெல்லுஞ் செயல்வியப்பே—பொன்மையயில்
வேலோ யதினும் வியப்புன் னினைப்படியர்
பாலாய பந்தம்வெல் பண்பு.
௨௦௭. ஞாயிறுகண் டாங்கு நனிகண் டி றுமாக்க
வேயெனுள் வந்தருள்செய் வேலோயே—யோய்விலா
துன்னரிய தீயரஞ் ரோட்டி நலம்புரியு
நின்மதியி னேர்தானென் னீர்த்து.
௨௦௮. நல்லார் விரும்புநெடு ஞாங்கரவிர் கைக்காளாய்
பல்லா யிரவுலகும் பன்னரிய—வில்லார்
வெளியி லடங்குநின் மெய்ம்மை யடங்க
வுளதின் றெனவுணர்த லுப்பு.
௨௦௯. சீர்த்த திருமலிநச் செவ்வேட் பெயர்ப்பெரியை
கூர்த்த வயிலோயுன் கோதிலடி—பார்த்தவிவ்
வீயுண் மரைகளிம் மேலழகென் றோநமக்கு
மேயுமென வாடினவா லிங்கு.
௨௧௦. மைத்த விழிமானே மாமாய விவ்வுலகங்
கைத்த மனத்தவர்கள் காழுறுமின்—பைத்தருசெவ்
வண்ணலயி லோன்சொல் லமுதநுகர் வோர்மதியின்
றண்ணமுத நச்சுவர்கொல் சாற்று.
௨௧௧. பூவளிகள் கிண்டுகுழற் பூவாய்செவ் வேனடிமஞ்
சாவளியை நோக்கமக வானுக்கு—மோவலறச்

செப்ப வனந்தற்குந் தீட்டவொரு வீரியற்குந்
துப்புவலி யுண்டோ சொலாய்.

உகஉ. மழைமதர்க் கண்மானே வண்பாம்பே பாம்பின்
குழைநடைக் கால்காண் குணம்போ—லிழைவள்ளி
மன்னுலையா மாண்பினையம் மன்றா னறிமோமற்
றென்னவோ யானறிக லேன்.

௨௧௩. சித்தப்பெண் ணேபெற்காச் சேயிடீ துதுசென்று
முத்துப்போ லுன்னன் முகம்வேர்த்துக்—குத்துப்பட்
டேர்வன்மைக் கொங்கைகுழைந் தேவந்தாய் நான்செயவிங்
கோர்கைம்மா றுண்டோ வுரை.

உக௪. குறாநீ ருறையின் குளிர்நதிகண் டாங்கு
மறுநீ ருடையென் மனது—நறுநீ
றணிமேனிச் செவ்வே ளடிகாணிற் கொள்ளுங்
கணியாமெய்ப் போகக் களி.

௨௧௫. முறுக்கவிழு மொட்டிண்டை மூடுதடஞ் சூழங்
குறுக்கமறு காளத்திக் கோவில்—சிறக்கவுறை
வென்றிக்கை வேலவுண வேண்டென்னை நோக்காயே
லென்றுக்க மெவ்வா றிறும்.

௨௧௬. சுழித்தோடும் பொன்முகலித் தொன்னதியின் றண்மை
செழித்தோங்குங் காளத்திச் சேயே—விழித்திங்கு
செய்தவற் சூன்றந்தை செய்தகதி யைத்தானே
வெய்தெற்குஞ் செய்வா யிசை.

௨௧௭. பாட்டளிக டேனுண்டு பாடுந் திருவாலங்
காட்டரனார் தந்தவிளங் காளாயென்—பாட்டுத்
தமிழ்த்தனித் தேவுன் றயவன்றி யென்னோய்
துமித்தருள்வா ருண்டோ சொலாய்.

உ௧௮. கானார் திருவாலங் காடா ரயினுதா
வானார் பணிசெம் மலர்ப்பாதா—நானா
ருனக்கய லானோமற் ரோராத பேயோ
வெனக்கயல்போ னீநிற்ப தென்.

௨.௧௯, எங்கு மிருக்கின்ற வெம்பெருமா னேசேயே
கங்குல் பகலுனையே காழுநீர்—பொங்கு
மெனதுநெஞ் சஞ்சிறிது மேங்காமே செய்த
ஹனதுநெஞ் சின்கடனன் றே.

௨.௨௦, வள்ளி மணவாளா மாசி லருளாளா
புள்ளி மயிலூரும் பொற்புலவா—வள்ளிலேவேன்
மன்னாவன் வாழ்வுக்கே மாலானேன் கொள்ளாயே
லென்னொரு மென்னிலைமை யிங்கு.

௨.௨௧, பகிர்முகத்தே தேடு பதுமத்தா னுக்குந்
துகிர்நிறக்கண் மாலுக்குந் தோன்றா—தகமொளித்த
சென்னியுஞ் சேவடியும் போலுமோ வெற்குமுன
தின்னருள்கொன் வேலோ யியம்பு.

௨.௨௨, அனியாத்த நீப மணியுன்றாள் கண்டு
களியாட் டயர்கின்ற கால—மெனியேற்குக்
தூரமெனி னெஞ்சந் துடிதுடிக்குஞ் சூரமொ
தீரவிரை விற்பயவு செய்.

௨.௨௩, அஞ்சிறைய மஞ்ஞாயன் னாண்டவனென் னாண்டவனே
நஞ்சுறையீர் மீன்போல நான்மயங்கி—னஞ்சிறுவ
வஞ்சற்க வஞ்சற்க வென்றருளா வாறெனவன்
செஞ்சொற்க ளானன்கு செப்பு.

௨.௨௪, இருள்போல் விராயமல மெற்றியருள் செவ்வே
ளருள்வாதி பென்னகமே யார்ந்த—மருள்கண்டு
நேடி வராநீரென் னேரி லவன்கொடியா
யாடிவருங் கோழி யறை.

௨.௨௫, இழிவில் பெருங்கருணை யீசனெனுஞ் சேயோ
னழிவில் கருணைவிழைந் தாசில்—கொழிதமிழ்சொன்
னவா ரருணகிரி நாதாவன் றேவென்னை
மேவாத பண்பென் விளம்பு.

௨.௨௬, நாடுமதி காணாந் நாரநறிதி கந்தனையே
பாடுமரு னாசலப்பேர்ப் பண்ணவனே—பிடுடையுன்

தேவனையே நம்பிடுமிச் சிந்தையனை யன்னவனன்
காவணையா வாறென் னறை.

உஉ௭. மெய்யடியார் சூர்தபுத்து மின்னும் ஹில்வேலே
தொய்யடியா னாயுமென் றுன்பிரியச்—செய்யடியா
னங்குமரன் றுன்வந் தருளா திருத்தலெவ
னோங்குமரு ளானன் குரை.

உஉ௮. அளப்பரிய சத்தியெனு மாரயிலே யென்ற
னினைப்பழிய வாளுன் னிறைவன்—வளப்பவருள்
காட்டானே னான்சேர் கதியென்னு முற்றவருட்
கூட்டானே நீயே குயில்.

உஉ௯. பெருங்கருணை யாகப் பிறங்கெந்தாய் வல்லீ
யருங்கரிமின் னேயெனையா ளப்ப—னிருங்கரிவே
னெண்ணு திருப்பினினி யென்செய்வேன் சொன்மின்க
ளுண்ணர். பெருக்கி யுவந்து.

உ௩௦. தாமரைக்கு நீரன்றிச் சார்பிலையவ் வாறெனக்கும்
போம்வரைக்கு நின்னையலாற் போக்கில்லை—யோமுரைக்கு
மாண்டகையே செவ்வேளே யானந்த தாண்டவனே
யாண்டுமிது சத்தியமே யாம்.

உ௩௧. வேரிக் கடம்பணிதோள் வேந்தே கருங்கவல்சேர்
முரிக்குவ் வின்னு முளைப்பதென்றும்—பாரித்த
துன்புமீ தூரத் துடிதுடிக்கு மென்னெஞ்ச
மன்புமீ தூரனின்றே யாள்.

உ௩௨. மட்டவிழும் பூங்காவில் வாழ்பறவை காளெனிருங்
கட்டவிழு மாறு கருணைபுரி—நெட்டயில்வே
ளாக்கவடி நச்சபுமிக் கஞ்செனது நெஞ்சிலுள
வேக்கமுடி நாணனின்மி னின்றி.

உ௩௩. கொவ்வைக் கனியுண்பான் கூடுபசுங் கிள்ளைகா
டெவ்வைக் கடியயிலன் தேவர்கோன்—செவ்வை
மலையாளி யென்கவலை மாற்றவரு நாளென்
றுலையாவன் பானுரைமி னோர்ந்து.

௨௩௪. முத்தரீனய புள்ளியெழின் மொய்த்தகுயில் காளறைதிர்
நித்தரினை யன்பருழை நீணிலத்தி—னெத்துயரு
மொட்டா தவர்செல் வழிச்சென்று புல்வழிப்புக்
கிட்டாள்செவ் வேள்வருநா னென்று.

௨௩௫. இன்றே நருந்தி யிசைபாடு பூவளிகா
ணன்றேதும் போனாறு முய்பாக்கா—லென்றே
வெணங்குமர வேடுணையி லின்பப்பே ருள்ள
மினுங்கருத வில்லையிது வென்.

௨௩௬. நன்மருந்து விண்ணவரே நற்றயவு செய்திவனீர்
பன்மருந்து தேடுநரும் பார்ப்பரிய—சொன்மருந்து
கொண்டுவருஞ் சூர்ப்பகைநீ கூரற்க துன்பெனினு
மண்டியமுங் காதென் மனம்.

௨௩௭. சான்றிரே சான்றிரே தண்ணளியி னீயிரிங்
னன்றோ ரகக்கோயி லார்குகதே—மேன்றோலா
மின்சொற் கொடுவருநீ யெற்றுக் குழல்கின்ற
யென்சொற் சொலினெற்கா மின்பு.

௨௩௮. முக்கால முந்தெரிநன் மோனமுனீர் ஞானமுனீர்
ரெக்காலம் வேள்வருமென் றேங்குமென்மு—னக்கால
மிக்கால மென்ன விசைப்பிரே லென்மனத்தின்
மிக்காய வெந்நோய் விடும்.

௨௩௯. துதிப்பிரிய னுமுருகன் ரெல்புகழை நன்கு
துதித்துவய மாக்கவருந் தூய்மை—கதித்தபல
நாப்படைத்தே னில்லை நமற்கரிக்கப் பல்கரமெய்
யாப்படைத்தே னில்லையளி பேன்.

௨௪௦. ஏனலம ரோர்மாரீன யெண்ணியிரு கால்சேப்பப்
போனவொரு காளாயென் புந்தியுடம்—பூனமெலாம்
பாற்றியருள் பண்ணுதலுன் பக்கமன்றோ வெஞ்ஞான்றுங்
கூற்றினியின் நென்றே குயின்று.

௨௪௧. பத்தர் பெருமானே பன்னரிய பண்டிதனே
சித்தர் பெருமானே சேயவனே—யித்தருண

முற்றமிணி யொன்றொழித்துள் ளோகைதந்த வாறேநீ
மற்றொன்றுந் தீர்த்தி மகிழ்ந்து.

௨௪௨. இவ்வருடக் கந்தசட்டி யேதமற முற்றுமென
வெவ்வருள ருந்துதிக்கு மீசாவென்—தெவ்வினெஞ்ச
மெண்ணியதற் கோரிடையு தென்கனொரு நோயாயிற்
பண்ணியிடல் யானு பகர்.

௨௪௩. அன்ப ரகக்கனியா யானந்த வாரிதியா
யின்ப மலையா யியங்குகா—ஆன்பந்
தொலைத்தருள வேண்டுமெற்குன் றாவடிமெய் வாழ்க்கை
நிலைத்திடவென் றேநீ நினைந்து.

௨௪௪. சேந்தவனே சேந்தவனே சேவடியீ யென்பவர்கட்
போந்தவினை சீத்தருளும் புண்ணியனன்—பாந்தயவா
லிவ்வருடச் சட்டி யினிது நடந்ததிவ்வா
றவ்வருளும் வந்துகொள்க வார்ந்து.

௨௪௫. ஏதுநா முண்ணோ மெனவிருந்தி யாருமறி
யாதிரா விற்புசித்துள் ளார்மலநீர்—தாது
மறைக்கும் பதடிகளை மான்கொன் நம்பே
னறைக்கடம்ப னல்லடியார் நம்பு.

௨௪௬. மாணிப் பிரப்பன் வலசைதனில் வாழுமெழி
லாணிப்பொன் வேலேந் தருளாளா—வீணிற்செல்
புந்தியுளோர் நட்பறுத்துன் ளுவடிசூழ் வாழ்வெனக்குத்
தந்ததுபோன் மேல்விடுந் தா.

௨௪௭. கொம்ப ரிருக்குங் கொழுந்தேங் கனியுகுமா
றிம்ப ருணைநினைந் தேயிருக்கு—நம்ப
ருடலுமுயி ரும்பிரியு மோமற்றென் னாமோ
படர்முடிவிற் சேயே பகர்.

௨௪௮. கருவி லழிவபல்ல கட்டுமுலைப் பாலைப்
பருகி யழிவபல்ல பண்பு—பெருகியெழில்
கூர்போழ் தழிவபல்ல வென்றுணராக் கோண்மதியுஞ்
சூர்போழ் குகற்றொழுமோ சூழ்ந்து.

உசக. ஆன்னைநக ராகார மக்குழவி சென்னிநடு
மன்னுதொளை சென்று வளர்க்குமென—வுன்னி
யெழுதிவைத்த பொய்யேட் டினைநம்பு மாந்தர்
குழுவுமொப்பில் சேயறியுங் கொல்.

உரு௦. தாயருந்து மன்னத்தின் சாரநா பிக்கொடியின்
வாயிலா கச்சென்று வண்சிசுவின்—காயம்
வளர்க்கு மெனவறியா மந்தமதி யோவொள்
ளொளிக்குமர னெண்மையறி யும்.

உரு௧. நிலத்தும்பை தொல்சுரத்தை நீக்குதல்போ லென்றன்
மலத்துன்பை நீக்கு மருந்தே—குலத்தும்பர்
நாயகனே செவ்வேளே நானாடு நன்னிலையை
யீயளியி னென்கவியை யேற்று.

உரு௨. தியானத்தின் மூப்பே சிவநிட்டை யென்றுன்
றயாநச்சு நல்லார் சவஞ்சேர்—மயானச்செந்
தீயண்ண ஞானமயா னஞ்சேர்வர் தீதகைக்குஞ்
சேயண்ண வாண்டெனையுஞ் சேர்.

உரு௩. என்பாட்டுத் தேவே யெரிவரையின் பேர்ப்புலவன்
றன்பாட்டுச் சாமீ தயவுடையா—யின்பாட்டுக்
காட்டியெனைக் கொள்காலங் கம்பலையி ராதெனலே
தீட்டஞ்சு மென்னெஞ்சின் தீர்வு.

உரு௪. கொன்முடியே முண்டித்துக் கோவணமொன் றேவிக்கி
யென்முனமுன் னேவந்த வேருருவை—யின்னுமொரு
காடென்கண் கண்டு களிகொளுமோ கொள்ளாதோ
வேலொன்று கையோய் விளம்பு.

உரு௫. வாளசுரர் கோளரியாய் மாணடிசூழ யாவரையு
மாளரசா யுள்ள வறுமுகவே—டாளருளை
யெண்ணு துழிதந் திரிவதுதான் முன்றவமே
பண்ணு வறியவர்தம் பாற்று.

உரு௬. துங்க வருட்சிவமாய்ச் சூழடியார் தேவாகி
யெங்கு மிருக்குமயி லீசனைநன்—கிங்குணராப்

பேதைமைதா னல்லுழ் பிறங்கா விலம்பாட்டு
வேதனைமிக் குள்ளார்தம் மேற்று.

௨௫௭. விண்முதலோ ரைந்தற்கும் வேறாயல் லுள்ளதுபோன்
மண்முதலு தாந்த மலிகருவி—யுண்மைக்கு
வேறாயஞ் ஞானவிருண் மேவிநிற்கு மென் றுணர்தல்
காதேயில் சேயடியார் கட்டு.

௨௫௮. பூதத்தின் வேறாய்ப் பொலியிருள் பூனைக்கண்ணை
வாதித்து மூசி மறையாம—லேதமக்கள்
போதகல்கண் ணைமறைத்தல் போலுண் மலியிருளு
நாதனலா ஞானமறைக் கும்.

௨௫௯. இருடா னொளிமுன் னிருந்துமதன் வண்மை
பெருகா தடங்குதல்போற் பேதந்—தருமிருடான்
ஞானக் குகனருட்செஞ் ஞாயிற்றின் முன்னடங்க
முனத் துவிதசுகச் சால்பு.

௨௬௦. இருளின் மதிபிரகா சிப்பதுபோ லேதொல்
கருளில் விளங்குங் கருத்துத்—தெருளன்று
சிற்றறிவே யாமென்று தேர்ந்துகுகற் சூழ்வோர்க்கு
முற்றறிவை யீயு முருகு.

௨௬௧. விண்ணை வென்றிமுனை வேலாளை மூவாறு
கண்ணை யோவாக் களியாளை—யெண்ணு
வுயிரு மலவிருளை யோட்டுங்கொல் லோவெஞ்
செயிர்தீர் மதியுடையாய் செப்பு.

௨௬௨. கட்டுக் கருளறுக்குங் கந்தபக வானுறே
யெட்டுக் குடியிருக்கு மீசனவன்—மட்டில்
கருணைக்கா ளாவோர்க்குங் கம்பலையொன் றுண்டோ
வருணச்சு மைந்தா வறை.

௨௬௩. சாந்துணையும் வீரமே சாதிப்பார் போலுடம்பு
போந்துணையு நச்செவ்வேள் பொன்னடியே—யாந்துணை
றவ்வடியே நாடுதிற் றார்தார் பெறும்பேறே [யென்
யிவ்வடியா னுகின்ற விற்பு.

௨௬௪. அனுபக்கஞ் சம்புபக்க மாய்ந்தறிந் தன்பு
பனுபுத்தி யின்றிப் பலவா—மெனுபுத்தி
யுள்ளார் வழிச்செல்லா துன்னருளே நாடெனீநீ
கொள்ளா வழியென்சேய் கூறு.

௨௬௫. எளியே னிறுமாக்க வெஞ்ஞான்று மொல்கா
வளியே யளித்தருள்க வாசில்—களியே
தருகவழு துண்ட தகையுடைவிண் ணோருங்
கருதரிய வொண்குகலிங் கம்.

௨௬௬. பாரா தனவெல்லாம் பார்த்துப் பரமார்த்த
வாரா வழுதை யடைபெரியர்—சீரார்
நிலையெற்கு நன்கருள்க நீடுசிவா னந்த
கலைமிக் கனிற்குகலிங் கம்.

௨௬௭. எனது துதியெல்லா மின்செவிக்கொண் டொல்காத்
தனது பதியெனக்குத் தந்தா—எனது
யருணிலையை யீக வகத்தினடு வேமின்
கருணைகெழு பொற்குகலிங் கம்.

௨௬௮. என்றன் மனவடக்கத் திற்கோ ரிடையூறே
யின்றி யருள்புரிக விற்பருள்க—தொன்றுதொட
ரேசொட்டா மேயுய்வா மெண்ணுந் திருவடியார்
காசெற்று சிற்குகலிங் கம்.

௨௬௯. அடியார் சினஞ்சினவி யன்பிற் புணர்த்தி
முடியா வொருநன் முடிவீ—கடியா
மமலவரு னைத்தமியேற் கீக வகச்செங்
கமலமம ருங்குகலிங் கம்.

௨௭௦. வெல்க பிணிகளையே வெல்க வினைகளையே
வெல்க விருள்வலியை வெம்மனத்தை—வெல்கவிது
செஞ்சிவமென் றுள்ளிநிதஞ் சிந்திக்கு மென்னிதய
; கஞ்சமம ருங்குகலிங் கம்.

௨௭௧. கொல்க கொடும்பகையைக் கொல்க பொறுமையினைக்
கொல்க மடமதத்தைக் கோண்மடியைக்—கொல்க

தனையண்ண வாழ்க்கை தருக வெனாது
களைகண்ண குங்குகலிங் கம்.

உஎஉ. இடைகலை பிங்கலையை யேணர்மற் றென்றை
யடைநிலைக் கண்ணே யடைத்தென்—னுடைய
வுருவுணர்வை யுண்டருள்க வேங்கார மாநான்
கருதுமறி வுக்குகலிங் கம்.

உஎ௩. எவ்வுலகு முள்ளடக்கி யென்னுருவைத் தன்னுருவாச்
செவ்வ னிழைத்தே செறிந்துசுடர்—தெவ்வினிலை
தந்தருள்க தந்தருள்க சச்சிதா னந்தசிவ
கந்தனென வாங்குகலிங் கம்.

உஎ௪. உடம்பால யுத்துள் ளுளவான்ம லிங்கத்
திடம்பிறங்கு மீசன் குகனத்—தடம்பொருளைப்
பார்க்க விலிங்கநடுப் பாவித் திழுமதியோர்
சீர்க்குமே லில்லையொரு சீர்.

உஎ௫. சூகணிருக்கு மூர்த்தங் குகலிங்க மேயக்
கூகனுருக்க வற்புவந்து கூடிற்—சூகணிருக்கு
மொன்றிரண் டல்லா வுயரத் துவிதநிலை
நன்றுறுமென் றென்மனமே நம்பு.

உஎ௬. சித்துருவா யுள்ள சிவசூகனு மான்மாவு
மத்துவித மாக வவிர்தலினை—முத்திவிரும்
பான்மா விலிங்கமா மத்தே விலிங்கியாம்
வான்மா றிடாவிதுவே மாண்பு.

உஎ௭. இம்மாண்பே யோகமுடி விம்மாண்பே ஞானநிலை
யிம்மாண்பே யொப்புமுத்தி யென்றறியுஞ்—செம்மாண்பர்
முன்னவனுக் கான்மாவோர் மூர்த்தமென வண்மைநூல்
சொன்னதுமிஃ தென்ப துணிந்து.

உஎ௮. பிண்டமும் பிண்டத் துயிரு மிலிங்கமெனக்
கண்டபடி கோவில் களையமைத்துட்—கொண்டவிடந்
தன்னிற் சிவலிங்கந் தாபித்தார் மிக்காரென்
றுன்னித் தொழுவருணர் வோர்.

உஎக. அஞ்சயம்பு லிங்கமதா மான்மாவைப் போலவே
செஞ்சயம்பு லிங்கமுமென் றேதெரிநன்—னெஞ்ச
ரனைத்துஞ் சிவலிங்க மாமுண்மை கண்டு
நினைத்தருக னாத னிசம்.

உஅ0. வெண்காந்தட் பூவணிசேர் மேன்றோ னுடையிறையே
யொண்காந்தித் தாணினைவார்க் கோகைதரு—வண்காந்தி
செக்கர் நிறமுருகே சிற்சுகநான் மேவலெந்நான்
சொக்கர் கருமதிக்கச் சொல்.

உஅக. சிதைசென்ற மார்க்கந் தெரியாமற் றேடுமரி
நாதனங்கி யாய்நின்ற நம்பன்து—கோதிலடி
தேடிமயங் காணேசொல் செங்கண்மா லன்பவெனு
நாடினருண் சேயடியர் நா.

உஅஉ. தவநிந்தை செய்யாத சக்கரமா லன்பா
சிவநிந்தை யின்றிநீ செல்லி—னவநிந்தை
காணுது வைகுந்தங் கண்டுமகிழ் வாயன்றேல்
வினாள் போலுழல்வாய் மிக்கு.

உஅ௩. மதத்தாற் சிவகுனை வைகதைகள் கட்டிப்
பதத்தாள் வினையின்றிப் பாழா—மதத்தார்போல்
வண்சங்க மேந்தரியை வைகுற்றங் கோடற்க
வொண்ணைவ னாகியநீ யும்.

உஅச. சழக்காற் றுயருழந்து சாம்பொழுதும் பொன்னங்
குழைக்காத னுங்குகனைக் கும்பிட்—டழைத்தால்
வருவான் றுயர்துமிப்பான் வஞ்சமிலா வாழ்வு
தருவான் கருணையினுற் றான்.

உஅரு. நான் றுயர வென்ற னடுவான நெஞ்சமது
தான் றுயர வோசெய்யுந் தண்ணளிசா—லான்றவர்தங்
கல்விப் பொருளோர் கருணைப் பரமசிவ
* செல்வக் குமரன் செருக்கு.

உஅ௭. பல்பெரியீர் பல்பெரியீர் பாவகியை யேநேடிச்
செல்பிரிய முற்றதினிச் சேரார்பேண்—டொல்புகினோ

யென்கடைவந் தோங்க நடுவுண்டோ வின்னன்பி
னன்கறிந்து சொன்மி னனி.

உஅஎ. அந்திமான் சந்திமா னானுக் கருள்குகனே
நந்திமா னம்புமொரு நன்மகனே—தந்திமா
னன்பா மழமுனியே யானு நிழலரசே
யென்பா டறிந்தருடி யின்று.

உஅஅ. நின்னருளிற் சித்தி நிகழ்த்திடுவா ருள்ளாரே
லன்னவரை யெற்கினிய ராக்கியரு—ணின்னருடா
னின்றிப் பலவினையா லேது மிழைப்பாரோ
டொன்றப் புரியேல்வே லோய்.

உஅக. ஆவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிர்க்கு மண்ணலா யுள்ளுகு
விவ்வுயிரின் கட்டுன்பொன் றேய்ந்தக்காற்—றெவ்வறுநின்
னுள்ளம் பொறுதென்றே யுன்னருளை நம்பியுளேன்
கொள்ளன்பில் யாதுளதோ கோள்.

உகூ. யாதொருபி ராணிபடும் யாதனையை நாம்பொரு
நீதியென நம்மினோய் நேர்பொழுது—மாதயவு
மல்கயிலோ னும்பொறுக்க மாட்டா னெனவுணர்தல்
பல்கவிபா டென்னெஞ்சின் பண்பு.

உகக. காண்பசிசோ றுண்டக் கடையொழியு மாறிம்பர்
மாண்பறுமென் னுள்ளே மலிகலக்கஞ்—சேண்படருந்
தேவர்பிரா னெம்பெருமான் செவ்வேள்கால் கண்டவழி
யோவனுறு மஃதெக்கா லோ.

உகஉ. தொழும்பர் குழாஞ்சூழத் தோகை மயின்மீ
தெழும்பர மேசா விதவுக்—கழும்பரிசேன்
கானங்கா லும்புவி காண் கான்மகிழ்வெய் தாததென்னை
வானங்காண் போதுமகிழ் மாறு.

உகங. முழுச்சீத வெண்டிங்காண் முட்டறுமொள் வின்னே
விழுச்சீர் விசாகன் வியன்றாட்—குழுச்சீர்குழ்
பத்தனென கண்கணுமைப் பார்த்து மகிழ்ந்திடல்போ
லித்தரைகண் டேமகிழா வே.

உகசு. தீங்காம் வினையேதுஞ் செய்யன்மோ செய்யன்மோ
போங்காறு நல்லுளமே புல்லுளம்போ—லோங்கார
மேனிச்செவ் வேட்குழ் விழுமியோர் செய்கையினி
லேநிற்றி நாளு மியைந்து.

உகரு. ஏலக் கருங்குழலார் யாவரையுந் தாயெனவே
சாலக் கருதுதலுந் தாழேழை—போலத்
திரியுயிரை மக்களெனச் சிந்தைசெய லுஞ்சு
ரரிமுருக னன்பரியல் பாம்.

உகசு. பொன்னினையு மண்ணினையும் பொய்யென் றுணர்ந்துபுறஞ்
சென்னினையு சாலாச் சிலவரிவை—நன்னிலேதேர்
ஞானிகளை யென்செய்யு மென்பரிவர் நட்பொழித
லானியில்சே யன்பர்க் கழகு.

உகசு. ஆசைப் பிணியாளர்க் கக்குகதே வில்லையெனு
மோசைப் பலநூ லுணர்ந்தாரு—மாசைப்பேய்
பொள்ளென வுண்ணுழைந்து பீழிக்கப் புன்னடையே
கொள்ளுவதிங் கென்னை கொலோ.

உகசு. மந்ததர மந்தமுயர் தீவிரம தன்றாமெ
னிந்தநாற் பக்குவர்கண் ணேற்றறிவு—கந்தெகுளம்
வாழைத்தண் டர மரநன் குலர்ந்தவிற்
கேழைப்பஞ் சிற்றீ யிடல்.

உகசு. பன்னேய்ப்பல் லோடு பறந்தாங் குதிப்பழிவாம்
வன்னேயஞ் ஞான மலத்தொடுபோ—மந்நீன்
மலங்கோறல் வேலிறைவன் மாணருளென் றோர்ந்துட்
கலங்காது நின்றல் கதி.

நூ. இரக்க வருணகிரி யெண்ணத்தெஞ் ஞான்றும்
வரக்கடவு ளாங்குகளை மால்சால்—குரக்குமன
மெண்ண ததையாத்தவ் வீசனையெண் ணிக்கலுழுங்
கண்ணு ருறாபின்னுங் கட்டு.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நூ. கடல்குழ் கிடக்கு நிலத்துட் பெரிதடுக் கல்லதினு [ண்ணி
மடல்குழ் பொறுத்தபொன் மேரு பெரிதோங் கதினுமெ

ஹடல்சூழ் பசுத்தனு மாயை பெரிததி னும்மதுவே
விடல்சூழ் கருத்துப் பெரிததை யீயெற்கு வேலரசே.

௩௦௨. தீதற்ற செங்கழைச் சாரே கசக்குமின் றேன்கசக்குங்
கோதற்ற பாலின் சுவைகசக் குங்குடக் கூழ்கசக்கு
மேதற்ற முப்பழங் கற்கண்டு தெள்ளமு தேகசக்கும்
வாதற்ற நின்சீ ருணர்ந்தார்க் கயிற்கை மழமுனியே.

௩௦௩. சீர்மல்கு வாயுண்டு கையிலலை காலிலலை செந்தலையுண்
டேர்மல்கு நின்றூர் பராவுநர்க் கென்று மெனவுணரென்
னார்மல்கு நெஞ்சி னடுவே யெழுந்தரு ணாதநெடுங்
கார்மல்கு மட்டார் குழல்வள்ளி கொண்கவென் கண்மணியே.

௩௦௪. ஊனம் பரந்த பிறப்புண்டு நோயுண் டுறுகனுண்டெள்
கினம் பரந்த வறுமையுண் டுண்மரு ளுண்டிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி யார்கட்கெஞ் ஞான் றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௩௦௫. ஊனம் பரந்த பிறப்பின்று நோயின் றுறுகணின்றெள்
கினம் பரந்த வறுமையின் றுண்மரு ளின்றிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி வோர்கட்கெஞ் ஞான் றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௩௦௬. துன்பே முயங்குதற் போதமென் றோது தொகைகொடுத்
றின்பே முயங்குகின் சேவடி பெற்றே யிருப்பரரு [தே
ளன்பே முயங்குநல் லாரவர் பெற்றி யளியெனக்கு
மென்பே முயங்கணி பூணரன் தந்த விறையவனே.

௩௦௭. நேயங் கிளர்ந்த மனத்தார்க் கினிய னிலமகிழ்ச்சி
மாயங் கிளர்ந்தநெஞ் சில்லார்க் கினியன் மறங்கல்புகா
ஞாயங் கிளர்ந்தவுள் ளுள்ளார்க் கினிய னவைதபுவொண்
டோயங் கிளர்ந்த சடையாற் கினியன் சுரேசுரனே.

௩௦௮. ஏதங் கலந்த மனத்தோ டுழிதரு வேணையிந்நாள்
வேதங் கலந்த மனத்தின னாக்கி விளம்பரிய
நாதங் கலந்த கழலார் களியென்க ணுட்டினது
சீதங் கலந்த மலரா சாங்குகன் சேவடியே.

வெண்டளையான்வந்த

பாஞ்சோதிக்கண்ணி.

நக0. தித்திக்கு மானந்தத் தேனே தெளிஞரணை
முத்திக்கு வித்தே முருகா பரஞ்சோதி.

நக0. தூவடியர் பண்டைத் தொடர்ச்சிதுமித் தாணிந்து
சேவடியை நான்மறவேன் சேயே பரஞ்சோதி.

நகக. பொன்னாடர் தண்ணளியிற் போற்றிசைப்ப வீற்றிருப்பா
யென்னாடல் கண்டருள்செய் யெந்தாய் பரஞ்சோதி.

நகஉ. அனந்தலை யற்பமற்ப மாகவென்மிக் கார்சேர்
நனந்தலை யீந்தருளென் னாதா பரஞ்சோதி.

நகந. அந்த நனந்தலையி லாணியு நானுமரோ
நந்த விலாதொளிர்சீர் நல்காய் பரஞ்சோதி.

நகச. பூதவெளி மும்மாயைப் பூவெளியெல் லாங்கொளுமோர்
போதவெளி நிற்கயலாப் போகேன் பரஞ்சோதி.

நகரு. தொன்றுயிருண் ஞானச் சுடராய வுன்னைவெளி
யென்றலுப சாரமன்றோ வென்றும் பரஞ்சோதி.

நகர். விகாரமிலி யாகவெங்கு மின்னுதலி னின்னைச்
சிகாதவெளி யென்றமறை செப்பும் பரஞ்சோதி.

நகள. உறேனோ சிவஞான மொல்காவுன் றேங்கல்
பெறேனோ விதுப்பினனி பேசாய் பரஞ்சோதி.

நகஅ. நின்னிறைவு சேர்பாக்கு நித்தம் பிதற்றியழுங்
கென்னிறைவு காண்கிலையோ விசா பரஞ்சோதி.

நகக. இங்கின்னு மெத்துணைநா ளிவ்வா றுழிதருவேன்
பொங்கின் னுவப்பாற் புகலாய் பரஞ்சோதி.

நகஉ0. வானமாய் நின்றாயை வாக்காலெல் வாறுசொல்வேன்
ஞானமாய் நின்றறிய ஞாட்பி பரஞ்சோதி.

நகஉ. உள்ளும் புறமு மொருபடித்தாக் காண்பாக்குத்
துள்ளும் பொறிமனத்தைச் சூழாய் பரஞ்சோதி.

நகஉ. வானமெல்லா மாளினுமில் வையம் புரக்கினுமெய்ஞ்
ஞானமில்லா ரேழையன்றோ நட்பே பரஞ்சோதி.

௩௨௩. விண்முதன் மண்காறு மெய்யில்லை யென்றுணர்ந்தார்
கண்முதன் மைத்திருவைக் காட்டாய் பாஞ்சோதி.

௩௨௪. சிவஞான மில்லாத செல்வவழி யெல்லா
மவஞான மென்றகன்றே னாளாய் பாஞ்சோதி.

௩௨௫. கயிலாயம் வைகுந்தங் கண்டாரு மிங்கா
ருயிராகி னாரென்னு மொண்ணுல் பாஞ்சோதி.

௩௨௬. அப்பருஞ் சுந்தரரு மக்கயிலை நின்றிழிந்தே
யிப்புடவி வந்துகண்டா ரெம்மான் பாஞ்சோதி.

௩௨௭. ஆதலிற் சாலோக மச்சாய் பம்போத
வீதலிற் சாரொருவீ டாகா பாஞ்சோதி.

௩௨௮. ஞானசா யுச்சியநல் காவடினு நாயேற்கன்
பானசா ரூபநல்கி யாளாய் பாஞ்சோதி.

௩௨௯. மாருப மண்ணுதிக்குஞ் சாருப மல்லாவண்
சாருப மொன்றைத் தருவாய் பாஞ்சோதி.

௩௩௦. இந்தப் பகுதியுடம் பின்னுமெடுத் திப்புவிக்கட்
பந்தப் படவெணை பண்ணைல் பாஞ்சோதி.

௩௩௧. காமியினுங் காமியரோ காமுறுதற் குள்ளவிர்தப்
பூமியின னுற்றதுன்பு போதும் பாஞ்சோதி.

௩௩௨. சின்னாளிப் பூமிநின்றீர் சேர்ந்தி ரழுக்கெனக்கண்
ணன்னார்க் கரனுமுரைத் தானே பாஞ்சோதி.

௩௩௩. மண்ணுலக மாசேறி மாளுமுன்னர் விந்துகொள்பை
யுண்ணுழைதல் போலிழுக்கொன் றுண்டோ பாஞ்சோதி.

௩௩௪. இப்படியா மண்வாழ்வை யின்பென் றெணர்க்கதையே
யெப்படிமே லுங்கொடுப்பா யீசா பாஞ்சோதி.

௩௩௫. இச்சைவழி யேனின் னிருஞ்சத்தி செய்யுமென
லச்சருதி சொல்கடப்பா டன்றோ பாஞ்சோதி.

௩௩௬. தவம்புரிந்து வாழவிம்மண் டக்கதெனி னுங்கோ
ளவம்பொருத லுங்கென் றறிந்தேன் பாஞ்சோதி.

௩௩௭. மாசிலப்பி ராகிருத மன்னுசுத்தப் பேராக்க
மீசிலப்பி ணைத்தா னிறையே பாஞ்சோதி.

௩௩௮. நாங்கடவு னென்பார்க்கு நஞ்செயலே யென்பார்க்கு
மாங்கதிகொல் லோவெனக்கு மாறும் பரஞ்சோதி.

௩௩௯. உன்னைவிடு வேர்க்கிரங்கா வுன்னருடா னுன்னைவிடா
வென்னைவிட ஞாயமுண்டோ வெந்தாய் பரஞ்சோதி.

௩௪௦. வாவா வலிந்துகொள்ள வாவா வளைந்துகொள்ள
வாவா நுகர்ந்துகொள்ள மாண்பார் பரஞ்சோதி.

௩௪௧. தீயனைய செக்கர்த் திருமேனி காட்டியருள்
பேயனைய நான்வாழ்வான் பிடார் பரஞ்சோதி.

௩௪௨. இன்பை நினைத்திருக்கு மென்னைவிழங் காவிடினுன்
னன்பை நினைத்தே யழுவேன் பரஞ்சோதி.

௩௪௩. மண்ணி னவைசெறுக்கு மாண்புபெரு காத்தனிற்
கண்ணி மிகக்க லுழவேன் கந்தா பரஞ்சோதி.

௩௪௪. என்னன் பினைத்தெனநீ யெண்ணியெனைக் கொள்ளாயே
ஹன்னன்பை புள்கி யுழல்வேன் பரஞ்சோதி.

௩௪௫. அனைத்து மிருக்குமுனை யண்ணிநிற்கு மென்றுன்
பினைத்தென் றறிந்தருளா தென்னே பரஞ்சோதி.

௩௪௬. இச்சூர்த்த பூவாழ்க்கை யின்றியுனைத் தேடவொரு
பிச்சேற்றி விட்டாய் பிதாவே பரஞ்சோதி.

௩௪௭. என்வினையோ * நின்வினையோ வேதோ வறிகிலெனன்
றன்வினையி னீசுடராத் தன்மை பரஞ்சோதி.

௩௪௮. தனித்த வமைதியருட் சால்பாமலி தொன்றே
நுனித்த கருத்துடையார் நோன்மை பரஞ்சோதி.

௩௪௯. காழ்த்த மரம்போன்று கற்போன் றிருக்குநெஞ்சிற்
பாழ்த்தமரு ளல்லான்மற் றுண்டோ பரஞ்சோதி.

௩௫௦. எரியிடை யிட்டமெழு கென்னவுரு கன்புக்
சூரியவ ருய்வாரிலி துண்மை பரஞ்சோதி.

௩௫௧. சேரக் கருதுபுதஞ் செம்முகமெல் லாம்விழிநீர்
வாரக் கலுழ்வாரும் வாழ்வார் பரஞ்சோதி.

௩௫௨. ஈரக் கிருபையினை யெண்ணுபுதங் கையுமெய்யுஞ்
சோரக் கிடப்பாருந் தோன்றார் பரஞ்சோதி.

* நின்வினையோ = உனதுசெயலோ ?.

௩௩௩. தெய்வநசைப் பேய்பிடித்துத் தேங்குநர்க்கு நின்னரிய
சைவநிச வாழ்வுவந்து சாரும் பரஞ்சோதி.

௩௩௪. மறவாத வாய்மறந்து மண்மறந்து நின்னை
மறவாத பத்தருமே வாழ்வார் பரஞ்சோதி.

௩௩௫. மண்மறந்து விண்மறந்து மைத்தமலம் வெல்லினுநின்
கண்மறைந்த பின்றுன் கதியாம் பரஞ்சோதி.

௩௩௬. மானவர்முன் ஞானம் வருவதுண்டேல் வானவன்முன்
ஞானமுறற் கையமுண்டோ நட்பே பரஞ்சோதி.

௩௩௭. வெந்தோ மறுத்தருளுன் மேலருளை நான்மறந்தா
லந்தோ கெடுவே னடியேன் பரஞ்சோதி.

௩௩௮. எண்ணிற் படாவுனரு னென்னைவளை யாவியினிம்
மண்ணிற் புரண்டழுவேன் மன்னே பரஞ்சோதி.

௩௩௯. நண்ணுதுன்பு நம்மினையே நன்மையவ னீகையென
வெண்ணுமன்ப னுன்கா ணிறையே பரஞ்சோதி.

௩௪௦. தொழவே மதிபடையாத் தோமுளனு யிவ்வா
றழவே பிறந்தேனே வையா பரஞ்சோதி.

௩௪௧. மற்றுக்க மற்றிருந்து வாழ்வுதித் தீர்கணல்லா
ரெற்றுக்கு நானுதித்தே னீசா பரஞ்சோதி.

௩௪௨. பற்றுக் களைந்தேநின் பாதம் பெறவொருநா
னெற்றுக் குதித்தே னியம்பாய் பரஞ்சோதி.

௩௪௩. கொன்செய்வான் ருட்டிருவே கொள்ளப்பல் லோர்பிறந்தா
ரென்செய்வா னுன்பிறந்தே னேசில் பரஞ்சோதி.

௩௪௪. யானுறங்கும் போதுகருள் யானைவரின் ஞானசிங்கந்
தானுடன்று நோக்கவருள் சாமீ பரஞ்சோதி.

௩௪௫. ஆன்பாருன் றண்கடைக்கட் பார்வையே யார்வுடைய
வென்போல்வார் செல்வமும்ப ரேறே பரஞ்சோதி.

௩௪௬. துன்ப முறவுனக்குத் துன்பந் தெரிமோவத்
துன்பமெம் போல்வாரே சொல்வார் பரஞ்சோதி.

௩௪௭. நோய்கொல் வயித்தியர்க்கு நோய்கொல் வயித்தியனீ
யாய்மல் கருட்டிறமா ராய்வார் பரஞ்சோதி.

௩௬௮. நோற்றல் சிறந்துதிகழ் நண்ணுணர்வுள் ளார்களுநின்
னூற்றல் வரைந்துநவில் வாரோ பரஞ்சோதி.

௩௬௯. வான் றிறமு மண்டி மமுஞ் சொல்லவல் ளார்களுநின்
னூன்றசெயல் சொல்லவறி வாரோ பரஞ்சோதி.

௩௭௦. அளியினு மின்னளியென் றையமறக் காணுன்
விளியினு முன்னைவிடு வேனோ பரஞ்சோதி.

௩௭௧. கோதிலுனக் குத்தோழன் கொள்ளடிமை பிள்ளையென
வாதலுநல் லாக்கமன்றோ வம்மான் பரஞ்சோதி.

௩௭௨. இல்லவடொண் டன்சீட நென்ன வமைதலுமோ
ரல்லகண்ட மில்லாக்க மாமே பரஞ்சோதி.

௩௭௩. அரந்தையென்போல் வாரீண் டரற்றலுநீ வாளா
விருந்திடலுந் தொல்வழக்கோ வேகா பரஞ்சோதி.

௩௭௪. பெருங்களிப்பை நாடுநர்க்குப் பேரரந்தை மேவ
லருங்கருத்தி னுணைகொல்லோ வண்ணு பரஞ்சோதி.

௩௭௫. நல்லமுதங் காணுமுன்னர் நஞ்சுகண்ட வாறுனருள்
புல்லிடுமுன் றன்பே புலுமோ பரஞ்சோதி.

௩௭௬. எம்மார்க்க மெவ்வா றியம்பினுஞ் சீவனுன்றற்
செம்மாக்கு மென்பதென்றன் தீர்வை பரஞ்சோதி.

௩௭௭. மாவுலகிற் பன்மதம்பல் வாறுகழ் றற்றானுந்
தேயுயிர்க ளுண்டெனலென் தீர்வை பரஞ்சோதி.

௩௭௮. அவ்விரண்டு மத்துவித மாஞ்சித் தெனலுமுற்ற
தெவ்விழந்து வாழவுள்கென் தீர்வை பரஞ்சோதி.

௩௭௯. காணரிய வவ்விரண்டைக் கண்டுசம மாகாமை
யாணவமென் றோர்த்தேனென் னன்பே பரஞ்சோதி.

௩௮௦. நூனவுயி ரைத்தேவை நோக்குநெறி காணுந்சொன்
ஞானமுமொர் ஞானங்கொன் ஞானீ பரஞ்சோதி.

௩௮௧. உரைத்தபடி செய்வாக் குளாருமுயிர்ப் போதங்
கரைத்தகிலை காண்பாரோ கந்தா பரஞ்சோதி

௩௮௨. கண்ணிமைப்ப தற்குளுல கைச்சூழ் வருவோரு
முண்ணிலைத்த சித்தறிவா ரோமா பரஞ்சோதி.

௩௮௩. எண்சித்தி பாடுதிடு எனெந்தோரு மத்துவித
வண்சித் தறிவாரோ மன்னே பரஞ்சோதி.

௩௮௪. கட்டிரா மெய்யடியார் காதற் கினியவுனை
விட்டிரே னன்பினினி மேவாய் பரஞ்சோதி.

௩௮௫. கண்ணுமெனை யும்முனையுங் காட்டாத வல்லிருளை
யுண்ணுமுனை நானடையா ரோதாய் பரஞ்சோதி.

௩௮௬. அனைத்துயிரு நின்னடிமை யாயுந் துயர்தல்
வினைத்திடு லன்றோவெல் வேந்தே பரஞ்சோதி.

௩௮௭. மாறாக் கருணைவெள்ள மன்னுன் மனநினையிற்
பாறாக் கலக்கமெல்லாம் பாறும் பரஞ்சோதி.

௩௮௮. ஒல்காக் கருணைவெள்ள ஆற்றுன் மனநினையிற்
பல்காற் கவலனைத்தும் பாறும் பரஞ்சோதி.

௩௮௯. ஆனாக் கருணைவெள்ள மாமுன் மனநினையி
ஊனாக்கை யல்லெல்லா மோவும் பரஞ்சோதி.

௩௯௦. மாயாத் தனிக்கருணை மன்னுன் மனநினையின்
வியாக்கை யாறனைத்தும் வியும் பரஞ்சோதி.

௩௯௧. சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வன்றோநீ
துந்தைக் குரைத்தசொற்கண் ஞொள்காப் பரஞ்சோதி.

௩௯௨. ஆசறுகின் முத்திரையே யப்பொரு வாகுமென
வேசறுகின் பத்த ரிசைப்பார் பரஞ்சோதி.

௩௯௩. அஃதே பெருங்கேடு மான்றபெரும் பேறுமெனப்
பஃறே மறுத்தார் பகர்வார் பரஞ்சோதி.

௩௯௪. அம்முடிவே யென்முடிவு மாகவென்று காண்பேன்சொல்
செம்முடிவே தத்தரது தேட்டே பரஞ்சோதி.

௩௯௫. மாறுறுவல் காட்டா வருத்துகின்ற வல்லிருட்பேய்
காலிறுபு வீழ்நாள் கழறாய் பரஞ்சோதி.

௩௯௬. மயலுறுவல் காட்டா வருத்துகன்மப் பேய்தான்
செயலிறுபு வீழ்நா டெரியாய் பரஞ்சோதி.

௩௯௭. பன்மையுரு வாகப் படர்ந்தலைக்கு மாயைப்பேய்
வன்மையுரு வீழ்நாள் வழங்காய் பரஞ்சோதி.

௩௬௮. சேல்வளர்கண் ணைருதரஞ் சேராமே யுய்யவொரு
வால்வளர்வ தெந்நாள் வழங்காய் பரஞ்சோதி.

௩௬௯. கோல்வளைகொள் கையார் குழப்பமற வென்கறொரு
தோல்வளர்வ தெந்நாள் சுரேசா பரஞ்சோதி.

௪௦௦. புவிதழைக்கு நெஞ்சினது போககறுத்துய் வானோர்
செவிதழைப்ப தெந்நா டெரியாய் பரஞ்சோதி.

௪௦௧. பண்டழைக்குஞ் செந்துவர்வாய்ப் பாவைமுகம் பாராடீவா
கண்டழைப்ப தெந்நாள் கழறாய் பரஞ்சோதி.

௪௦௨. புல்லறிவெ லாமொழிந்து போயிற்றுப் போயிற்றென்
வல்லறிவு வந்துநிற்க வாராய் பரஞ்சோதி.

௪௦௩. என்கண்ண தாயமல வேசறுப்பா னென்றுரைத்தாய்
புன்கண்ணை நன்கறுத்தாள் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௪௦௪. வருந்தேல் வருந்தேலென் வாயுறைதான் கொண்டு
வருந்தேவு நின்னையல்லான் மற்றார் பரஞ்சோதி.

௪௦௫. திரிதருமெ னெஞ்சைத் திருத்தியரு டுர்த்தன்
கரிசறுமு னெஞ்சே களிசால் பரஞ்சோதி.

௪௦௬. மணையாட்டி மக்களென மால்கொளா வாறிங்
கெனையாட்டு கிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதி.

௪௦௭. அங்காட்டி யாடரிவை யார்நலம்வெஃ காமலெனை
யிங்காட்டு கிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதி.

௪௦௮. நாயன்ன வெற்குனடி நாட்டமுறச் செய்தவரார்
சேயன்ன தேவாய்த் திகழும் பரஞ்சோதி.

௪௦௯. கழுதன்ன வெற்குனடி கண்ணுளந்தந் தார்யா
ரிழுதென்ன மிக்கனிக்கு மின்பே பரஞ்சோதி.

௪௧௦. முசுவன்ன வெற்குனடி முன்னுளந்தந் தார்யார்
வசுவன்ன மேனியவிர் மாகா பரஞ்சோதி.

௪௧௧. தெவ்வாற் றுயருழந்து தேயெனைநீ நோக்காயே
லெவ்வாற்றா னுய்வே னிறையே பரஞ்சோதி.

௪௧௨. நிசுதேங்க நிற்குமெனை நீபார்த்தி யூயிற்
சுசுதேங்க நிற்பேன் சுவாய் பரஞ்சோதி.

சகந. முண்முனைக் கொப்பாய மூர்க்கத்தி னேலாமை
யண்முனைக் கொள்ளேனென் பாயோ பரஞ்சோதி.

சகச. முழுத்தவத் தோர்க்குமதை முன்னுர்க்கு மொன்றும்
விழுத்தெய்வ நீயலைபோ விட. பரஞ்சோதி.

சகநி. அலகிலா வாசுகுடி யானுலு மவ்வா
சுலகெலா மாளுனரு ளோட்டும் பரஞ்சோதி.

சகசு. நற்றே வுணையடுத்து நன்றேது நண்ணுமே
வெற்றே கழிவேனோ விண்ணுள் பரஞ்சோதி.

சகள. என்னே தெலாமுருக்கு மீசவுனக் காளாயுங்
கொன்னே கழிவேனோ கோதில் பரஞ்சோதி.

சகஅ. பொய்யெலாஞ் செற்றுப் புரவாமல் விட்டிடினென்
றெய்வமே யாதுசெய்வேன் சேயே பரஞ்சோதி.

சகக. விணவாப் பானி வெருக்கொள வெய்தருட்கே
வேணவா வுற்றேன் விமலா பரஞ்சோதி.

சஉ௦. பவாரி யெனவிளங்கிப் பந்தங்கா தேணுக்
கவாவு மெனைக்கழிக்க லாமோ பரஞ்சோதி.

சஉக. எள்ளினு மேதிலரு ளில்லைபோ வென்றெனைநீ
தள்ளினும் போகேனென் சாமீ பரஞ்சோதி.

சஉஉ. ஈனம்போ மாறென் னிதயநடு வேகருணை
வானம்போல் வந்து வளையாய் பரஞ்சோதி.

சஉந. கண்கண்ட தைத்தான் கருத்துக் கருதுமென
விண்கண்ட மேலோர் விதிப்பார் பரஞ்சோதி.

சஉச. உருவிலி யாகவுன்னை யுள்ளிடத்தி னெஞ்சு
கருதவறி யாதேயென் கண்ணே பரஞ்சோதி.

சஉதி. யாதொரு நல்லுருவா யாணரகக் கண்ணினைதல்
கோதறு மார்க்கமன்றோ கோவே பரஞ்சோதி.

சஉசு. அவ்வுருவ நாட்டமன்றி யாடுமன நில்லாதென்
றெவ்வறிவு ளார்தா மியம்பார் பரஞ்சோதி.

சஉள. உள்ளடக்க விற்கிவ் வுபாயமறி யாதாருன்
னொள்ளருளைக் கண்ணுறுவா ரோமா பரஞ்சோதி.

- ச௨௮. வானம்போ லுள்ளே வரைந்துசுந் தித்தலுமெய்
யானவுரு வப்படர்வே யாகும் பரஞ்சோதி.
- ச௨௯. தேவருவே யென்றிருப்போர் சிந்தையுண்மை காணாமே
மாவலைவே கொள்ளுமெனல் வாய்மை பரஞ்சோதி.
- ச௩௦. அருவநிலை காண்பதற்கே யாளுருச்சிந் திப்பார்
பருவமுடை யாரென் பதியே பரஞ்சோதி.
- ச௩௧. மனத்தினுக் கெட்டாத வத்துவென்று வேதந்
தொனித்தது டிக்கருத்தே தாய பரஞ்சோதி.
- ச௩௨. எட்டா தெனுமதுவே யேர்ச்சோகம் பாவணையி
லெட்டா திருப்பதில்லை பென்னும் பரஞ்சோதி.
- ச௩௩. ஆவதே னெஞ்சிறந்த வத்துவித வாக்கமதைப்
பாவனா யோசிலர்பார் பாரோ பரஞ்சோதி.
- ச௩௪. பாவணையி னெஞ்சுப் படர்ச்சியற்ற காலமந்தப்
பாவணையு மின்றுறலுன் பாதம் பரஞ்சோதி.
- ச௩௫. அன்னிய பாவணை ளன்னியஞ்செய் யும்மதனாற்
றன்னிலை யிற்செயனற் சார்வே பரஞ்சோதி.
- ச௩௬. இத்தகரோ பாசனையை யேதிலார் செய்யார்நல்
வித்தகரே செய்வார் விடாரோம் பரஞ்சோதி.
- ச௩௭. இம்மார்க்கந் தானே யிமையோ ரிருடிகட்குஞ்
சன்மார்க்க மாயிற்றென் றந்தாய் பரஞ்சோதி.
- ச௩௮. முத்தி யனுக்கிரக மூர்த்தியை நீக்கலுமுன்
மத்தர் மதக்கொள்கை யாமே பரஞ்சோதி.
- ச௩௯. பெந்தமுத்தி யுண்டெனவே பேசுமறைக் கேபகைபே
செந்தயுத்தி னூலையுங்கொள் ளேனே பரஞ்சோதி.
- ச௪௦. முத்தியில்லை யென்றே மொழிமதத்தை நம்புகின்ற
புத்தியுமொர் புத்திகொல்லோ பொன்றாப் பரஞ்சோதி.
- ச௪௧. முத்திரெறி போலே மொழிந்ததுவின் நென்வழியின்
முத்தியடைந் தாருமுண்டோ மோசம் பரஞ்சோதி.
- ச௪௨. பெந்தமுத்தி யில்லுனக்குப் பெந்தமுத்தி யோத்துரையா
பெந்தமுத்தி சீவனுக்கே பேசும் பரஞ்சோதி.

- சச௩. முத்திதித்த மென்றம் முதுதான் முழங்குகலி
னத்தையடை வத்துநித்த மாமே பரஞ்சோதி.
- சச௪. அறிவாமெய் வத்துமற்றென் றுதலற்ப மாதல்
செறிவாழக் காலுமில்லை தேவே பரஞ்சோதி.
- சச௫. பன்மணிபி லோர்தூலே பற்றிநிற்கு மாறரிய
நின்மகிமை மூர்த்தமெங்கு நிற்பாய் பரஞ்சோதி.
- சச௬. கருவமிச மாமாறு காந்தியோங் கார
வுருவமிச மாமென்ற லொவ்வும் பரஞ்சோதி.
- சச௭. ஏசுனா ஞானநனி பெய்தளவு மேர்மதத்தி
னேசனாய் நிற்பனல்ல நேர்மை பரஞ்சோதி.
- சச௮. ஏர்க்கா லிலிநடவா னவ்வா ரியாதொருநன்
மார்க்கங் கொளான்மதியு மாமே பரஞ்சோதி.
- சச௯. ிபாத்துமர மாகளவும் புல்வேனி வேண்டுதல்போ
லாத்தனருள் காறுமத மாமே பரஞ்சோதி.
- ச௫௦. இழுக்கிறெய்வ நிச்சயமு மெற்றியுண்ட லாதி
வழுக்களைவு முள்ள துநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௧. அத்தெய்வ மாசிரிய னுயின் றருளுமுத்தி
வத்துநிலை பென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௨. இனத்தையொழித் தெஞ்ஞான்று மேகாந்த மாக
மனத்தையடக் கென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௩. குதிமனத்தைக் கொல்லாமற் கொல்லுவது மேலா
மதியெனச்சொல் கின்றதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௪. எத்திசையுஞ் செல்லா திழுத்தமன தைக்கமல
மத்தியில்வை பென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௫. அக்கமலத் தார்தேவா வாள்சூருவை யுன்கியுறன்
மக்கினமி லின்பெனன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.
- ச௫௬. உன்னோர் தகரால யத்தைதுவ லோர்தூலிற்
சொன்னேனின் வுண்மைநன்கு தூவார் பரஞ்சோதி.
- ச௫௭. நட்டிடத்தின் பிக்குநிற்போர் நல்லங்குட் டத்தளவாங்
கட்டொளியைக் காண்பாரென் கண்ணே பரஞ்சோதி.

சருஅ. அவ்வொளிக் கண்ணமுந்தி யார்ப்பின் றளாதலவர்
செவ்வொளிச் செல்வமன்றோ சேயா பரஞ்சோதி.

சருக. நீடத்து வஞ்சொன் னிகமமங் குட்டவொளி
கூடத்த * நென்றே குயிலும் பரஞ்சோதி.

சரு௦. அந்தவொளி தான்மலத்தி னார்ப்புண் டிருத்தலினுற்
பந்தவுயி ராமே பரமா பரஞ்சோதி.

சருக. அவ்வுயிரி னுக்குயிரா யார்ப்பி லகண்டமதா
யெவ்வுயிரு மாணீ யெனைக்கொள் பரஞ்சோதி.

சருஉ. ஆன்மாவி னீயிருந்து மாளுருவெண் ணத்தாழ்வி
ஊன்மா றுணர்ச்சியுற்ற தில்லை பரஞ்சோதி.

சருங. எத்தனை சாத்திரத்தை யெத்தனைநா ளோர்ந்தானு
மத்துவிதந் காண்ட லரிது பரஞ்சோதி.

சருச. உன்றன் கடைக்கணிப்பா மொன்றுள்ள தாமாயி
னின்றன்மை கோட லெளிது பரஞ்சோதி.

சருரு. பேறியம்பு சாத்திரமும் பீடர்சொற் கேட்டலுமுள்
வீறடங்கி நிற்குமட்டும் வேண்டும் பரஞ்சோதி.

சருசு. சார்ந்தபக்க மாமுயிர்தான் சன்மார்க்கர் கேள்விவிட்டா
லீர்ந்திழுக்கும் வெம்மோகத் தேகும் பரஞ்சோதி.

சருஎ. சன்மார்க்கம் போன்றிழிவு சாற்றாநூற் கேள்விகளுந்
துன்மார்க்க மாகுமன்றோ தோமில் பரஞ்சோதி.

சருஅ. கோதுக்கு ணின்றே குடிக்கெடுப்பா ரோர்ஞான
மேதுக்குப் பேசுகின்ற ரெந்தாய் பரஞ்சோதி.

சருக. முன்னறத்தா னின்னன்பு முற்றப் பிறந்தார்க்குப்
புன்னுவற்சி மார்க்கம் பொருந்தா பரஞ்சோதி.

சரு௦. தலத்திருக்க வாசையுற்றோர் சன்டாளர் பெய்த
மலத்தினையு முண்பாரே மாசில் பரஞ்சோதி.

சருக. பிண்டத் தடைந்ததையே பேரண்டத் தும்மடைவார்
தண்டத் தவத்தாருந் தந்தாய் பரஞ்சோதி.

சருஉ. ஆன்மாவைத் தானடைந்தோ ரம்முதல்வ னுனபா
மான்மா வினைத்தா னடைவார் பரஞ்சோதி.

* கூடஸ்தன் = தலைவன், முன்னோன். ஜீவசாக்ஷியென்ப.

சஎ௩. பூதத்தால் யாததவிந்தப பொள்ளம் கடத்தைநம்ப
லேதத்தார் பக்கமன்றே வெம்மான் பரஞ்சோதி.

சஎ௪. வாழியிருந் தேவுமன்றி மற்றையவெல் லா ஓசடமென்
றுமுறுதி யுள்ளாரே யோர்வார் பரஞ்சோதி.

சஎ௫. மெய்ஞ்ஞான் மேவாத வேட்கையெலா மெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞான மென்ற வறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

சஎ௬. வாலாரு மத்துவித வாழ்வைப் பெறுமாறு
மாலாயு ளேனினிக்கொள் வந்து பரஞ்சோதி.

சஎ௭. சங்கமத்தைத் தாவரத்தைத் தாங்குந் திருவருளா
மங்கலத்தை நச்செனைக்கொள் வந்து பரஞ்சோதி.

சஎ௮. பூச்செய்கை யேமகிழ்செய் பூரணதே வென்றில்செய்
திச்செய்கை யாளரைநான் சேரேன் பரஞ்சோதி.

சஎ௯. ஒங்கிழவு மில்லை யுதிப்புமில்லை யென்றிடிக்குந்
திங்களினி மேகமுன்னைச் சேர்வேன் பரஞ்சோதி.

ச௮௦. பொருதிரை வாரிதிக்குழ் பூவினின்சீ ருள்ளார்
வெருவினுழல் வாரோ விளம்பாய் பரஞ்சோதி.

ச௮௧. திருந்திழையார் பூசலெலாஞ் சேராமே செய்தா
யருந்திருவா முனரு ளளியாய் பரஞ்சோதி.

ச௮௨. இன்புருவே யாமொருநீ யேழைமையேன் மீதிதுநா
வன்புனையே லெற்கிணையா ரையே பரஞ்சோதி.

ச௮௩. பாண்வண்டர் சேர்காவாழ் பண்ணவர்க ளேத்துநின்ற
சேண்மஞ்சு தாராய் சிவமே பரஞ்சோதி.

ச௮௪. அழுதழுதிங் கேமாழ்கா தந்தமிலொள் ளின்பா
யொழுதொளியைக் காட்டியரு ளோமா பரஞ்சோதி.

ச௮௫. பொருமாரன் தன்னைவெல்லொண் புந்தியர்கோ நின்சீர்
வருமாறு புல்லியருண் மஞ்சார் பரஞ்சோதி.

ச௮௬. திருத்தகு சீரறிவு சேந்தனருட் கண்ணென்
றுருத்திர ரோதுரையு முண்டே பரஞ்சோதி.

ச௮௭. ஆசறு பெய்வனையா ராண்மக்க ளுக்குமரு
ளீசர னீயலையோ வேகா பரஞ்சோதி.

சஅஅ. தோமுதா லென்றியமன் ஹாதரெனைப் பற்றவரிற்
காமுதால் காமுதா லென்பேன் பரஞ்சோதி.

சஅக. பாசிவா பாசிவா வென்றியமன் பற்றவரிற்
காசிவா காசிவா வென்பேன் பரஞ்சோதி.

சக௦. ஏசன்வா வேசன்வா வென்றியமன் பற்றவரிற்
ருசனான் ருசனா னென்பேன் பரஞ்சோதி.

சக௧. நாசனுக்கி ரக்தொழிலை நாசஞ்செய் தாளுதற்கு
நீசமர்த்த நல்லைகொலோ ஞெயப் பரஞ்சோதி.

சக௨. என்னுச னைத்திண்ட வேமநீ வல்லனல்லை
யென்றே சொலாதிருப்பை கொல்லோ பரஞ்சோதி.

சக௩. மாண்பார்க்கு நல்லாய்நின் வண்டா னுறுதுதுன்பே
காண்பேற்கு முண்டோ களிதான் பரஞ்சோதி.

சக௪. கூடிமகிழ் நீர்மை கொளாவிடினு நிர்ச்சீரே
பாடிமகிழ் கின்றேன் பதியே பரஞ்சோதி.

சக௫. பருதிமுன்கண் ணேபோற் படியாவிட் டானுங்
கருதிமகிழ் கின்றேன் களிசால் பரஞ்சோதி.

சக௬. கேடற்ற தென்னமுதங் கிட்டிற்றுக் கிட்டிற்றென்
ருடத்த னாய்வந் தருளாய் பரஞ்சோதி.

சக௭. தரணியொடு வானுமெச்சத் தண்ணெரியி னென்னுண்
முரணியதுன் பெல்லா முருக்காய் பரஞ்சோதி.

சக௮. வரைவிடுசொல் லிற்கடங்கா வானு யளாவ
விரைவொடென் முன்வருதி வேதா பரஞ்சோதி.

சக௯. யாதனை யெற்றுக் கியான்கொணர்வ லின்பமெனப்
போதனை செய்தாள்செம் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௩௦௦. அல்லுமின்றி யெல்லுமின்றி யந்தரமா நிற்குநிலை
வல்லவர்கண் மாட்டே மதியீ பரஞ்சோதி.

௩௦௧. பூவயி னில்லார் புரைதணந்த விண்ணுறுவா
ராவயி னெற்குமனித் தாளோம் பரஞ்சோதி.

௩௦௨. பாசநூல் பாரேன் பசுநூலுங் கொள்ளேனல்
வீசனூல் பார்ப்பே னிறைவா பரஞ்சோதி.

௫௦௩. காமக் கனல்கனற்றக் கட்டுண் டறிவழிந்து
சாமக்கள் சார்பினில்லேன் றுயே பரஞ்சோதி.

௫௦௪. யாது புகழ்மைத்தோ யாது பெருமைத்தோ
கோது துமிக்கவதைக் கொள்வேன் பரஞ்சோதி.

௫௦௫. இருபாற்பட் டாலுரிமைக் கீனமுண்டா மென்றே
யொருபாற்பட் டேனே யுணர்வே பரஞ்சோதி.

௫௦௬. நீவாழ்க நீவாழ்க நித்தனுமென் றோதுணுரை
யேவாழ வந்தா ளினியோம் பரஞ்சோதி.

௫௦௭. துன்புகூர்ந் திங்கே சுலாங்குண மோங்காம்
லன்புகூர்ந் தெண்ணீ யாள்க பரஞ்சோதி.

௫௦௮. நடடார்க்கும் விட்டார்க்கு ஞாயவழி யேபலன்
பட்டாங்குத் தேநீயென் பாடாய் பரஞ்சோதி.

௫௦௯. நாக்குமுற மெய்சிலிர்க்க நல்விழிக னூற்றெடுக்க
வாக்குமரு னோக்க மளித்தாள் பரஞ்சோதி.

௫௧௦. உள்ளக் களிகூர்ந் துடன்மறந்து நானுனருள்
வெள்ளக் கடலாழ்வான் மேவாய் பரஞ்சோதி.

௫௧௧. பார்த்தவிட நெல்லாம் பரவெளியாய் நிற்குநிலை
சேர்த்தருடி யென்னெளிமை தீரப் பரஞ்சோதி.

௫௧௨. எதுவோ வெணீநீங்கா தென்றுமுள்ள தெய்வ
மதுவே. குகனென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௩. எவனோவென் னோடே யிருக்குங் குகதே
வவனேகொள் வானென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௪. எதுசுகமீ யன்பா யிருந்துளதோ நடடார்க்
கதுகுகு னீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௫. எப்பொரு ளிம்மண்விண் ணெங்கு நிறைந்துளதோ
வப்பொரு ணீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௬. எவ்வத்து முற்றுமளித் தேந்தி யொடுக்குமரோ
வவ்வத்து னீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௭. எப்பிரம மெஞ்ஞான்று மேசிலறி வாயுளதோ
வப்பிரம னீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௩௧௮. தீதொன் றிலாவுன்மேற் றீதேதுஞ் சொன்மதத்தைக்
கோதென் றெழுப்பனன்றிக் கொள்ளேன் பரஞ்சோதி.

௩௧௯. வத்துநிச்ச யந்தான் வழுவாயி நெய்தியவுண்
முத்தியுமவ் வாறே முருகா பரஞ்சோதி.

௩௨௦. தொக்குடைய வான்தொறுஞ் சோதிநீ யுள்ளதன
லெக்குடிவந் தாருமுத்தி யேய்வார் பரஞ்சோதி.

௩௨௧. துணிதார கம்மெமக்கே சொந்தமெனு முந்நூ
லணிபார்ப்பார் சொன்னீதி யாமோ பரஞ்சோதி.

௩௨௨. பல்வருணத் தாரும் பரயோக தாரகத்தின்
செல்வமடைந் தாரென்றார் செப்பார் பரஞ்சோதி.

௩௨௩. விப்பிரரல் லாதபல்லோர் மெய்த்தா ரகயோகஞ்
செப்பமொடு செய்துசொற்றார் பன்னூல் பரஞ்சோதி.

௩௨௪. சிற்பிரண வத்தைச் செபிப்பவர் சுத்தரென
நற்பனுவல் யாவு நவிலும் பரஞ்சோதி.

௩௨௫. தொடர்கருமத் தாரெவருஞ் சூத்திரரே யென்ன
விடர்தபுக்கு நூல்க ளியம்பும் பரஞ்சோதி.

௩௨௬. இயங்குபய கன்மமற வெவ்வருமெய் விட்டே
மயங்குப மன்னேசெம் மாப்பே பரஞ்சோதி.

௩௨௭. சாதிபெரி தென்றுநினை தன்மையர்க்குஞ் சாதியில்லாச்
சோதியறி வுண்டாமோ தூய பரஞ்சோதி.

௩௨௮. சாதியொழுக் கந்தான் சயனிப்போன் கைப்பொருள்போ
லேதமற நீங்க லியைபே பரஞ்சோதி.

௩௨௯. பொல்லா மலக்கிழங்கைப் புய்க்குமருண் மேயவரை
நல்லார் மதித்தே நடப்பார் பரஞ்சோதி.

௩௩௦. மாயிருண் ஞாலமுற மாதவரை யோம்பாதார்
தாயிருள் காண்ட றவிரார் பரஞ்சோதி.

௩௩௧. தாளாண்மை மெய்யடியார்த் தாழ்த னலம்பேணல்
வேளாண்மை யுள்ளார்தம் மேல பரஞ்சோதி.

௩௩௨. வலிசான்ற தேவருநின் மாணவரை யெள்ளார்
கலிசான்ற சுவ்வர் கணியார் பரஞ்சோதி.

௩௩௩. முடிதாழ்த் தடிவணங்கி முன்கெடுத்து நிற்கு
மடியார்க்குத் தெவ்வ ரழிவார் பரஞ்சோதி.
௩௩௪. கெழுதகைமை நேடிநிற்குங் கேளனெற்குன் மாட்சி
விழுமிதி நீளினக்க வேண்டும் பரஞ்சோதி.
௩௩௫. அழத்தகு மற்பேற்குன் னாசிலடி யென்னும்
விழுத்தகு சீரெந்நாண் மேவும் பரஞ்சோதி.
௩௩௬. மேதி கடும்புழக்கு மேனாட்டை யாளினுமோர்
கேதி லுணைமறவார் கேளர் பரஞ்சோதி.
௩௩௭. ஆதல ராயிடினு மார்பினிய ராயிடினு
நாத னுணையிழக்கார் நாரர் பரஞ்சோதி.
௩௩௮. நலக்கேது நின்கருணை நாடகமே யாமென்
றிலக்கேதி லார்யா ரியம்பார் பரஞ்சோதி.
௩௩௯. என்வாக்குத் தேவுனைத்தா நெஞ்ஞான்று மேவழா
நன்மாக்கு மூலமென்னு நன்னூல் பரஞ்சோதி.
௩௪௦. கொன்பிறப்புற் றுரன்பு கூர்ந்து தவங்கிடக்கு
மின்பொழித்துக் கோட லெவனே பரஞ்சோதி.
௩௪௧. நன்றியறிந் துன்னடியே நாணாந் டாடிநிற்ற
வின்றியொரு செல்வ மெவனே பரஞ்சோதி.
௩௪௨. அங்குட்ட மிற்றென் றறிந்தவ் வளவினிற்கு
மங்குட்ட மா * னருடந் தாளாய் பரஞ்சோதி.
௩௪௩. நீட்சிகுறைந் தங்குட்ட நிற்குநின் தங்கிசத்தார்
மாட்சிமை யெற்கும் வருமோ பரஞ்சோதி.
௩௪௪. நீண்மனமு மூச்சு நிரப்புற்றங் குட்டமுற
லேண்மகிமை யொள்ளருளர்க் கேடும் பரஞ்சோதி.
௩௪௫. அங்குட்ட முங்கரைத லைக்கிய முத்தியென
வெங்கட் டொழிந்தார் விதிப்பார் பரஞ்சோதி.
௩௪௬. அங்குட்ட மேழுக்கா லங்குலமு மாமிதலை
புங்கட்டந் திரெவர்க்கு மொப்பாம் பரஞ்சோதி.
௩௪௭. நீட்சிகுன்றக் குன்ற நெடியநல னோங்குமென்றுட்
காட்சியுடை யார்புகல்வர் கண்ணே பரஞ்சோதி.

* அங்குட்டமர்ன் = அகஸ்திய மாமுனிவர்.

௫௪௮. நீளமே தீவினையு நீளமே நல்வினையு
நீளமே செய்வவலகு நேயப் பரஞ்சோதி.

௫௪௯. தேமனுவுந் தேவுருவுஞ் செவ்வன் செபித்துநினைந்
தேமருநர்க் கக்குன்ற லெய்தும் பரஞ்சோதி.

௫௫௦. நித்திரையி னெஞ்சிறந்து நீண்மூச் செழும்புதலி
னத்தருந் குன்றலில்லை யன்றோ பரஞ்சோதி.

௫௫௧. நீர்க்குணெடு மூச்சுநின்று நீணெஞ் சுலாவுதலிந்
சீர்த்தவக் குன்றலில்லை சேயே பரஞ்சோதி.

௫௫௨. தாக்குண்ணு மூர்ச்சை தனிலவ் விரண்டும்ற்று
மீக்கொணிலை மேவா மயக்கே பரஞ்சோதி.

௫௫௩. குன்றாத குன்றலந்தக் கோதில் சமாதியென்று
நன்ற யுணர்ந்தோர் நவில்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௪. வீங்கார்வ ரித்தை விழியா விழிப்பென்றுந்
துங்காத துக்கமென்றுஞ் சொல்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௫. முன்னிலையில் லாமே முழுப்பிரம நாமெனறு
னன்னிலையென் பாருமுண்டிந் நாட்டிந் பரஞ்சோதி.

௫௫௬. அக்கொள்கை மெய்நிலைய தாயினதற் கும்மேலா
மெக்கணலு மின்மரத்தி யற்கை பரஞ்சோதி.

௫௫௭. காட்சிதனின் முன்னிலைதாங் கண்டமா மாங்கழுந்தன்
மாட்சியெனத் தேர்ந்தனைவர் வல்லார் பரஞ்சோதி.

௫௫௮. சுவானுபவ வுண்மையிஃதுன் னாவருளுள் ளார்க்கே
நவானுபவ மாகவந்து நண்ணும் பரஞ்சோதி.

௫௫௯. தோடுபட்ட காதுடைய தோகையர்செய் மாலொழித்துப்
பாடுபட்ட வர்க்கே பலனும் பரஞ்சோதி.

௫௬௦. ஒட்டேது மின்ஞானி யொள்ளுடம்பை யெவ்வாறு
விட்டாலு முத்தியென்னும் வேதம் பரஞ்சோதி.

௫௬௧. நல்விழைவோ னுக்கைவிட்ட ஞான்றுசிவ மாவனெனச்
சொல்சிவநூல் போன்மறையுஞ் சொல்லும் பரஞ்சோதி.

௩௬௨. வெம்மைசகித் தோர்மெய் விதிப்படிசெய் யாவிடினுந்
தின்மை * யவர்க் கில்லையெனுந் தெண்ணூல் பரஞ்சோதி.

௩௬௩. ஞானத்தா னீரூய ஞானியுடம் பைக்கனற்றே
லீனத்தார்க் காமதெனு மேர்நூல் பரஞ்சோதி.

௩௬௪. சுடுகாடல் லாதசெழுஞ் சோலைசெறி பாங்க
ரிடுமாறு கூறுமந்த வேர்நூல் பரஞ்சோதி.

௩௬௫. அந்நில நீர்ப்பிடியு மாபாச முப்புயில்லா
நன்னில மாயிருக்கி னன்றே பரஞ்சோதி.

௩௬௬. மெய்த்தசிவ லிங்கமென மின்னுருவை யாண்டிகல்வி
வைத்தகுழிக் கண்ணமர்த்தன் மாண்பே பரஞ்சோதி.

௩௬௭. தாபித்த மூர்த்தந் தனைச்சிவம தாகவங்ஙன்
பாவித் தொலாஞ்செய்தல் பாங்கே பரஞ்சோதி.

௩௬௮. செய்தவர்க்கு நற்பலனாந் தேயவள முங்குழமு
முய்தவங்க ளோங்குமந்த ஆரிற் பரஞ்சோதி.

௩௬௯. மாய்வறுத்த வவ்வுருவின் மண்டைபழு தேபடத்தேங்
காயடித்தல் செய்யார் கருத்தர் பரஞ்சோதி.

௩௭௦. சொற்றமுறை விட்டுருவைச் சுட்டா னகரழியு
மற்றழியி லேரழியு மம்மான் பரஞ்சோதி.

௩௭௧. பேதகமி லானுருவைப் பேணச்செல் வோர்களுக்குச்
சூதகமு மில்லையெனுந் தொன்னூல் பரஞ்சோதி.

௩௭௨. காயம் விடுநாடு காசியெனிற் கங்கைதனிற்
ரோயவிடல் வேண்டுமென்பர் தூயோர் பரஞ்சோதி.

௩௭௩. தனத்திற் படாதார் தனத்தைநம் பாரிந்
தனத்திற் படாதுயர்வர் சரீர் பரஞ்சோதி.

௩௭௪. மாதவற்கும் பொன்னனுக்கும் வாசவற்கு மாலோற்கு
மாதவற்குந் தேரீயம் மாணே பரஞ்சோதி.

௩௭௫. நச்செவ்வேள் கார்வேளே நல்லமுத மாவதெவ்வே
ணச்செவ்வே ளென்றற்கு ஞாயம் பரஞ்சோதி.

* தீமையே “தின்மை” எனவாயிற்று. இவ்வாறுதலை “நன்மையுஞ்
செவ்வழு நாளு நல்குமே—தின்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே”
எனும் இராமாயணச் செய்யுள்கொண் டறிக.

௩௭௬. பூக்கு மருங்காவய் பொன்னடியர் மேயவொரு
பூக்கு முயர்ந்ததெவன் பொற்பா பரஞ்சோதி.

௩௭௭. பாக்கு மிலையுமுறப் பல்ல ருனைப்பாடு
பாக்கு முயர்ந்ததெவன் பண்டா பரஞ்சோதி

௩௭௮. பாக்குரியு தேரீயென் பண்பெழா மேபடர்ந்துண்
பாக்குரிய வன்பிற் படராய் பரஞ்சோதி.

௩௭௯. மாசுவையம் மென்றொருவி மன்னுபே ரின்பமெனு
மாசுவையம் மென்றுறுவேன் மஞ்சா பரஞ்சோதி.

௩௮௦. வன்பா லணைந்து வருந்தினுநா னல்காத
வன்பா லணைத்தருடி மஞ்சா பரஞ்சோதி.

௩௮௧. வருங்கருப்பைப் பேழை கறித்தருள வல்ல
வருங்கருப்பைப் பாழியருண் மஞ்சா பரஞ்சோதி.

௩௮௨. மாகந்தா காவெனன்பர் மட்டிலா மேமருவு
மாகந்தா நானுமுய்வான் மஞ்சா பரஞ்சோதி.

௩௮௩. வஞ்சத்தா னாகவுலாய் மாளா தரிற்குமிக
வஞ்சத்தா னல்லருள்செய் மஞ்சா பரஞ்சோதி.

௩௮௪. வானந்தா வத்துவித வல்லா ரவாம்பெரிய
வானந்தா வென்மிடிமை மாறப் பரஞ்சோதி.

௩௮௫. கோணைக்குஞ் சின்மையிற்குங் கூட்டு மிருவினையாங்
கோணைக்குஞ் சித்தணையக் கோடி பரஞ்சோதி.

௩௮௬. வள்ளிக்கு நேர வருங்கருணை காட்டியருள்
வள்ளிக்கு நாதாவென் மன்னே பரஞ்சோதி.

௩௮௭. சாமிக்கார் தொண்டிழையாச் சத்துணர்ந்து சாகாது
சாமிக்கார் யாணரெற்குந் தாராய் பரஞ்சோதி.

௩௮௮. விடகண்ட நெற்றிவந்து வேறங் கிநிலா
விடகண்ட நெந்தையன்றோ விண்ணு பரஞ்சோதி.

௩௮௯. வேறுங்கி யாளரசை வேண்டா ரியல்பினுக்கு
வேறுங்கி யாதிதந்து மேவாய் பரஞ்சோதி.

௩௯௦. காயமண்ணி லேவீழ்முன் கட்டறிவ தாமோரா
காயமண்ணி லேசறுமே காளாய் பரஞ்சோதி.

- நுகுக. திங்கரும்பு வாழ்வுவக்குஞ் சித்தமினித் தேங்காது
திங்கரும்பு வாழ்வளித்தாள் சேயே பரஞ்சோதி.
- நுகுக. சத்தான சாமியுனைத் தானடைந்துப் பாக்கினிய
சத்தான யாவுநந்தத் தாடா பரஞ்சோதி.
- நுகுக. சாரமற்ற புல்லறிவு தானே நினைத்தொடர்வி
சாரமற்ற சீவரகஞ் சாரும் பரஞ்சோதி.
- நுகுக. புல்லறிவை வீட்டியருட் பூரணவின் னுயநினைப்
புல்லறிவை யீகுதியென் பொன்னே பரஞ்சோதி.
- நுகுக. பொன்னம் பலமெனச்சூழ் புந்தியறி யாதவொரு
பொன்னம் பலந்தாராய் பொன்னே பரஞ்சோதி.
- நுகுக. பொன்னம் பலந்தகைசால் புந்தியினு முண்டோசொல்
பொன்னம் பலந்தயங்கும் பொன்னே பரஞ்சோதி.
- நுகுக. பலகை யுடையார்க்கும் பாதலர்க்குஞ் சங்கப்
பலகை யுடையார்க்கும் பதிநீ பரஞ்சோதி.
- நுகுக. கண்ணிலா தார்க்குள்ளக் கண்ணுமறப் புள்ளுவத்தார்
கண்ணிலா வண்ணலுநீ கந்தா பரஞ்சோதி.
- நுகுக. சோதித்தா ளாண்மகனார் தொண்டனூ மென்மலங்கள்
சோதித்தா ணன்கடியர் தோன்றல் பரஞ்சோதி.
- சுகுக. மருவாருந் தண்கடப்ப மாலையன்றூட் கீழ்
மருவாருந் தோன்றுவரோ மண்ணிற் பரஞ்சோதி.
- சுகுக. மருவாரு மோதிவள்ளி மன்னவனா ரன்பின்
மருவாரு மோதியிப்பூ வாரார் பரஞ்சோதி.
- சுகுக. மாலையா னேறிதன்னை மான்மகனை யாளுமெட்டு
மாலையா னேபதியம் மானீ பரஞ்சோதி.
- சுகுக. காக்கை யருங்கருணைக் கண்ணையல் தொன்றிடின
காக்கை யருங்கதிகா னாரோ பரஞ்சோதி.
- சுகுக. அஞ்சக் கரத்தாணு மந்தணனுங் காண்பரிய
வஞ்சக் கரத்தான்மெச் சன்பி பரஞ்சோதி.
- சுகுக. இறுமாப்பி லாதுகலு மேழா யினிச்சு
ரிறுமாப்பி லென்றருளாய் கொல்லோ பரஞ்சோதி.

கூட

காசியாத்திரை.

கூ0கூ. என்பணி யீச நெனுமியவு ஞங்களிக்க
வென்பணி கொண்டா ளினையில் பரஞ்சோதி.

கூ0எ. இனியசத்தை நானடையி னிவ்வுலகு மெள்ளு
மினியசத்தை யேயளித்தா ளெந்தாய் பரஞ்சோதி.

கூ0அ. அனுபூதி பெற்றினிய வாறுபுகல் கந்த
னனுபூதி சொற்றா னருளீ பரஞ்சோதி.

பரஞ்சோதிக்கண்ணி முற்றிற்று.

காசியாத்திரை லம்பூரணம்.

தமாநபான் றிநவடிவாழ்க.

இந்நூலை யச்சிற்பதிப்பித்த பாம்பன் : எல். டி. முத்துக்கருப்பிள்ளை
யவர்களிடத்திலும், சென்னை :- வைத்தியநாதமுதலியார் தெரு 44 - வது
நெம்பர் வீட்டிற் கோவிந்தராஜமுதலியா ரவர்களிடத்திலும் இக்காசியாத்
திரை கிடைக்கும்.

உ

சிவமயம்.

குறப்பிரஹ்மணேநம:

திருத்தேவையேனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன்:

மீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகளருளிச்செய்த

உக - வது,

ஜீவயாதவனையெக்குறித்தவியாசம்.

First Edition 400-Copies.

இது,

விருத்தாசலம்:

தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

வி. கலியாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். பி. ஏ.

இயற்றிய வுரையுடன்

திருவனந்தபுரம்:

ந. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

இதன் விலை அரை—12.

அனேக சூருதிஸ்மிருதி
புராணேதிகாசாதி பிரமாண ரூபமாகவுள்ள
இவ்வியாச மூலத்திலும், உரையிலும் பெயரோடு காட்டப்பட்ட

பிரமாண நூல்களாவன:—

சூருதிவாக்கியம்.
நிராலம்போபநிஷத்து,
மண்டலப் பிராஹ்மணோப
[நிஷத்து].
சாண்டிலியோபநிஷத்து.
வராகோபநிஷத்து.
கர்ப்போபநிஷத்து முதலியன.
சைவசித்தாந்த நூல்கள். (பர
மேச்வர ப்ரோக்தமாகிய ஆக
மாந்த சாஸ்திரம்)
சிவஞான சித்தியார்.
சிவதருமோத்தரம். (உபாகமம்)
தேவிகாலோத்தரம். (உபாகமம்)
கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆக
மங்கள். (மாநாடசித்தர் நூல்
கள்)
மதுஸ்மிருதி.
பராசரஸ்மிருதி.
இலிங்கபுராணம்.
சைவபுராணம். (ஞானசங்கிதை)
பாத்தம் புராணம். (சிவகீதை)
கருட புராணம்.
கந்த புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.
திருவிளையாடற் புராணம்.
சூதசங்கிதை.

காசிகண்டம்.
வியாசபாரதம். (வடமொழி)
பெரியபுராணத்தில்,—
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்
[புராணம்,
கண்ணப்பநாயனார் புராணம்,
சாக்கியநாயனார் புராணம்,
அதிபத்தநாயனார் புராணம்,
சிவத்தொண்ட நாயனார்
[புராணம்.
அரிச்சந்திர புராணம்.
திருக்குறள். (திருவள்ளுவப்
பயன்)
கொன்றைவேந்தன்.
பிங்கலந்தை.
சேந்தன் நிவாகரம்.
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
[தேவாரம்.
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
[தேவாரம்.
பட்டினத்தடிகள் பாடல்.
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.
பஞ்சாதிகார விளக்கம்.
(சீவக) சிந்தாமணி.

இவ் வியாசத்தினுள்ள மூலச் செய்யுள்களையும், [] இவ்வித
பகரவளைவுகளி னடங்கிய வற்றையும், அடியிற் கோட்டிற்குக் கீழி
டப்பட்ட குறிப்புகளையும், மூடர்வாததும்ஸத்தி விடப்பட்ட அவ
தாரிகைகளையும் படியாமல் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்து படித்தால்,
வசன நூலாகவே முற்றுமுமாறு இந்நூற் பொழிப்புரை யமைந்த
படி காண்க.

உ.

சிவமயம்.

குமாரகுருப்போநம்.

உ க - வ து

ஜீவயாதவணையக்குறித்தவியாசம்

முலமுமுரையும்.

பா யி ர ம்.

காப்பு.

ஒருவிகற்ப நோசைச்சிந்தியல்வேண்பு.

நீர்கொண்ட பொற்பரநா கத்திலுறை நீளயிற்கைச்
சீர்கொண்ட தேவண்ணல் சேரருடா—னோர்கொண்ட
நார்கொண்டிந் நூல்காக்க நன்கு.

பொழிப்புரை.

சகல புவனங்கட்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் தன்மையைக் கொண்டதாய்
ஹேமப்பிரகாசத்தைக் கொண்டதாய்ச் சிவயோகிகட் குண்டாகுஞ் சிவாது
பவத்தில் வெளிப்படு மியல்பினதாயுள்ள பரவெளியின்கண் வீற்றிருக்கும்
நீண்ட வேலாயுதத்தைத் தாங்கியவராகியும், சகல தேவதைகளின் சிறப்புந்
தஞ்சிறப்பேயாகக் கொண்டவராகியும் விளங்காநின்ற குறைப்பிரஹ்மத்தி
னருளானது பொலிவைக் கொண்டிருக்கும் அன்பின் விசேஷத்தினால், இவ்
வியாசம் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்றாகக் காக்குந் தன்மை
யுடைய தாகுக.

(மற்றொருவகை) நீர்வளமு மழகும் வாய்ந்த பரநாகமெனும் திருட்பரங்
கிரியில் வீற்றிருப்பவராயும், நெடிய வேற்படையைத் திருக்கையினிற்
ரூங்கு சிறப்புடையராயும் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக்கூடவுளதந்நம்,
அவரண்ணலாம் விநாயகமூர்த்தியினதந்நம், பொலிவுற்றிருக்கும் அன்பின்
விசேடத்தினால் இவ்வியாச மிடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நனிகாக்
குந் தன்மை யுடையன வாகுக. [விவாஸம்=விரிவு.]

(ச)

கடவுள் வணக்கம்.

கலிவிரூத்தம்.

தூவி சாகன் றொகாவரு ணடியிப்
பூவில் யாவரும் புந்திசெய் துய்யவே
சீவ யாதனை செப்பு வியாசநற்
பாவி லோதமுன் லேனைப் பழிச்சுவாம்.

இயல்பாகவே பாச மில்பொருளாய்ச் சித்தந்தெளிந்தோர்க்கு எங்கும் வெளிப்படுவதாயுள்ள விசாகப்பெருமானது திருவருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு இவ்வுலகினர் யாவரும் ஜீவஜிம்சையை நீக்கி யிருந்து அக்காரணத் தூற்ற் சருவ வியாபகனாகிய சுருவேகரனைக் கண்டுகளிக்கும் பெருவாழ்வாத் தருவதாகிய கொல்லாவிரதத்தைக் கடைப்பிடித் துய்யுமாறு, சிரத்தையுடன் வாசித்தறிய இந் தூலைப் பத்தியருபமாகக் கூறப்புகுந்தயாம், எக்காரியமும் இடையூறின்றி முடியுமாறு துதிக்கப்படுஞ் சிறப்பினராகிய வேறும்பரை வணங்குவாம்.

(உ)

என்று மெய்யித யத்தினி லின்புற
நின்று நித்த பரானந்த நீட்டிடு
மன்ற லங்குவ னைத்தொடை மார்புடைச்
சூன்றெ றிந்தவெஃ காணைக்கை கூப்புவாம்.

எக்காலத் தாம் யாஞ் சிற்சகமடைய உண்மையாகவே தஹராகாசத்தின் கண் வீற்றிருந்து நித்தியமான சிவானந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் வாசனையும் அழகும் வாய்ந்த செங்கழுநீர் மாலையணிந்த மார்பினராகியும், கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்ட வேலாயுதத் தைக்கரத்தில் தாங்கியவராயுமிருக்குந் திருத்தணிகை முருகக்கடவுளை யஞ்ச லிப்பாம்.

[தவளையெனுஞ் செங்கழுநீர்மலை — திருத்தணிகை முருகக்கடவுட் கேயுறித்தாகலின், இங்கு அத்தலம் வருவிக்கப்பட்டது.]

(க)

கவியாக்கிய காரணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசியவிரூத்தம்.

அணிநிறைந்தமுதுகேரளத்திருவனந்தமாபுரவிருக்கையான்
மணிநிறைந்தவரகங்கையங்குலம்விளங்கவந்தநுமாலையான்
பணிநிறைந்தநரசிங்கமூர்த்திதவபாலனாகிமுருகற்பணி
குணநிறைந்தவொருசுப்பரமண்யனதுவேண்கோட்படிகுயிற்றதால்.

எல்லா அழகுமுடையதாகியும் புராதனமானதாகியுமிருக்குங் கோள தேசத்தின்கண் ணுள்ளதான திருவனந்தபுரத்தையே தனக்கு வாசஸ்தான

மாகக் கொண்டோனாகியும், முத்துக்கணிறைந்த ஆகாசநகையினது குலம்
வள்ளக் வேளாள மரபிலுதித்து நற்குணமுடையோனாகியும், சிவத்தொண்டு
மேற்கொண்டோனாகியு மிருந்த நரசிங்கமூர்த்திப்பிள்ளையின் தவபலபுத்
திரனாகி முருகக்கடவுளை (மனமொழி மெய்களால்) வணங்குங் குணசம்பன்
னைனன சுப்பிரமணியபிள்ளையினது வேண்டுகோ ளங்கீகரித்து வசனரூப
மாயிருந்த இவ்வியாசமானது கவியார்க்கப்பட்டது. (ச)

நூல்வரலாறும், ஆக்கியோன்பெயரும்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடிபாசிரியவிருத்தம்.

தவஞானக் குமரகுரு தாசு நென்பான்

றண்ணளியிற் றமிழ்வசன மாசச் செய்த

சிவஞான தேசிகநூ றனிலே பாவத்

திறங்கூறு மிருபத்தொன் றும்வி யாசத்

திவர்தீடன் வினாமுடர் வாதிற் காசா

னிறுத்தமொழி களையேசெஞ் செய்யு ளாகப்

பவநூறக் குமரகுரு தாசன் ருனே

பாடினனற் குருபரனைப் பழிச்சி மாதோ.

தவமும் ஞானமுமே பெருஞளாகக் கொண்டு துமரகுருநாசகவாமிக
ளெனுஞ் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற இந்நூலாசிரியர், வேதமுதலிய வித்தைக
ளிலும், ("ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" எனத்) தீருவள்ளுவப்பயனி
லும், மற்றை மாண்புடையர் நூல்களிலுங் கூறியுள்ள கொல்லாவிருத்தை
யதவ்வுடித்து யாவரு முய்யவேண்டுமெனுங் காரணயத்தானே யருளிச்செ
ய்த இவ்விரதத்தோடு அனேக வ்ஷயங்களை ஆயிரவினுவத்தரங்களாய் மூப்
பத்திரண்டு வியாசங்களாய் நின்று விளக்குவதாய்த் தமிழிற் கத்திய ரூபமா
கச்செய்துள்ள சிவஞானதேசிகமெனும் பெருநூலிற் பாவத்திறம்பகரும்
இருபத்தொன்றும் வியாசத்தி லடங்கியிருக்குஞ் சீடனின் ஐம்பத்துநான்கு
வினாக்கட்கும், பன்னிரண்டு மூடர்வாதங்கட்கும் ஆசிரியருரைத்த நியாய
மொழிகளையே அழகிய செய்யுளாகப் பவத்துணினைக்கெடுக்குந் தகைமை
வாய்ந்த மேற்குறித்த கத்தியரூபத்தைச்செய்த ஆசிரியரே தம்முடைய
ஞானசாரியரைத் துதித்துப் பத்தியரூபமாகப் பாடியருளினர். (௩)

பாயிர முற்றிற்று.

தூ ல்.

க-வது குருசீடசம்வாதம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறுத்தம்.

பின்னைநாட் குதர்க்கி யென்னும் பெயரினான் குருவை நோக்கி
யின்னில வுலகிற் சீவ யாதனை யெனவே கூறு
தன்மையை விளம்பு கென்று தூள்பணிந் திடவா ரன்பி
ன்னென்றி வித்யா ரண்ய நற்குரு நவிலு மன்னோ.

மறுநாள் (விஷயப்பிரியனாகிய) துதர்க்கியெனும் பெயருடைச்சீடன்
தன் குருவைநோக்கி, இல்லெனும் மனைகளோடுகூடிய நிலவுலகில் ஜீவயா
தனையென்று கூறப்படுவதன் சொரூபத்தை அடியேனுக்கு விளங்கக்கூற
வேண்டுமென்று அவருடைய திருவடிகளை வணங்க; அருமையான ஜீவகாரு
ண்ய வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட வித்யாரண்யரெனு நாமதேயம்
வாய்ந்த அந்தக் குருசிரேஷ்டர் கூறுவான் றொடங்கினர். (க)

பசுத்துவத் தொறுவுண் ஞானப் பண்புடை யெதனை யேனூ
நசித்திட வடித்தல் பிழை நணுகிடக் கிறல் கொய்தல்
விசித்திட லாதி கூறும் விதமெலா மதுவே யென்னு
விசைத்தனன் கேட்ட சீட னியம்புவா னிதனை மாதோ.

பசுத்துவம் வாய்ந்த சீவக்கூட்டங்களில் அறியுந் தன்மையுள்ள எச்
சீவனையாவது சாகும்படி யடித்தல், துக்கமடையும்படி கிறுத்தல், அறுத்தல்,
கயிற்றூலிதூக்ககட்டுதல் முதலியவாக்கூறும் பலவகைச் செயலெல்லாம்
அச்சீவயாதனையே யாமென்று ஆசிரியர் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சீடன்,
இனிவருமாறு ஆகேஷிப்பானாயினன். (உ)

நிமித்தமில் லாமல் வீணே யிழைத்தறா னேரி றுன்ப
மமித்திர மாக நம்மே லதிரினங் கூரு மொன்றை
யிமைக்குமுன் கோறல் சொன்ன யாதனை யாமோ வேசில்
சுமப்பத வடிகே ளென்று சொல்லின னடிகள் சாற்றும்.

யாதொரு காரணமுமின்றி (நிர்நிமித்தமாக) வீணே நிகரற்ற துன்ப
முண்டாகும்படி மேற்குறித்த செயல்களைச் செய்வதுதான் சீவயாதனையா
மேயன்றிச் சினைகபாவத்தைவிட்டு மிக்க கோபாவேசத்துடன் நம்மீது
வருகின்ற ஜெந்துவை இமைகொட்டு முன்னர்க் கொல்லுதல் முன்சொ
ன்ன சீவயாதனையாமோ? தாமரை மலர்போன்றிருக்கும் மாசற்ற பாதங்
களையுடைய ஆசிரியரேயென, ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். (ஈ)

அன்னதுள் ஞ்ணருந் தன்னைக் காக்கநல் லறிவொன் றுள்ளான்
றன்னெடு தனக்குத் துன்பந் தரவரு முயிர்க்கு மாண்டோ
ரின்னலெய் தாது காக்கு மியல்பின னுவ னன்றிப்
பன்னிய கொலைசெய் யான்காண் பரவுது மின்னுங் கேட்டி.

அவ்வாறு யாதொருபிராணி கோபாவேசத்தோடு தன்மீது வருதலை
யறிந்து தன்னைக்காத்துக்கொள்ள நல்லறிவொன் றுள்ளவன், அங்ஙனம்
தன்னைக் காத்துக்கொள்வதோடு அந்த ஜெந்துவுக்கும் எவ்வகையுறு முண்
டாகாதபடி காக்குந்தன்மையனாவனன்றி மேற்கூறிய கொலையினைச் செய்
யான். இன்னும் அதுபற்றிக் கூறுவோங் கேட்பாயாக. (ச)

புல்லனோ பலர்ச காயம் பொருந்தின னேனு மங்ஙன்
வல்லவன் போல்வெ குண்டு வன்னிவீழ் சருகு போல்வன்
சொல்லிய நேரோ ரென்று சொற்றனன் கேட்ட சீட
னல்லதிங் கொருவ னுண்ணு நலனுறச் சவட்டி னென்னை,

என்றனன் பொலந றுந்தா ரிலையிற் குகற்போற் பைய
னன்றல வதுவு மெவ்வா ரென்னின்வாய் நாசி கண்கா
தொன்றிய வுடம்பு தானே யுனக்குள ததற்கு முண்டு
துன்றுணர் வுயிருக் காகத் துன்புக டோன்று மாயின்.

துடிதுடிப் பந்தோ சற்றேரே தொனித்தழல் சற்றேரே நெஞ்சக்
கடிதனக் களவு முண்டோ கண்டிடு நாமிப் பிபால்லாச்
செடியினைப் புரித னல்ல தீபத்தோ டொருகூ வத்துள்
ளடியொடு விழுத லொக்கு மாதலா லுதவா தீதே.

அவ்விடத்தே அற்பன் பலருடைய சகாயமுடையனாயினும் அவன் சம
ர்த்தன்போற் கோபித்து, நெருப்பில் வீழ்ந்து நாசமடையுஞ் சருகொத்துத்
தன்கேட்டைத் தானே தேடுவோனாவானன்றி வேறுகான். இப்போது கூறி
யவற்றை நன்கறிந்து கொள்ளக் கடவாயென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்ட
சீடன் அதுசரியே, ஆயினுமொருவன் பசிவேதனை தீர்க்கும் புண்ணியம்
பொருத்தப் பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தா லென்னை? (ரு)

என்று வினாவினன். அதுகேட்ட, பொன்னெனத்திகழு நல்லமலை
யணிந்த வேற்படையுடைக் துகப்பெருயானைப் புகழ்ந்துய்யுங் குருவானவர்,
புசிப்பதற்காகச் செய்யுங்கொலையும் நற்காரியமன்று. எவ்வாறென்னின்,
“வாய் நாசி கண் காது உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடிய தேகமெப்படி
யுனக்குளதோ அப்படியே அதற்கு முளதாகையால்” உணர்ச்சியுடன்கூடிய
பிராணிக்கு ஹிம்ஸை யுண்டாகுமாயின்,— (சு)

ஐயோ! துடிதுடிப்பும் பெருங்கூலிட் டழுதலுஞ் சிறுவரையோ! நெஞ்சு பதைப்பதைத்தலுக்கு அளவுமுண்டா! காண்பாயாக. நாமிப் பொல்லாத தீச்செயலைச் செய்வது ஒங்கியெரியுந் தீபத்தோடு ஒருகிணற்றில் எல்லா நல்முங்கெட விழுதலொக்கும். ஆதலால் இது தகாதகாரியமே. (எ)

இன்னுமிக் கோற னல்லா ரிசைத்தசம் மதமு மன்று
முன்னவ னான வீசன் மொழிந்தசம் மதமு மன்று
தன்னினே ருருவே கண்டுந் தடிந்துணல் பாவம் பாவ
மின்னலீ நரகஞ் சேர்தற் கிதையலால் வேறே வேண்டும்.

மேலும், இக்கொலை செய்யத்தக்க தென்று ஜுப்திகளால் விதிக்கப் பட்ட காரியமுமன்று. முன்னேனாகியும் அதிபரமார்த்தனாகியு மிருக்கும் ஈசனுல் விதிக்கப்பட்டது மன்று. (எவ்வகையானும்) பிற்தொன்றனுடல் தன்னுடலொத்திருப்பதை நேரே பார்த்தும் அதைச் சேதித்துண்டல் பாவமே! பாவமே!! துக்கத்தைப் பயக்கும் நரகத்திற் சேர்தற்கு ஈதன்றி வேறொரு பாவமும் வேண்டுமோ! (அ)

ஆயெனக் கழறி னானில் வகிலமுட் டனதாயுட்கா
யீயிர தவுண்டி யென்று மிலையெனி னுயிரைத் தேய்க்குந்
தீயவு லோபி யாவை யென்றுதந் நூலே செப்பு
மாயுமில் வாரே பல்லோ ரறையுரைக் களவு மின்றே.

இதனை ஆய்ந்தறிவாயாக வெனக்கூறினர். இவ்வுலகத்தில் தனதாயுளுக் காக அதாவது தான் பிழைத்திருக்கும்படி பசினோய்க்கு உரிய ஷட்ரஸோ பேதமான உணவினைக் கொடுப்பாயாக: இல்லாவிடின தன்பிராணனைத் தானே நாளடைவில் நாசஞ்செய்யுங் கொடிய உலோபியாகிய பாலியாவை யென்று உங்கள் சமயநூலேகூறும். இப்படியே சாஸ்திர விசாரஞ்செய்த பெரியோர் பலருங் கூறுங்கூற்றுக்கு மனவிலலை. (க)

ஆதலி னொருவன் தன்னை யன்புடன் வளர்ப்ப தற்கா
யாதொரு பிராணி கொல்லல் யாங்ஙனம் பாவ மாகு
மோதுக வென்று சீட னோதிட வித்யா ரண்ய
போதக னும்வி வேக பூரணன் புகழ லுற்றான்.

ஆகையால், ஒருவன் தனது தேஹத்தை வளர்ப்பதற்காக யாதொரு ஜெந்துவைக் கொல்லுவதானது எந்த நியாயத்தாற் பாவமாகும்? சமாதானங் கூறவேண்டுமென்று சீடன்கூற, வித்யாரண்யராகிய விவேகபூரணசாரியர் விடைகூறலாயினர். (க௦)

கட்டளைக்கலிப்பா.

சொன்ன வண்ணம் புலால் புசித் தன்றியுட்
டோன்று குக்கிவெந் தீயடங் காதென

வுன்ன வுந்தொக் குடல்வள ராதென
வுள்க வுஞ்சிறி தேனு நியாயமின்
றன்ன முண்ணிந்த நாட்டி லனேகர்க
ளசுத்த ஐனுக ராதிலை காய்க்கறி
துன்னும் வித்து நறும்பழ மேநனி
துய்த்து வாழ்தலெல் லாரு மறிந்ததே.

நீ சொல்லியபடி யூணுணவு கொண்டாலன்றி வயிற்றிலுண்டாகும் பசியாகிய கொடுத்தியானது தணியாதென நினைக்கவும், தோற்போர்வையோடு கூடிய வுடல்வளராதென வெண்ணவுஞ் சிறிதேனு நியாயமேயில்லை. அஃ தென்னையெனின், “ பெரும்பான்மையாக அன்னத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்ளு மிந்நாட்டிற் பாவத்திற்குப் பயந்த கிருதகிருத்தியர்களாகிய அனேகர்.—தானு மசுத்தமாகித் தன்னை யுண்போரையு மசுத்தராகச் செய்யுந் தன்மைத்தாகிய ஊனைப் புசியாமல் இலைக்கறி, காய்க்கறி, எங்குங்கிடைக்கும் வித்துக்களாகிய தானியங்கள், வாசனையுள்ள பழமிவைகளையே மிகவும் புசித்து உடலோம்பி யிருத்தல் எல்லோரும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதேயாம்.”

(கக)

அவரு டம்பினி லேவனப் பில்லையோ
வவரி டத்தி லரும்பல மில்லையோ
வவரு டம்பினுக் கேசரை யெய்துமோ
வவரு டற்குய ராயுளஃ குங்கொலோ,
வவரி டத்தாய ராண்டன்மை குன்றுமோ
வவரு ருப்பெறு சந்ததி மங்குமோ
வவர்பு சிப்பினி லின்சுவை யோவுமோ
வவர கத்தில் விவேகமின் றோசொலாய்.

புலால் புசித்தலை நீக்கியிருப்போர் தேகத்தில் அழகில்லையோ? அவர் பால் அருமையாகிய தேகபுலமில்லையோ? அவருடம்புக்கே நரைதோன்றுமோ? அவருக்கு உயர்வாகிய ஆயுள் குறையுமோ? அவரிடத்துப் புருடத்தன்மை கெடுமோ? அவரவயவ ஒற்றுமைபெற்ற பிள்ளைகள் நசிக்குமோ? அவர் கொள்ளும் ஆகாரத்தில் இனியசுவையிராதோ? அவரிடத்தில் விவேகமிராதோ? கூறுவாயாக.

(கஉ)

பாது மோர்குறை வின்மையி னூன்கொடே
யாக்கை யோம்பிட வேண்டுமென் றேசொல
லேத மாமுயிர் மேற்றயை வைத்தசை
வேயு மூச்சதி ரம்மற்ற வத்துவை.

யாத ரத்துடனேயுண்டு வெம்பசி

யடங்கச் செய்தல்கட் டாய மெனாவொரு

நீத மான வருத்தம் பணிக்கொள

னிலத்தில் வாழியர் மாந்தர் விவேகமே.

இவ்விதம் ஊனுண்ணுதாரிடத்தில் ஓர் குறைவுங் காணப்பட்டாமையால், மாமிசத்தையுட்கொண்டே யுடலைக்காத்தல் இன்றியமையாமை யென்றல் பிரத்தியக்ஷ நியாய விரோதமெனும் குற்றமாம். ஆகையால் பிராணிகளின் மேற் காருண்யம் வைத்துச் சரத்தன்மை பொருந்தும் பிராணன், உதிர மெனு மிவைகளில்லாத பதார்த்தங்களை விரும்புடனே புசித்துக் கொடிய பசி தணித்தலை அவசியஞ் செய்தல்வேண்டுமெனும் நீதமான அருத்தத்தை யே “ஆயுளுக்காக வுணவைக்கொடு” எனும் அந்நூல் வாக்கியங்கட்குச் செய்துகொள்ளல், இப்பூமியில் வாழந் தருமாதுஷ்டானத்திற் சிறந்த மனிதரின் விவேகத்தாலாய பயனும்.

(கக)

இவ்வி தங்குரு சொற்றதைக் கேட்டவ

னினிய தேறன் மொழித்துவர் வாயுளா

யவ்வி தஞ்சொல் லுயிர்ப்பில் டதார்த்தமே

யருந்து வோர்க்கதி வல்லமை யில்லையென்

றொவ்வு ஞாயத்திற் காட்டுகின் றேனவர்க்

குவணி யாதிபல் லாயுத மேகொடு

தெவ்வர் சூழ்ந்திடு போரிடை யாற்றலில்

செய்கை யேயிது மெய்யெனச் செப்பினன்.

இப்படிக் குருகூறியவற்றைக் கேட்ட சீடனானவன், இனிய தேன் போன்ற மதுரமொழிகளைத் தருஉஞ் சிவந்த வாயுடைப் பரமாசாரியரே! அவ்வாறு தாங்கள் கூறிய பிராணன் முதலிய வற்றோடு கூடாத பதார்த்த மே யருந்துவோர்க்குச் செனரியத்தன்மை யில்லையென்பதைப் பொருந்து நியாயவழிக் காட்டுகின்றேன். அதாவது.—அன்னோர்க்கு யான் முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி மாற்றவர் கூடியிருக்கும் யுத்தக்களத்திற் சமர்செய்யுந் தன்மை யில்லாமையேயாம். இது சத்தியமெனக் கூறினன்.

(கச)

இல்லை யில்லையிந் நாட்டிலு முத்தர

வெல்லைக் குள்ளும் புலானுக ராதவர்

நல்ல வீரர்க ளாயிருக் கின்றனர்

ஞாட்பின் மிக்கவர் பூர்வம் விளக்கியே

சொல்ல ணங்கிதி காசத்தி லேவருந்.

துரோண னும்பர சன்பரித் தாமனும்

வெல்லும் வீரம் படைக்கப் புலால்சொரி

கிடக்கெண் மானமு முண்டன ரோசொலாய்.

இல்லை, இல்லை. இத்தகவிணதேசத்திலும் வடநாட்டிலும் புலாலுண் ணைதவர்கள் இப்போதும் நல்லவீரர்களாக விருக்கின்றார்கள். போர்க்களத் திற் சிறந்தவீரர்களாக முற்காலத் திருந்தோரின் சரிதங்களை விளங்கக் கூறுந் தெய்வீகம் பொருத்திய இதிகாசத்திலே புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற துரோணசாரியரும், பாசுராமரும், அகவந்தாமரநீதி சத்துருக்களைப் புறங் காணும் வீரத்தைப்பெறத் தூர்க்கந்தம் வீசும் ஊனை என்னளவேனும் உண் டனரோ? கூறுவாயாக. (௧௫)

கட்டெண் ணைதுசொன் னாய்மக னேநிறை

கருணை யாளரெங் கேணுஞ்செந் நீரினைத்

திட்டி யாலறி போதிரங் குந்தயை

செய்தன் மேன்மை யலாதிழி வில்லையென்

றிட்டர் தூல்களெல் லாஞ்சொ லும் வேதமோ

டேதி லாகமங் கூறுமென் றோதிய

தட்டி லப்பெரு மான்சொலைக் கேட்டவன்

ரூண்டிப் பேசத் தொடங்கின னங்குறல்.

பெரியோர் வகுத்த வரம்புகளை யோசியாது பேசிய மகனே! நிறை கருணையுடையோர் எவ்விடத்தாயினும் உதிரத்தைக் கண்டபோது இரக் கப்படுமாறு செய்யுந் தயாமூல தர்மதுஷ்டானம் சிறத்தேயொழிய இழி வானதன்றென ஆப்தர்நூலனைத்துங் கோஷிக்கும். அப்படியே வேதங்க ளும், குற்றமற்ற சைவாகமங்களும் கூறுமெனவுரைத்த அவ்வாசிரியரது மறுக்கப்படாத வாக்கியத்தைக்கேட்ட சீடன், அதையும் ஆசங்கித்துப் பேசத் தொடங்கினன். (௧௬)

நன்றி மேய துரோணனு மேனைய

நலிவி லாரு மனைக தளங்களைக்

கொன்றி ரத்தம் புலால்கமழ் பூமியிற்

குறைவி லாமனின் றூரவ ரேதமே

துன்று பாவிச ளாவர்கொ லோநிசஞ்

சொல்க வென்றனன் தீர்த்த னியம்புவான்

வென்றி கொள்ளுஞ் சமீகத்தின் மாண்டிடின

வீர சொர்க்கமுன் னேகிட்டி மன்றியும்.

நற்குணங்கையுடைய துரோணசாரியரும், மற்றுமுள்ள வீரத்திறங் குறையாத செளரியவான்களும் அனைக சைநீயங்களை உதிரமும் முடை

நாற்றமும் தரத்தக்க யுத்தபூமியிற்கொன்று வீரப்பிரதாபங்குறையாமல் நின்
 ருர்களல்லவா, அவர்கள் கொலைப்பாவத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவர்தாமோ?
 உண்மைகூறவேண்டு மென்றனன். அதைக்கேட்ட பரிசுத்தராகிய ஆசிரியர்
 விடைகூறத் தொடங்கினர். சத்தருக்களை, ஜயிக்கும் யுத்தரங்கத்தின் மாண்
 டவர்கட்கு உடனே வீரசுவர்க்க மெய்தும். அதுவுமன்றி,— (க௭)

துட்ட சீவன்செய் துன்பொழிப் பானதைத்

தோன்றல் கொல்லுத னல்லற மாமென

விட்ட ஞாயம் பிடித்தந்த மள்ளர்க

னிழைத்த போர்பெரும் பாவமன் றென்றன

னட்ட மில்குரு வேயது வேயொரு

ஞாய மென்னி னனின்றவந் நீரவர்

சட்ட மானதன் மப்பிடித் தெற்றிய

தன்மை போலிங்வு னேயொரு மைந்தனும்.

துஷ்ட ஜீவர்கள் பிறர்க்குச்செய்கின்ற துன்பத்தை யொழிக்கும்படி
 யவர்களை யரசனாவான் கொல்லுதல் நல்ல தர்ம காரியமேயென விதித்த விதி
 பையே உறுதியாகப்பற்றி அவ்வீரர்கள் செய்த சண்டை பெரியபாவமாகா
 தென்று அவ்வாசிரியர் கூறினர். (மேல்) நற்குணங்களிற் குறைவில்லாத
 குருவே! அதையே யொரு நியாயமாகக் கொண்டுபெய்தால், அத்தன்மை
 யோர், தர்மசாஸ்திர விதியையே கடைப்பிடித்துக் கொன்றதுபோல இக்கா
 லத்து மொரு மனிதன்,— (க௮)

தன்னு யிர்த்திறங் காக்கு நிமித்தமாச்

சவட்டன் மாபவ மின்றெனக் கொள்ளினென்

னன்ன புண்ணிய மங்ஙன மில்லையோ

வறைக வென்ற குதர்க்கியை நோக்கிமெய்

மன்னு சேயவ னோன்கழற் பூதியான்

மல்கு துட்டப் பிராணிகொல் லாவிடிற்

றுன்னு மெண்ணில் பிராணிகட் கின்னலே

தோன்று மாகலி னத்தொழி றக்கதாம்.

தனதுயிர்த்திறத்தைக் காக்குநிமித்தங் கொல்லுதல் பெரும்பாவமில்லை
 யெனக்கொண்டால் தோஷமென்னோ? மேற்குறித்த புண்ணியமும் மதனா
 லுண்டாகாதோ? சொல்லியருள்கவென் றுரைத்த குதர்க்கியாகிய சீடனைப்
 பார்த்துச் சத்தியரூபியாகிய ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளின் வலியதிருவடிச் செவ்வ
 முள்ள ஆசிரியர், விருத்தியாகின்ற துஷ்டப்பிராணிகளை யாருங் கொல்லா
 விட்டாற் பூமியிலுள்ள அளவிறந்த ஜீவராசிகட்குக் கெடுதியேயுண்டாகும்.
 ஆகையால் அக்கொலை நியாயமான காரியமே. (க௯)

பூமி மீதொரு வன்பசி யாலுழல்
 போதவ் ஆனனை யேயுண்டு தீர்க்கவென்
 தேமி முற்றுந ராருமிங் கில்லையே
 எனன்னி னேனைய வுண்டி யிருத்தலா
 னீமி முற்றிய வாறுண்ணக் கொல்லுத
 னிலையிற் றக்கதன் றென்றனன் கேட்டவ
 னுமி தைச்சொலு வேமயினி யென்றணி
 நாட்டி லேசொலு மாற்றமொன் றேறுதுவான்.

பூமியிலே ஒருவன் பசினாயாற் சமுன்றுதிரியுங்காலத்தில் அந்த மாமி
 சமேயுண்டு அப்பசியைத் தணித்துக்கொள்வாயாக வென்று சொல்லுநர்
 யாருமில்ர். ஏனெனில், “வேறுவித யுணவுகளு மிருக்கின்றனவாதலால்.” நீ
 கூறியவாறு புசிப்புக்காகக் கொல்லுதல் தக்க காரியமன்றென்று கூறினர்.
 அதைக்கேட் டயர்வுற்றசீடன், இனி நாமிதனைச் சொல்லிப் பார்ப்போமெ
 ன்று தன்மனத்திற் கருதினவனாகி, அழகியநாட்டிலே புறமத்தந்தாநீ வழக்க
 மாகச்சொல்லும் வாக்கியமொன்றைக் கூற வரம்பித்தான். (உ௦)

எண்சீர்க்கழந்நெடிவடியாச்சரியவிநுத்தம்.

*படைத்தபடைப் புகளெல்லா மதுடர்க் கென்றே
 பல்லோரும் பகர்கின்றா டதன்மெய் யென்னை
 விடைக்குருவே புகலென்றா னத்தன் காளாய்
 விறலாவை யோம்பிப்பால் சுறந்து ணற்கென்
 றடக்கநறும் பொருள்கோடல் வேண்டு மஃதை
 யடித்துண்ணற் கென்றுகொளல் பொருந்தா தென்றான்
 மிடற்சீடன் பாலுயிர்கட் கிச்சொல் லொவ்வும்
 வேற்றுயிர்கட் கொவ்வாதென் றேதர்க் கித்தான்.

வினாவிற்கு விடைகூறுவதில் வல்லுநராகிய பரமகுருவே! புறமத்தந்தா
 ரென்று துங்கனாற் கூறப்பட்ட அனேகர் வழங்கும் * “படைத்த படைப்
 புகளெல்லாம் மதுடர்க்கு” எனும் மொழியின் உண்மைக் கருத்தென்ன ?
 கூறவேண்டுமென்றான். ஆங்கனம் ஆசாரியர், காளிப் பருவமுள்ளவனே !
 மகிமையுள்ள பசுவை யிரகழித்து அதன் பாலைக் கறந்துண்ண வேண்டு
 மென்னுஞ் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை ஆங்கனங் கொ
 ள்ளவேண்டும். அதனை வதைத்து உண்ணவேண்டு மென்றும் பொருள்
 கொள்ளல் அத்திறநூல்களின் கருத்தோடு பொருந்தாதென் றுரைத்தார்-
 (மேல்) பிடிவாதமுடைய சீடன், பால் கொடுக்கும் பிராணிகட்கு மாத்திரம்
 இஃதொவ்வுமேயன்றி மற்றைப்பிராணிகட்கொவ்வாதென ஆகேபித்தான்.

[* இம்மொழிப்பொருள் பொருந்த மதுஸ்மிருதி ௫ - ௨௮ - ல் “பிரம தேவர் இவ்வுலக முழுதும் ஜீவனுக்காகாரமாக வுண்டிசெய்தார். ஆதலால், நெல் முதலிய தாவரமும் மிருகமுதலிய ஜங்கமமும் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக வே யிருக்கின்றன.” எனவருகின்றது. இதற்கும் இங்ஙனம் ஆசிரியர் விரிக்கும் பொருளே பொருளெனக் கொள்க.] (௨௧)

அவைபெரிது மோம்பியவை வருத லேக

லலங்கார மாரிற்ற லொலித்த லாட

லுவகைநலம் பாராட்ட லாதி யாவு

முபயோக மெனக்கொளலா மதுடர் யாரு

மிகவயல்லாற் பல்லுயிரீ பொருளுஞ் செய்யு

மேவல்களு மதுடர்களுக் காகு நல்ல

செவியுள்ளோ யறிதியெனத் தீர்த்தன் சொன்னான்

சீடனாருட் குருவைமறு படியு நோக்கி.

நீ கூறிய மற்றைப் பிராணிகளையு நன்கு காப்பாற்றி அவை அழகாகவரு தல், போதல், அழகுபொருந்த நின்றல், சத்தமிடல், ஆடல், இவைகளால் தமக் குண்டாகுஞ் சந்தோஷத்தை யடைதல் முதலிய பிரயோசன மெல்லாம் அவற்றாலுண்டாகும் பயனென்று கொள்ளலாம். இவையே யன்றிப் பல பிராணிகள் கொடுக்கும் பதார்த்தங்களும், அவைகள் உணவுக்கு முழைப்பும் மனிதர்க்கு உபயோகமாகும். நல்லகேள்வியுள்ளாய்! இவ்விவரம் அறிவா யாகவென்று பரிசுத்தராகிய குரு கூறினர். சீடனாவான், மறுபடியும் தயானு வாகிய குருவைப்பார்த்து,—

(௨௨)

ஆனாலு முண்ணுபுலா னீங்க லானே

யகிலநிறை படைப்பெல்லா மதுடர்க் கென்று

மேனான் குரைத்தமொழிக் கியைந்த வர்த்தம்

விரிக்காத போலியெனச் சொன்ன தாகு

மேனோவில வாறுசொல வேண்டு மையா

வெனவினவக் குருமைந்தன் வதன நோக்கிக்

கூன குதர்க்கமதே கற்றா யொன்றிற்

கொள்ளுவதுந் தள்ளுவது மறியாப் பேதாய்.

ஆனாலும், மனிதருண்ணும் புலால் நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தி னால், “உலகி னிறைந்த படைப்பெல்லாம் மதுடர்க்கு” என்று நான் நன் றாக மேலேயுதகரித்த வாக்கியத்திற்குத் தாங்கள் செய்த பொருள்,—பொ ருத்தமானதாகாமே போலியெனவாகும். ஐயரே! ஏனோவியப்படிக் கூறவே ண்டிமென்று கேட்க, குருவானவர் அக்சீடன் முகத்தை நோக்கி வக்கிரகதி

யான குதர்க்கமே பேசக்கற்றவனே! யாதொருவஸ்துவிற் கொள்ள
வேண்டியதையுந் தள்ளவேண்டியதையும் அறியும் ஊகமில்லாப்பேதையே!
கேட்பாயாக. (௨௩)

ஈசனது சிருட்டியினி னன்றுந் தீது
மிருநரக சுவர்க்கமெனு மிரண்டு முண்டே
நேசமுட னின்னுநனி விளக்கு கின்றேம்
நிரப்பற்ற வொருமாது ளங்க னிக்க
ஹசில்கெழு வின்சுவையுந் துவர்ப்பு மிப்பி
யதனினை னித்திலமு மழிபு லாலு
மாகிலர வின்மணியுந் கொடிய நஞ்சு
மடுவினிடை நன்னீரும் பழுத்த சேறும்.

உயர்வில்வந் தன்னின றும் பூவு முள்ளு
முளவிவற்று ளருந்துவன வருந்தல் யாதோர்
செயிரறநன் கணிவனவே யணித லன்றோ
சீலமுறு மாநுடர்கட் காசு மிந்த
மயர்வில்லாக் காட்டாலே யுயிரி லுள்ள
வத்துவெலா முபயோக மாகா வன்றிப்
பயமில்லாப் புலிமநுடர்த் தின்ப தாலே
பகர்மநுடர்ப் படைத்ததுவு மதற்கென் றுமே..

ஈசுவாசிநுஷ்டியிற் சுவர்க்க நரகமெனு மிரண்டுள்ளவாறு போலல்ல
துங் கெட்டதுமாகிய இரண்டிமிருக்கும். இவ்விஷயத்தைப் பிரியத்துடன்
இன்னுந்தெளிவாக விளக்குகின்றோம். குறைவில்லாத ஒருமாதுள்ளங்ஙனியின்
கண்ணே குற்றமற்ற மதுரமுந் துவர்ப்பும், ழந்துச்சிப்பியிலே முத்தும் அழு
கியொழியத்தக்க மாமிசமும், சரீர்ப்பந்திற் குற்றமற்ற நாகரத்தினடங் கொ
மையானவிஷமும், மடுவின் சுத்தோதகமும் அழகற்சேறும்,— (௨௪).

உயர்ந்த லில்வமரத்திற் சுகந்தமலரும் முட்களும் உள்ளன. இவற்றுள்
எவை புசிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைப் புசித்தலும், எவை தரிக்கத்தக்கன
வோ அவற்றைத் தரித்தலுமன்றோ ஆன்றோ ராசாரம் பாதுகாக்கும் உத்த
மர்க்குத் தக்கனவாகும். இந்த மயக்கமில்லாத உயமானத்தால் ஏற்படு முப
மேயமாவது பிராணிகளின் தேகத்துள்ள சகலமும் உபயோகமாகா, சிலவே
உபயோகமாகுமென்பதாம். இந்நியாயமுமன்றிப் புலியானது மனிதரைப்
பசியின்பொருட்டுத் தின்பதுண்டு. அக்காரணத்தால் மனிதரைப் படைத்த
தும் புலியினுபயோகத்திற்கென்று கூறவும் இடந்தருமே பிறர்கொள்ளும்
அவ்வருத்தம்.

[இங்ஙனம், மாதாஸம்பழத்திலுள்ள இன்சுவையையும், மடுவிலுள்ள சுத்தோதகத்தையுமே ஆருந்தம் பொருள்களாகவும்; மூத்தையும், நாகரத்தினத்தையும், வில்வமலையையுமே அணியும்பொருள்களாகவுங்கொள்க.] (உரு)

இவ்விதமவ் வொவ்வாச்சொல் விளம்பிக் கொன்றா
 னிரையெனவே புசித்திடுவோர் கொளுமோ ரர்த்த
 மொவ்வுமெனின் மலமுத்தி ரங்க னைத்தா
 முண்ணாமல் விடுவதென்கொ லசுத்த மென்றே
 தெவ்வரைக்கத் துணிவதென்கொன் மதிதா னுண்டேற்
 றேர்த்துகொளா யெனவறிஞன் சொன்னா னங்ஙன்
 கவ்வையுணர் மாணவக னனியோ சித்துக்
 கருணைகிளர் குருமுனிதைக் கழறுற் றுனால்.

இந்தப்படி அந்தப்பொருத்தமில்லா வுரையை யுரைத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் தசையை யாகாரமாக வுட்கொள்வோர் கொள்ளுகின்ற அவ்வருத்தம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், அந்தப் பிராணிகளின் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை யுண்பதுபோல மலமுத்திரங்களை யுண்ணாமே, நீக்குதலென்ன? அவைகளைச் சந்தமென்று விரோதங் கூறுதலென்ன? உனக்கு துட்புத்தியிருந்தால் விசாரித்தறிவாயாக வென்று மே தாவியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். (மேல்) துன்பத்தை யுணரத்தக்கமாணக்கன் நன்றாக யோசித்துப் பார்த்துக் காருண்ய வீக்ஷணத்தாற் பிரகாசிக்குங் குரு சன்னிதியிற் பின்வருமாறு கூறுவானாயின்.

(உசு)

இங்கோதி புள்ளனவுட் சிலவென் கூற்றிற்
 கிரிபின்றி யொவ்விடுமெவ் வாறென் றக்கார்
 ரங்காம லிழிமலமுத் திரமு மிந்தத்
 தரணிமிசை வைத்தியகன் மத்திற் காகுஞ்
 செங்காவி யன்னவிறைச் சிகளு மந்தச்
 செய்கைக்கு வைத்தியர்க ளுபயோ கிப்பார்
 மங்காத விவ்வழியி னாலெல் லாமிம்
 மாந்தர்க்கா மெனுமாற்றா னென்றா னன்றே.

இப்பொழுது தாங்கள் கூறிக்கொண்டு வந்தவற்றுள் சில, நான்கொண்டபொருளுக்கு விரோதமின்றி யியைவனவாகும். எவ்வுழியா லென்னில், “உள்ளே தங்கியிராமல் வெளிப்படு மூத்திர புரீஷங்களும் இப்பூமியில் வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகமாகும். செங்காவிக்கல்லொத்த இறைச் சிகளையும் வைத்தியர்கள் அத்தொழிலுக்கு உபயோகப் படுத்துவார்கள். குணவல்லாத இந்நியாயத்தால் எல்லாப் பிராணிகளிலுள்ள எல்லாப்பொருளும் மனிதரின் உபயோகத்திற்கு ஆகுமென்னும் வழியால்” என்றான்.

திமனமில் பெருங்கருணைக் குருவென் பான்மா
 தினிதோளோ யெதற்கெதுப யோக மாபோ
 நேமவழி யதுசாலு முயிர்க்கு நின்றி
 நீணிஸத்தி லவற்றிலிருந் தெடுக்கும் பண்டர்
 தாமதமில் லாதுபயோ கிக்க லாமத்
 தாழ்வற்ற கருமத்தாற் பாவ மெய்தா
 தேமனென வுயிர்தொலைத்தா னருந்த லாகா
 தெனுந்தீர்வை யொன்றேநந் துணிபு கண்டாய்.

(மேல்) தீயசிந்தையில்லாத மஹாகாருண்ய மூர்த்தியாகிய குருவான
 வர், திண்மையான புஜங்களை யுடையவனே! ஏக்காரியத்திற் கெதுபயன்
 படுமோ அக்காரியத்திற்கு அதையுபயோகிக்க வேண்டுமென்னு நியமத்தை
 க்கொண்ட மார்க்கம் ஏற்புடைத்தே. (இந்த) நெடியபூமியில் உயிர்களுக்கு
 ஹிம்சையில்லாமல் அவைகளிலிருந் தெடுக்கப்படும் வஸ்துக்களை யாதொரு
 தடையுமின்றி யுபயோகிக்கலாம். அந்த நிந்தையற்ற கருமத்தாற் பாவம் வர
 மாட்டாது. நமஸ்காரப்போல உயிரையு முடம்பையும் பிரிப்போராகி யுனருந்
 தல் அடாதென்னு முடிபொன்றே நமது ஒருதலையான சித்தாந்தமாம்.

[ஹிம்சையில்லா தெடுக்கப்படும் வஸ்துக்கள்.—உயிர் நீங்காக்காலத்தெ
 டுக்கத்தக்க முதிர் இதரு, முதிர் உயோமம், முதிர் நகம், முதிர் யானைத் தந்
 தம், மலம், மூத்திரம், முதலியனவும்; உயிர் நீங்கியகாலத் தெடுக்கத்தக்க
 அந்தப் பண்டங்களும், புவித்தீதால், மான் ஆடு மாடு முதலியவற்றின் தோல்,
 கொம்பு, நரம்பு முதலியனவுமாம்.] (உஅ)

பசுவதைத்து வைத்தியமே செய்தனீத
 பக்கமன்றே நென்னினந்த வைத்தி யந்தா
 னுசிதமுள்ள பற்பத்தாற் செய்யுந் தெய்வ
 மோடதியாற் செய்திடுமா துடமு மாமூன்
 கசியவதிற் செய்தலிராக் கதமுற் சொற்ற
 கரிசிலிரண் டந்தேர்ந்தோ ரிதனைச் செய்யா
 ரகசியுடை யிராக்கதமென் வைத்தி யத்தை
 யருட்குணத்தர் விரும்பகில்லா ரதனு லென்றான்.

பசுவைப்படும் உயிரை வதைசெய்து அதனுனைக்கொண்டு வைத்தி
 பஞ்செய்தல் நியாயமார்க்கமன்று. ஏனெனில், வைத்தியமானது தகுதியுள்ள
 பஸ்மங்களைக்கொண்டு செய்யும் தேவவைத்தியமென்றும், மூலிகைகளைக்
 கொண்டுசெய்யும் மாநுஷைவைத்தியமென்றும், உதிரங்கசியும் ஊன்களைக்
 கொண்டுசெய்யும் இராகுதவைத்திய மென்றும் மூன்றுவகையாக விருக்
 தம். குற்றமற்ற முற்கூறிய இரண்டிலுந் தேர்ச்சியுள்ள வைத்தியர்கள்

கடைப்பட்டதாகிய அந்த இராகுதவைத்தியஞ் செய்யச் சம்மதியார்கள்: அதன் பாவத்தன்மையை நோக்கிக் காருண்யசுபாவமுடையோரும் அவ்வித வைத்தியத்தைச் செய்துகொள்ள விரும்பார்களென்று கூறியருளினர். (உக)

கட்டளைக்கலிப்பா.

கேட்ட சீடனவ் வாறெனினிப் பெருங்
கிடக்கை மானவ ரல்லிழி பல்லுயிர்க்
கூட்டத் துண்ணற் புலாலுள தைத்தினங்
கொன்று தின்மினென் றேயிறை கூறினன்
வாட்ட மின்றத னாலுண்ண லாமென
வழங்கி யன்னண மேசிலர் செய்யவிந்
நாட்டி லாயதெவ் வாறவர் மட்டிலே
நாதன் தீர்த்தன னேறவில் கென்றனன்.

“ஜீவ வஸத்ரணமான பூமிய்ல மதுஷ்யரலலாத மறறைக்கழப்பட்ட பல பிராணிகளின் கூட்டத்துள் நல்லமாமிசமுள்ளதைப் பிரதிதினமும் கொன்று தின்பீர்களாக ” என்று சருவேசுவரனே விதித்துளான்; ஆகையால் நம் மைப்பாவம் பீடியாது; ஊனுண்ணலாமென ஒரு கோட்பாட்டை வழங்கு வித்து அப்படியே சிலர் செய்துவர இந்நாட்டிலுண்டா யிருப்பதென்னே? (ஒருவாறு) அவ்வழக்கம் அன்னவர் மட்டிலிருக்கலாமென அவ்விசுவரனே விதித்தனனே? விளக்கியருள்க என்றனன். (க௦)

எப்பெ ரும்புவி வாழுயிர் யாவுமா
ளேசி ரெய்வ மிரண்டிலை யொன்றுகாண்
டப்பி லாவது நீதியின் மிக்கதே
சருவ வானிகள் கண்ணுமன் புள்ளதே
யப்ப னன்னைக்கு மப்பனு மன்னையு
மாக நிற்குமஃ தேயரு ளாலுயர்
வொப்பு டன்றரு மாவினொன் றுண்மினென்
றேதிற் றென்றிட லெண்ணாறு மேதமே.

எவ்வெப் பெரும்புனத்திலும் வாழ்கின்ற சர்வ ஜீவராசிகளையும் ஆண்டருளும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டில்லை. அநுதி மல்குத்த சித்ருபியான காரணத்தால் ஒருசிறிதுங்களங்க மின்றியிருக்கும் அப்பரம் பொருள், நியாயம் விதிப்பதிற் சிறந்துளது. அப்பொருள், சர்வான்மாக்களிடத்தும் பரிபாகத்துக் கேற்றபடி அன்புடையதே. எல்லாவயிர்களின் பிதாமாதாக்கட்கும் அப்பனும் அம்மையுமா யிராநின்ற அந்தப் பரமான்மாவே

காருண்ய மேலீட்டினால் ஒன்றற்கொன்று உயர்வாயும் ஒத்ததாயும் தன்னாற்
செருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளை மனிதராகிய நீங்கள் கொன்றுண்ணக் கட
வீர்களென விதித்ததென்று கூறுவதும் அளவற்ற பாவமாம். (௩௧)

அவ்வு யிர்க்கொலை செய்கையின் மந்திர
மறைத லிற்பிழை யில்லையென் றுலங்
னெவ்வெ னுந்துன்பி லாதற வேண்டுமே
நொந்து கத்தித் துடித்திட லென்கொலோ
வொவ்வு ஞாயமின் றுகலி னைக்கொலை
யுணர்வி லான்றன்னைத் தான்வதைக் கின்றலோ
ரெவ்வ மொக்குமன் பாலிது பற்றிநா
மின்னுங் கூறுது நீநனி யுய்த்துணர்.

அந்த ஜீவஹிம்சையைச் செய்யும்பொழுது அதற்காக வேற்பட்ட மங்
திரத்தை முன்னரோதி யிடுதலாற் குற்றமில்லை யென்னிலோ, அங்ஙனம்
நோயென்கிற துன்பமில்லாது அவ்வுயிர் போகவேண்டும். துன்படைந்து
வாய்விட்டலறித் துடித்தல் பிரத்தியக்ஷமாகையால், மந்திரமோதிக் கொள்
வதில் வீசேஷமென்னை ! பொருந்து ஞாயமொன்றுமில்லை. ஆதலின், அத்த
கைய கொலைப்பாவம் அறிவிலியாகிய வொருவன் தனக்குத்தானே செய்து
கொள்ளந் தற்கொலைப்பாவத்தை யொத்ததாகும். அன்பினால் இவ்விஷயம்
பற்றியே யின்னுங்கூறுவோம் : நீ நன்றாக உய்த்துணர்வாயாக. (௩௨)

உயிரைக் கொன்றுடல் வாட்டி வதக்கியிங்
குண்ணத் தானல் விவேகிகட் கெப்படி
முயலு நெஞ்ச மனேக வுயிர்ப்புலான்
முடைக ஞுண்பவர் கட்கும் பிணங்களை
நயவு னாவென வுண்டுவக் குஞ்சவம்
நரிக்கு நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதமென்
வியன்வி வேகிக ளிவ்விரண் டாய்வுறின்
மேல திற்றென வேயறி வாரரோ.

பிராணிகளைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தைத் தீ முன்னர்ப் பசனஞ்செ
ப்து உண்பதற்கு நல்லவிவேகிகளின் மனந்தான் எப்படிப் பிரயத்தனப்
படும் ! அநேக ஜீவராசிகளின் துர்க்கந்தத்தோடு கூடிய ஊனைப்புசிப்பவர்க்
கும், பிணங்களைத் தக்கவுணவெனவுண்டு சந்தோஷிக்கும் பேய்க்கும், (இடு
காட்டு) நரிக்கும், நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதந்தானென்னை ! விசாலமான
விவேகமுடையோர் யோசிப்பாராயிற் புலாஹண்டலோ, சாகமுண்டலோ
நெறந்தென்று தமக்குத்தாமே யறிந்துகொள்வர். (௩௩)

ஊனை யேபுசிக் குங்குலத் தோர்மக
 நொருபி ராணிகொள் வெந்துயர் கண்டிடி
 னீன மேதுமி லாப்பரி தாபமுற்
 றிரங்கு வானவ னக்குண னுயினுற்
 தானுண் ணற்கென வேவதை செய்கையிற்
 றயவெ னக்குண நீத்தவ னுவனே
 யான தாலிந்த மாதுட னுக்குமே
 லாய தெய்வந் தயாவுடைத் தென்றுமே.

புலாலையே யுண்ணப் பழகிய குலத்திலுதித்தவருள்ளும் கருணையுள்ள
 வொருவன், ஒரு பிராணி யாதோவொரு காரணத்தாற் படுந் துக்கத்தைக்
 கண்ட வழி எவ்விதத்துங்குறைவற்ற பரிதாபமுடையனா யிரக்கப்படுவான்.
 அவன் அத்தன்மையனாயினுந் தானுண்பதற்காகக் கொலை செய்கையில்
 காருண்யமாகிய அந்தக் குணமில்லாதவனே யாவன். ஆகையால் இந்த
 ஏகதேசகருணையுள்ள மனிதனுக்கும் மேலாயுள்ள தெய்வமானது நீத்திய
 கருணைநீதியேயாம். (கச)

அத்தி றத்தெய்வ மாலிகொன் றுண்மினென்
 றருளி னாற்சொலிற் றென்பதைப் பாவமு
 ளெத்தி றப்பவ மெத்திற வன்கண்மை
 யெத்தி றத்துணி பெத்திறப் பேதைமை
 யெத்தி றப்படி ரெத்திற மோசமென்
 ரெத்தி றத்தளந் தோதிடு வேஞ்சைசை
 பித்த ரும்பழி சொல்வர்கொல் லாமையே
 பேர றந்தவ மென்றிறை செப்பினுன்.

அத்தகைய தெய்வம், மனிதர்மீதுவைத்த கிருபையினுற் பிராணிகளைக்
 கொன்று புசியுங்கொன்று கூறிற்றென்னும் வாக்கியத்தை.—பாபங்களில்
 எத்தன்மையான பாப மென்போம். கொடுமைகளில் எத்தன்மையான
 கொடுமை யென்போம். துணிவான காரியங்களில் எப்படிப்பட்ட காரிய
 மென்போம். எப்படிப்பட்ட பேதைமை யென்போம். எவ்வகையானபுரீய்
 யென்போம். எவ்வளவு பெரியமோச மென்போம். எவ்வகையால் அதன்
 பன்மை முழுதுமாராயந்து கூறும் ஆற்றல்பெறுவோம். சீச்சீ ! பித்தங்கொ
 ண்டவரும் பழிப்பர். கொல்லாமையே பேருந்தரும் மென்றும், கொல்லாமை
 யே பேருந்தவ மென்றும் ஆசாரியர் கூறினர். (கச)

கலிநீலத்துறை.

கொன்றற் பாவந் தின்றற் றீரு மெனுங்கூற்றென்
 னென்றான் சீடன் மைந்தா கேளென் றெழிலாசான்

நின்றூற் பாவந் தீரு மென்னிற் றினந்தோறுங்
கொன்றோ தின்னத் தீர்வுண் டாகுங் கொடிதாமே.

“கொன்றூற்பாவம் : தின்றூற் தீரும்” எனும் வாக்கியத்தின் பொருளென்னவென்று சீடன் கேட்டனன். அது கேட்ட அறிவழகுவாய்ந்த ஆசிரியர், மைந்தனே! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக. தின்றூற் பாவந் தீருமென்றால், தின்னந்தோறுங் கொன்றுதின்றல் ஆகுமெனலோ சித்தாந்தம்? அப்படிச்செய்யின் கொடியபாவஞ் சேருமன்றோ. (௧௬)

கலிவிருந்தம்.

அந்தமுடி வின்னதென வாய்வலியி லார்தா
மெந்தமுடி வானநடு வெண்ணுவர் மதித்தேத
செந்தயவி லாமநுடர் செய்பொருண்மெய் பென்று
புந்தியின் மதித்துயிர் வதைத்துமிசை புல்லர்.

“பாவம் : தின்றூல் தீரும்” என்பதன் துணிபொருள்,—“ஆகாரத்திற் கென்று தன்மனமாரக் கொல்லாமல் யாதோ ரநியாமையாலே தன்னூற் கொல்லப்பட்ட பிராணியினது மாமிசத்தை ஆக்கொலேப்பாவ பரிகாரத்தின் பொருட்டிப் பச்சையாகவே துயரத்தோடு இம்மையிலேனும், மறுமைப்பயனாகிய நரகத்திலேனும் புசித்தாற்றான் தீரும்” அதாவது “கொலேப்பாவம் அதுபவித்தன்றி யொழியாது” எனவாகுமென்பதை விசாரித்தறியுஞ் சக்தியில்லாதார், எந்த முடிவான ஞாயத்தைத்தான் யுகத்தால் யோசிக்குந் திறமுடையராவர்! செவ்வீதான காருண்ய மில்லாத அந்தார் செய்யு மருத்தத்தை யுண்மைப்பொருளாக மதித்துப் பிராணிகளை வதைத் துண்கின்ற கீழோர்,— (௧௭)

ஏசுவினை யாலுலகி லெள்ளளவு நல்ல
யோசனையி லாநடையு ளாரெனவு மாவ
ராசடைய வன்னவர்செய் யாவிவதை தானே
தாசரடை நன்னிலை கெடுத்தளவில் சன்மம்.

பலரும் பழிக்குங் காரியங்களைச் செய்தலால், எள்ளளவேனும் நல்ல யோசனையில்லாத வொழுக்கமற்றவ ரெனவுமாவர். பாவிக்களாகிய அத்தன்மையோர் செய்யுஞ் சீவக்கொலையானது:- செய்த அவரைப் பெரியோரடையத்தக்க மோக்ஷாதிக்கியமெய்தாது பண்ணி, அளவற்ற ஜன்மங்களில்,—

ஊனவுடல் சேர்த்தறிவு கொன்றுபிணி யுண்ணு
மீனவடி வாக்கியிழை பெண்ணுணர் வழித்து
மானவரு ளீனரென வேசெயு மதத்தா
லுனுயிர் வதைத்துமுடை யுண்டுதிரி லோனை.

அற்புதகங்களிற் புரும்படிசெய்து, அங்ஙனம் நல்லறிவைக் கெடுத்து
நோயால் நொறுங்குண்ணும் ஹீனரூபமாகச்செய்து, ஆண்டு ஈசுரதியானத்
திற்குரிய நற்புத்தியையழித்து, மாதுடேதகமெடுத்தவருட் சீழ்மக்களென
வுலருகூறும்படி செய்யும். மதத்தினுற் சீவனை வதைத்து அதன் தூர்க்கந்த
மாமிசத்தைப் புசித்துத் திரிபவனை,— (௩௯)

இம்மைமுடி வாமறுமையிற் புலவில் வீழ்த்து
கிம்மிய வவன்றசையை வீரமற லுண்ணுஞ்
செம்மையின் முடைப்பிரியன் சிந்தைசிறி தேனும்
வெம்மையறு பூததையை மேவிடுவ தில்லை.

புலாலுடம்பு நீங்கியவுடன் வரும் மறுமையிற் புலால் நாகத்திடை
வீழ்த்தி வீரத்தோடுகூடிய காலபடர் அவனது புஷ்டித்த தசையைப் பிடுங்
கித் தின்னுமாறு செய்வார். அருவருப்பான நாற்றமுள்ள மாமிசப்பிரியனது
மனத்திற் கிஞ்சித்தேனும் வெப்பமென்பதில்லாது தண்ணெனவிருக்கும்
ஜீவகாருண்யம் பொருந்துவதேயில்லை. (௪0)

எப்பொழுது பூததையை யென்பதிலே யோகே
எப்பொழு தருட்பர னருட்பரிவு மில்லை
தப்பினது கிம்மகி தலத்துறு செருக்கா
லற்பெனன வாயிடுவ னேகனக னேனும்.

நாம் சொல்வதைக் கவனிப்பாயாக, எக்காலம் வரையிற் சீவகாருண்ய
மொருவனிடத்திலேயோ அக்காலம் வரையில் கிருபாநிதியாகிய பரமேசு
வரனது காருண்ய சக்தி யவனைப் பரிவுடன் நடத்துவதில்லை. அப்படியெவ
னொருவன் அக்காருண்யசக்தியின் அருளையிழந்தனானோ அவன், அறிவிலார்
விரும்பத்தக்க இவ்வுலகச் செருக்குடையனே யாவன். அதனாற் குபேரனோ
த்த மஹதைசுவரியவானா யிருப்பினும் அவன், அற்பெனன யாவருங் கூறத்
தக்க நிலையையே யடைவன். (௪௧)

ஏனெனி னிரங்குமன மின்றிநிதி யீட்ட
னீனவினை யந்நிதி புரத்தனல மில்லா
மானவர்கை யீதலிவை யால்விசன மல்கி
பூனமுற லாலென வுரைத்தனன் விரித்தே.

ஏனெனில், “எவ்வுயிர் மாட்டும் இரங்குமனமின்றித் திரவியந் தேடித்
லாலும், அப்படித் தேடுந் திரவியத்திற்குக் கடவுள் கருணையைத்தானே
பெருங்காப்பாக்கிக் கொள்ளாத அவன் தனது அற்பத்தொழிலையே காப்
பாக்கிக்கொள்ளுதலாலும், யோக்கியமில்லா மனிதரை நம்பி அவர் கையில்
அத்திரவியங்கொடுக்க நேரிடுதலாலும் அத்திரவிய மவனைவிட்டு நீங்கும் :
அக்காரணத்தா லவனுள்ளத்தில் துக்கம்பெருகிவருத்த, ஈனநிலையை யடை
வனாகலின்” என்று ஆசிரியர் விரித்துக்கூறினர். (௪௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறந்தநர்.

இவைசெவி யேற்ற சீட னிழிபுலான் மறுத்த லென்று
நவில்வது புலாலு டம்பை நனிமறந் திருத்த லென்றும்
விவிதவைம் புலன்ம றுத்த லென்றுமே சிலர்வி ளம்ப
லவனியி லுளவ்வ வாய்மை யறைகென ளளியோன் கூறும்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறினவற்றைச் செவிக்கொண்ட சீடன், “இழி
வான புலலை மறுத்தல்” என்றுவழங்குஞ் சொற்றொடர்க்கு, மாமிசத்தாலா
கிய வுடம்பை நன்றாக மறந்திருத்தலென்றும், சுயை - ஒளி - ஊறு - ஓசை -
நாற்றமெனும் ஐம்புலனையும் மறுத்திருத்தலென்றுஞ் சிலர் பொருளுரைத்
தல் இப்பூவுலகிலுள்ளன. அவ்வுண்மையையும் கூறவேண்டுமென, கருணை
மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சக)

உடன்மறந் திருக்கின் ஞான வொளியடைந் திடுமே சீவன்
முடைதுகர் நசைகா னுங்கொன் மூசுமைம் புலனீக் கத்து
மடமுடை மனமே தக்கால் வருப்புலா னசையு முண்டோ
வடல்விழிப் புளர்க்கே சொற்ற தாகுமம் மறுத்தன் மனனே.

உடம்பை மறந்திருக்குநிலை யெய்தின் ஞானவொளி அதாவது அரு
ளொளியை ஆன்மாவடைந்திடுமே. அக்காலத்தில் அதற்கு மாமிச முண்ண
வேண்டுமெனும் விருப்பமுந்தோன்றுமோ! மொய்த்திருக்கும் ஐம்புலனு
மின்றி யிருக்குநிலை வருமாயின் அக்காலத்தே மூடமனந்தானுண்டோ!! உம்
மனத்திற் றேன்றும் புலால்விருப்பந்தானுண்டோ!!! ஒன்றுமிராது. ஆத
லால், அந்தப்புலான்மறுத்தல் இந்தவலிய ஜாக்ராவஸ்தையிலுள்ள சாதா
ரணஜனங்களுக்கே சொன்னதாகும். (சச)

உயிர்க்கொலை புரியு மனனே ருயர்மறைக் கொலையுஞ் செய்ய
முயற்சிகொள் கின்றார் தேவர் மொழிந்தவவ் வதிகா ரத்தே
யுயிர்க்கொலை பாவ மென்று மூனுண வொண்ணு தென்று
மயிர்ப்பற விளக்க லானே யவர்முயல் வதுமுற் றுதே.

உயிர்க்கொலைசெய்து வருமவர்கள், உயர்ந்த வேதக்கொலையுஞ் செய்ய
யத்தனிக்கின்றனர். திருவள்ளுவதேவ ருளரிச்செய்த தமிழ்வேதமாகியதிரு
க்குறளிலுள்ள அந்தப் “புலான்மறுத்தல்” எனும் அதிகாரத்திலே உயர்க்
கொலை பாவுமென்பதும், ஊனுண்டல் அடாததென்பதும் சந்தேகமறக்
கூறப்பட்டனவாதலால், அவர்கள் இவ்விதமாகப் புலான் மறுத்தலென்ற
தற்கு வேறுபொருள்கூறி, அதனை நிலைபெறுத்தமுயல்வதுமுற்றுப்பெறுது.

[“அவர் முயல்வது முற்றுதே” என்பதற்கு, ஊனுண்ணுமையாகிய
ஒரிந்திரிய நிக்கிரகத்தில் அற்பபாகத்தைச்செய்ய வல்லுநராகாதார், எவ்வண்
ணம் ஐந்திந்திரிய நிக்கிரகமுதலிய அருந்தொழில்களைச் செய்ய வல்லுநராவ
ரென்பதும் பொருளாகலாம்.] (சக)

நூலுரை புரட்டிக் கூறு துண்ணுணர் வில்லா தாரும்
வாலுறு விரத நாளில் வருப்புலா லொழித்துண் பார்க
ளேலது விரத மாயி னென்றுமஃ தின்றி யுண்டன்
மேலவர் புகழு நித்த விரதமா காதோ சொல்லாய்.

சாஸ்திரக்கருத்துக்களைத் தங்கள் செட்டவழக்கத் தாடு ஒத்திருக்கும்
படி மாற்றிக்கூறும் துட்ப அறிவிலிகளும், பரிசுத்தம்பொருந்திய விரதநீன
ங்களில் விரத வீரோதமாகிய புலாலொழித்துச் சுத்த ஆகாரத்தை யுண்பார்
கள். என்ற அக்காரியம் விரதமானால், அக்கொல்லாவிரதத்தையே எப்பொ
ழுதும் விரதமாகக்கொண்டு அப்புலாலுணவை யொழித்திருத்தல் பெரியோ
ரார் புகழப்பட்ட நித்தவிரத மாகாதோ? சொல்வாமாக. (சக)

என்றன னிறைவன் சீட னியம்பிய புலான்மறுத்த
லென்றுரைப் பதுங்கொல் லாமை யென்பதுந் துறவியற்கண்
னென்றின வதனா லேனோர்க் கிலையென வுரைப்போர் வாதை
வென்றிடு வழியா தென்ன மெய்க்குரு புகற அற்றான்.

என்று குருகூறியுள்ளார். (மேல்) சீடன், கூறப்பட்ட புலான்மறு
த்தலெனும் அதிகாரமும், கொல்லாயெனும் அதிகாரமும் திருக்குறளில்
துறவரவியலில் வைக்கப்பட்டமையின், மற்ற ஆச்சிரமிகளுக்கு அந்தநியமம்
ஆவசியகமன்றெனக் கூறுபவர்கள் வாதத்தை வெல்லும் மார்க்கம் யாது?
கூறியருள்கவென்ன, சத்தியவாஸ்கிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சஎ)

அத்திற வருத்தந் கொள்ளி னத்துற வியலிற் றானே
வைத்துள வாய்மை கள்ளா மைவெரு ளாமை யெல்லா
நித்தமில் லறத்தார்க் கில்லை யென்னவா மிவைக ணீங்கி
னெத்தன்ம மனையி லோங்கு மாகவி னவரி யம்பும்.

அருத்தமொவ் வாது மற்றே தருத்தமென் றிடிப்பு லாலுண்
கருத்திய மென்ப தாதி யாவையுங் கிருகத் தன்றான்
விருத்தியி னிழைக்க லாகா விளம்பவற் றினையி லிட்டோன்
கருத்தினுங் கருதலாகா தென்றலவ் வியற்க ருத்தால்.

அவ்விதப் பொருள் கொள்ளின், அத்துறவரவியலிலேயே வைக்கப்
பட்ட வாய்மை, கள்ளாமை, வெகுளாமையாதி தருமங்களெல்லாம் என்
றுங் கிருகஸ்தாச்சிரமிகளுக்கு அனாவசியகமென்றுகூற இடந்தரும். கூறிய
வாய்மையாதி தருமங்களில்லாவழி இல்லறத்தார்க் கேற்பட்ட தருமங்களி
லெத்தத்தருமம் விருத்தியாகும்? ஒருதருமமுமில்லா தொழியுமாகவின்,
அவர்கள் கூறுகின்ற—

[வாய்மை=பொய்கூறுது மெய்கூறல். கள்ளாமை=களவுசெய்யாமை.
வெகுளாமை=கோபஞ்செய்யாமை.] (சஅ)

அருத்தம் பொருந்தாது. பொருந்து மருத்தம் யாதென்னில், புலாறு ண்டொழில் முதலிய சகலஅகிர்த்தியங்களையுங் கீருகல்தன் தனதிச்சையின் படி செய்யாத தருமங்களை யறுவுடிக்கவேண்டும். துறவி அந்த அகிர்த்தியங் களை மனத்திலுஞ்செய்ய நினைத்தல் கூடா தென்பதே அவ்வியலின்கருத்து.

முழுமுதற் கடவுட் கின்றி மோருறு தமக்கென் றிங்கே
யுழுதொழில் கூலி வேலை யுறவிட மெழுகல் கூட்ட
லெழுமனன் மூட்ட றண்ணீ ரெடுத்தனெல் லரிசி குத்தல்
வழிவரு சிறுபி ராணி மரணவெம் பாவந் தீர.
சிவனவ னடியர் தேவர் தென்புலத் தினர்ப்பூ சித்தே
யுவகையி னமுத வன்ன மூட்டுக வென்று சைவச்
சிவதரு மோத்த ரந்தான் செப்பிடு மாயி னில்வாழ்
பவருயிர் கொன்று தின்னப் பகருமோ வறநூ லன்றே.

முழுமுதற் கடவுள் பொருட்டுச் செய்யுந் திருப்பணி பூஜைமுதலியவற் றிற்கில்லாமல், இச்சைபொருந்துஞ் சுவப்பிரயோஜனங்கரு திச்செய்யப்படும் உழவுத்தொழில், கூலிவேலை, இருப்பிடமெழுகல், இருப்பிடம் பெருக்கல், தீரூட்டல், தண்ணீரெடுத்தல், நெல்லரிசி குத்தலாகிய இக்காரியங்களிற்சிறு பிராணிகளுக்கேநிரிடும்மரணத்தாற்சேரும் வெய்யபாவங்களொழியும்படி,—

[அனல்மூட்டலில் இரவிலேற்றப்படு தீபமுஞ்சேரும்.] (ரு௦)

பரமேசுவரன், அவனடியர், தேவர், பிதிர் தேவதைகள் ஆகிய இவர்க ளைப்பூஜித்துச் சந்தோஷத்தினால் அவர்கட்கு ஷட்ரஸோ பேதமான அன் னமூட்டுகவென்று சைவ உபாகமங்களு ளொன்றாகிய சிவதருமோத்தரமே கூறுமாயின், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தோர் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னலாமெ ன்று தருமசாஸ்திரங் கூறுமோ? கூறுது. (ரு௧)

இப்படி வெல்ல லாமென் றியம்புதல் கேட்ட சீட
னொப்பினே னைய நீதா னானொழித் துண்ணு மாறு
செப்பிலைக் கறிகாய் கட்டுத் திஞ்சுவை புலாலைப் போல
வெப்படி யினுமின் றிஞ்ஞான் றிதைறுகார் துயிர்வாழ் தற்கே.

கொடுத்துவை யாத பாவி களுக்கிது கூறி னென்ன
மிடுக்கணை நயப்பென் றெண்ணு மிதயநன் றறிபு மோவென்
றெடுக்கமின் மனத்தர் பல்லோ ருரைப்பரிவ் வுலகி லந்த
நடுத்தெரி முறைமையிங்கே நவில்கென நவில்வா னையன்.

இவ்விதமாக ஞாயங்கூறி அவர்கள் வாதத்தை வெல்லலாமென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்டசீடன், ஆசிரியரே! அருளிய நியாயத்திற் கியைந்தேன். ஆயினும், தாங்கள் மாமிசம் விலக்கி யுண்ணுமாறுரைக்கும் இலக்கறி

கட்குங் காய்க்கறிக்கருமுள்ள சுவை, புலாலிலுள்ள இனிய சுவையைப் போல எந்தப்பூமியிலுங் காணப்படவில்லை; இவ்வளவு இன்சுவையுடைய புலாலை இப்பொழுதுண்டு உயிர்வாழ,— (திரு.)

முற்பிறப்பிற் கொடுத்துவையாது பிறந்த இப்பாவிகட்குப் புலாலுண்டு சுகிக்கும்படி கூறதலிற் பிரயோஜனமென்னை? துக்கத்தையே சுகமென் றெண்ணும் இருதயம் சுகசொருபத்தை யறியுமோ? என்று இச்சைவழியே பார்த்துதிரியும்மனத்தர்பலரும் இவ்வுலகிலியம்புவர். அவ்வாக்கியத்தின்ஞாய த்தையறியும்வழியையுங்கூறல்வேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர்.

அப்படி யியம்பு வேரு மல்வினைக் கறிகாய் சில்போ
தொப்புட னருந்து வார்க ளொறுவெம் புலிமீன் குத்தி
யப்புலாழ் சறவு வன்மீ னாதிபல் பிராணி நாளுந்
தாப்பிலா னுண்ட லாலன் னவரினு மிவையுன் றுய்ப்ப.

மிகமிகக் கொடுத்து வைத்த பேலுயி ராமே யன்றோர்
புகலுரைப் படியித் தீர்விற் புதியநெய் கார முப்புத்
தகமுடை சேர்த்து வேவித் துண்பது குறித்துச் சற்றே
யிகலுயர் வுளர வற்றிற் கிவரெனற் கிடமுண் டாமால்.

அப்படிச் கூறுகின்றவர்களும் முற்கூறிய கீரைக்கறி காய்க்கறிகளையும் மனமொப்பிச் சிலபொழுதுண்பார்கள். பெருங்கோபமுடைய புலி, மீன் குத்திப்பறவை, நீரில்வாழுஞ் சுறமீன், முதலை முதலிய பலபிராணிகளப்பிரதி தினமுஞ் சத்தமில்லாத மாமிசாகாரம் உண்கின்றனவாதலால், முற்கூறிய வர்களினும் இவைகள், மிகவுழுனுண்டுகொண் டிருக்க,— (திரு.)

முற்பிறப்பில், மிகுதியினு மிகுதியாகக் கொடுத்துவைத்த உயர்வான வுயிர்களாகுமன்றோ அவர்கள் கூறும் வாக்கியத்தின்வழியாகவே. இப்படிப் பட்ட தீர்மானத்திலே, புதியநெய், காரம், உப்புமுதலியவஸ்துக்களே யள வாக முடைநாற்றமுள்ள ஊனோடு சேர்த்துப் பசனஞ்செய்துண்ணுங்கார ணத்தால் அந்த ஜெந்துக்களினும் இவர்கள் சற்றுயர்வுடையர்களென் றியம் பவும் இடமுண்டாகும். (திரு.)

இவ்வழி யுயர்வா மின்னோ ரெழிலுடம் பிணையு நன்கு
கவ்விபுண் ணரியு நாயுங் கழுகுபுல் புழுவும் பேயு
மெவ்வள வதிக மேன்மை யுடையன வாகு மிங்கே
கவ்வைகொண் டுழல்சில் வண்டு கழிமலந் தீனையே யுண்டு.

மகிழ்பொழு திதைப்போ லின்ப வத்துவொன்றுண்டோவித்தை யுகமிசை வாழு மாந்த ருண்ணவே கொடுத்து வையாத் துகளுள ரானு ரென்று சொல்லிடத் துணிந்தாங் கந்த கிகழ்புலைப் புண்டின் போரு மியம்பிடத் துணிந்தார் மன்னோ.

இப்படி யுயர்வாகவெண்ணப்படும் ஊனுண்டெவளர்ந்த இவர்களின் அழகிய வுடம்புகளை நன்கு கறித்துத்தின்னு நரியும், நாயும், கழுகும், புலியும், புழுவும், பேயும் இவர்களைவிட எவ்வளவு அதிகமென்மை யுடையன வா கும் ! துன்பங்கொண் டிழல்கின்ற சிலவண்டுகள், மனிதர் கழிக்கின்ற (மலத்தை) பவ்வீயையே யுணவாகக்கொண்டு,— (௫௬)

சந்தோஷிக்கும்போது, இதைப்போன்ற மாதுரியமான வஸ்து கொண்டுண்டோ ! இப்பூமியில் வாழும் மனிதர் இதையுண்ணப் பிராப்தமில்லாத பாபிகளானாரென்று சொல்லத்துணிதல்போலப் புண்ணெனும்பெயர்பெற்ற அந்தஇழியானபுலாலைப்புகிப்போரும்அவ்வாறுசொல்லத்துணிந்தனர். (௫௭)

அம்மல மதனைத் தேவ வமுதென நுகர்வண் டேய்ப்ப
விம்மகி மாந்த ரீன வுனினை யுருசி யென்று
தம்மன மதித்தே யுண்ணச் சடமெடுத்தவரா வாரிச்
செம்மையி லாரகீர் பற்றிச் செப்புது மின்னுங் கேட்டி.

அந்தப் பவ்வீயைத் தேவாமிர்தமெனவுண்ணும் வண்டையொத்து இப்பூமியிலுள்ள மனிதர், துர்க்கந்தவூனை மகாமாதுரியமென்று தம்மனத்தில் தாமே மதித்துக்கொண் டிண்பதற்கு உடலெடுத்தவராவர். இந்நல்லொழுக்க மில்லாதார் சொல்லும் அச்சொல்லைப்பற்றி இன்னஞ்சொல்வோம் கேட்பாயாக. (௫௮)

*மாட்டின திறைச்சி தின்னு மறுடரை யிழித்துப் பல்கா
லாட்டின திறைச்சி தின்போ ரறைவது போலப் பாம்பு
வீட்டுவண் டணின்மண் டேகம் வெண்புழுக் கெவுளி யாதி
நாட்டிலுண் பவரைச் சங்கு நண்டுநா கூர லாதி.

உண்பவர் பழிப்பா ரிந்த வுணரை யாமை மீனுண்
பண்பினர் பழிப்பா ரிந்தப் பரிசரை முயல்வெள் ளாகு
கண்பிறழ் மான்க ளாதி காதிபுண் பவர்ப பழிப்பார்
பண்பறு மிவரை நல்ல பறவையுண் பவர்ப பழிப்பார்.

மாட்டிமைச்சி தின்னு மனிதரை ஆட்டிமைச்சி தின்னு மனிதர் “மாடுண்ணி மாடுண்ணி” எனப் பலமுறை யிகழ்வதுபோலப் பாம்பு, வீட்டில் வாழும் வண்டு, அணில், தவளை, வெள்ளைப்புழு, பல்லி முதலியவற்றை நாட்டிலிருந்துண்பவரை; சங்கு, நண்டு, நீத்தை, கிளிஞ்சல் முதலியவற்றை,—

உண்பவரிகழ்வர். இந்த ஆகாரமுடையவரை; ஆமை, மீன்முதலியன வுண்ணத் தன்மையோரிகழ்வர். இந்தத்தன்மையுடையோரை; முயல், வெள்ளை, புள்ளுகண்ணுள்ள மாள் ஆகியவீவற்றைக்கொன்றண்போரிகழ்வர். நற்குணமற்றவீவரை; நல்ல பகடிகளையுண்போ ரிழித்துக் கூறுவர். (௬௦)

[* “மாடு” எனஞ்சொல்—பசுப்பெயரிற் பிங்கலந்தை, குடாமணியெனு நிகண்டுகளில்லையாயினும், சேந்தனீர்வாகாத்தில் “மணியுஞ் செல்வமு நிரையும் பக்கமும் தனமு மாடென் றுரைக்கத்தகுமே” எனஞ் சூத்திரத்தில் “நிரை” எனவருதலும், அந்நிரையை, பிங்கலந்தை—“கோவேபெற்றம் நிரை குடஞ் சுட்டு” எனுமாற்றற் பெற்றமெனக்காட்டலும் மாடென்பது பசுப் பொதுப்பெயரென்று நிலைபெறத்துவ வாயின. “திகையாதோ” என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளில் “உண்டுடுத்து வாழ்ந்தேனா னிரண்டுகான் மாடு போலே” என்று ஸ்ரீதாயுமானருங் கூறியுள்ளார்.]

இயம்பிய ஆணுண் மாக்க ளெவரையு மிலைகா யாதி
பயம்பட வருந்து மாந்தர் பழித்திடு மேலோ ராவர்
நயம்பட விவற்றை யோரா நரருரை ஞாய மாமோ
கயம்படர் மகனே வேறு சுழறுதி † யெனலுஞ் சீடன்.

இங்ஙனங்கூறிய பலவகைப்பட்ட ஆணுண்போர் யாவரையும்; கீரை, காய் முதலியவற்றைப் பசிதிருமாறு அருந்து மனிதசிநேஷ்டர் பழித்துக்கூறு முயர்ந்தோராவர். உயிர்க்குறுதியுண்டாமாறு இவையிற்றையெல்லாம் உய்த் துணராமனிதர் கூறுங்கூற்று நியாயமாகுமோ? மேன்மையுறு மகனே! இன் னும் வேறு கேட்கவேண்டியதுண்டேற் கேட்பாயாகவென்று ஆசிரியர்கூற லும், கேட்ட சீடனுனவன்,—

(சுக)

[† “எனலும்” என்பது, என்ஞ்சொல்லும்போது எனும்பொருளுடை த்து, ஈற்றிலமர்ந்த உம் - இறந்தகால வினையெச்சவிருதி. ஆல் - சாரியை யாகும். இவ்விதப் பிரயோகம்:—திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தில் “என்றுவாதுகூறலு மிருந்த தென்னர் மன்னனும்” என்றும், இலிங்கபுரா ணமுகடிதோற்ற முரைத்த அத்தியாயத்தில் “என்றலுமிங் கெனைவனங்கி” என்றும், காஞ்சிப்புராண வயிரவீசப்படலத்தில் “வேண்டி நின்றிரந்துரை த்தலுங் கருணையான் மேவியிங் குறைகின்றேம்” என்றும் வருமாறு வரு வன பலவென்க.]

எருமையை யாட்டைப் பன்றி யினையிருங் கோழி யென்னுங்
குருகினைச் சிலதே வர்க்குப் பலியெனக் கொடுக்குங் கன்ம
முரிமையோ வுரிமை யில்லா வுறுகேனா வெனலுந் தீர்த்தன்
பெருமைசேர் தேவை நாடாப் பேதையர் வழிபா டுத்தாம்.

எருமையையும், ஆட்டையும், பன்றியையும், பெருங்கோழி யெனப் படு பறவையையுஞ் சிலதேவதைகூட்ப் பலியிடுங்கன்மம் தக்கதோ? தகுதி யற்ற கொலையோ? என்று கேட்டலும், ஆசிரியர், மகா தேவதை யாகிய செளமிய தெய்வத்தை யுபாசியாதார் வழிபாடாகும் நீ வினாவினது. (சு)

இழிமதி யிழிகள் மங்க ளிழிகுல முடையர்க் கேயல்
விழிபுல வருந்து தேவ சிறையென வாவ ரென்று
மிழிபுல வருந்தா விச னிணையடி தொழுவுவர் யாரு
மிழிமதி யிழிகள் மங்க ளிழிகுல முடைய ராகார்.

புத்தி, கருமம், குலம் ஆகிய இவைகளா விழிந்தோர்க்கே, அந்த இழி
வான ஊனுண்ணுந் தேவர்கள் வழிபடுகடவுளாவர். எக்காலத்தும் இழிந்த
ஔனுண்ணுத ஈசனிருபாதங்கனையுந் தொழும் புண்ணியமுளார் யாவரும்;
புத்தி, கருமம், குலம் இவற்றால் இழிந்தோ ராகார். (௧௩)

ஊனுகர் மாக்க டாமே யுண்டிடு கள்ளு மூனு
மீனவத் தேவர்க் காக்கி யெடுத்துடன் குடித்துத் தின்று
மானமில் லாம லாடு மதியினை யருள்சா லெந்த
ஞானமுள் ளவார்ம திப்பார் நன்மதி கொண்டா யென்றான்.

ஊனுண்ணு மனிதர், தாமுண்ணுங் கள்ளையும் ஊனையும் அந்த இழி
ந்த கூடாதேவதைகளுக்கு நிவேதித் தெடுத்தவுடனே அவைகளை முறை
யே பானஞ்செய்துந் தின்றும் வெறிமயக்கத்தாற் கூத்தாடும் புத்தியைப்
பூரண அருளாளராகிய எந்த ஞானிகள்தாம் நன்கு மதிப்பர். நல்லபுத்திகொ
ண்டு ஆராய்ந்துகொள்ளென்றார். (௧௪)

தேனிது வெனவே சொன்மச் சேந்திர நாத ராதி
மானுட சித்தர் செய்த கௌளயா மளங்க ளாதி
வானமர் வாம தேவி மகிழ்வண மிறைச்சி பானம்
மீனரி வையர்பு ணர்க்கை யபிநயம் விளம்போ * ரைந்தும்.

இனிதுப போகித் துய்க வென்னுமுண் மையினை யீண்டு
நனிவிளக் கிடுக வென்னு நன்மகன் முகத்தை யாசான்
கனிவொடு பார்த்து மைந்தா கழறிய தசுத்த வாம
வினையதைச் செய்யா மின்ற வினைஞ்ஞ மசுத்த ராவர்.

இது தேனெத்த இன்பமார்க்கமெனக்கூறும் மகிசேந்திரநாதர் முதலிய
மாநாடசித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட கௌளம் யாமாளர் முதலிய ஆகமங்கள்,
மேலுலகத்தில் வீற்றிருக்கும் வாமதேவி சந்தோஷிக்கும்படி மாமிசம், மத்
தியம், மச்சம், ஸ்திரீபோகம், அபிநயம் எனக்கூறும் ஐந்தையும்,— (௧௫)

நன்றாக நிவேதித்துப் பிழைக்கக்கடவாயென்று கூறும் உண்மையை,
இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு விஸ்தாரமாக விளக்கியருள்கவென்று கேட்டுக்
கொண்ட நன்மாணக்கனது முகத்தை ஆசிரியர் பரிவுடன் பார்த்து, மைந்
தனே! நீ யெடுத்துரைத்தது அகந்தவாமகீமமாம். அதனைச் செய்கின்ற
வரும் அசுத்தராவர்.

[* ஐந்தையும்—பஞ்சதத்துவமென்றும், சாங்கம் ஐந்தென்றுமுரைப்பர்.]

அசுத்தவூ னினையா கார மாகவுண் ணிழிபுத் தேள்கட்
கிசைத்தபி ராணி கொன்றுண் பித்தலிற் பாவ மின்றென்
றசத்தியம் பேசா நூல்க ளறையினு மிழைத்தோர் பேறு
விசத்தமி லாப்பி சாச கதியென விளம்ப லாமால்.

அசுத்தவூனை யாகாரமாகக் கொள்ளுந் தாழ்ந்த தேவதைகட்கு, விதிக்கப்பட்ட பிராணிகளைக் கொன்று நிவேதித்தலாற் பாவமில்லென்று பொய்கூறாத சத்தியசாஸ்திரங்கள் கூறினும், அவ்வாறுசெய்தோரடைபுங்கதி,—பரிசுத்தமில்லாத பைசாசலோகப் பிராப்தியே யெனப் பகரலாம். (௬௭)

தேவியூ சையெனச் செய்தூன் றின்பவ ரனேக வித்தை
மேவினு ஞான வீட்டை மேவிடா *'ரசுத்த முண்ணு
மாவியாய்ப் பிசாசி ருக்கை யமருவ ரெனச்சித் தாந்த
மாவிய னூல்கள் கூறும் வழுவில்லம் மார்க்க மேமேல்.

தேவியூனையென்று ஒருவகையான பூஜைசெய்து, அவ்வழியூனருந்து பவர், அக்கரவிலக்கணமுதல் அவத்தைப்பிரயோகம் வரையுள்ள அறுபத்து நான்குநிலைகளில் எவ்வளவு வல்லுநராயினும், ஞானத்தாற் கிடைக்க விருக்கும் பரகதியை யடையமாட்டார். அசுத்த வுணவுகொள்ளும் பைசாசமாகிப் பைசாசவுலகத்தி லிருப்பவென்று சைவசித்தாந்தமேனு முடிவான ஞானத்தைக்கூறு மேலானநூல்கள் முறையிடும். குற்றமற்ற அம்மார்க்கமொன்றே எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மார்க்க மாகும்.

[இவ்வழியாக ஜூனுண்போர் பூதசரீரம் விட்டுப் பூதசாரசரீரம் பெற்ற காலத்தும் பற்றுவழியே அவ் ஜூனாகாரத்தையே யிச்சிக்குந் 'தன்மையால், அந்த ஆகாரமில்லாத சுவர்க்க பதவிகளில் ஒன்றிலேனுஞ் செல்ல அருகரா காரொனும் பொருளும்— * “ அசுத்தமுண்ணு மாவியாய்ப் பிசாசிருக்கை யமருவர் ” என்றதிற் பெறப்படும்.] (௬௮)

பிசிடமெ னூனுண் போரே பிசாசெனும் பேய்க ளென்று
மசுகிகொள் பிசிட வூண ரெனப்படு மரக்க ரென்றும்
பொசிமுடை சேர்பு லாலுண் பவர்களே புலைய ரென்றும்
வசமதி தனிற்றென் னாலும் வடமொழி நூலுங் கூறும்.

“ பிசிடம் ” எனும் பெயருள்ள ஜூனுண்போரே “ பிசாசு ” எனும் பேயின்பெயருற்றனரென்றும், அதனையுண்பவரே “ பிசிடவூணர் ” எனும் இராகூதரின் பெயருற்றனரென்றும், தூர்க்கந்த வுதிரங்கசியும் புலாலாகிய புலையுண்பவரே “ புலையர் ” எனும் பெயருற்றனரென்றும் இப்பூமியிலுள்ள சம்ஸ்கிருத சாஸ்திரமும், தமிழ்நூலுங் கூறும். (௬௯)

என்றனன் கேட்ட சீட நெந்தையே யசுத்த வாம
மொன்றுரைத் தலினுற் சுத்த முள்ளதோ வென்றான் மைந்தா
தன்றிற மறியாச் சுத்த சத்தியார் தேவி யுண்டு
குன்றலில் லவளை நல்ல குணமுளர் பூசித் தய்வர்.

என்று ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் கூறியருளினார். கேட்ட சீடன், என்
பிதாவே! மேலே அசுத்தவாமமென்று பிரித்துக்கறினமையின், சுத்தவாம
மென வொன்றுண்டோவென்று வினாவினன். ஆசிரியர், மகனே! தன்பெ
ருமை தானறியாத் தன்மையினளாகிய சுத்தசத்தியெனு மஹாதேவியுண்டு.
குறைவொன்றுமில்லா அந்த லோகநாயகியைச் சற்குணமுள்ளோர் பூஜி
த்து வாழ்வார். (௭௦)

அந்தமா தேவி தான்சி வாலயந்தோறு முள்ளா
ணிந்தையி லவட்குக் கள்ளு நீக்கியே படைப்ப தோர்ந்தோர்
சந்தர வவளை யில்லிற் ரெழினுமவ் வாறே செய்வர்
செந்தெளி தேனும் பாலுஞ் சேர்த்தருத் துதலுஞ் செய்வர்.

அந்த மஹாதேவியாரே சிவாலயந்தோறு மிருப்பவர். நீந்தையற்ற அவர்
க்கு ஊனுய்கள்களும் நீக்கியே சுத்தநிவேதனஞ் செய்வதை யறிந்தோர், அழ
கு சிறந்த அவரை வீடுகளிற் பூஜிக்கினும் அவ்வண்ணமே செய்வர். செவ்
விய தேனையும் பாஸுபுஞ்சேர்த்து, இவ்விரண்டிமே சுந்தமதுமாமீசமென
நிவேதித்தலையும் அவர்க்குச் செய்வர். (௭௧)

என்றுரைத் திட்டா னைய நெழின்மகன் பெரியோ யீது
நன்றென வுணர்ந்தேன் வேத நவிலுமா றுட்டை மாட்டைக்
கொன்றெரி யாகஞ் செய்து கொழுந்தசை யுணலும் பாவ
மொன்றிய கருமந் தானே வுரையெனக் குரவன் சொல்வான்.

என்று ஆசிரியர் கூறினார் (மேல்) விசாரிக்கும் அழகுவாய்ந்த சீடன்
அறிவிற் பெரியவரே! அருளிச்செய்த இவ்விஷயம் உசிதமானதென்றுணர்
ந்தேன். வேதம் விதிப்பதுபோல ஆட்டையும் மாட்டையும் கொன்று, அக்
கினிமூளும் யாகங்களைச்செய்து, கொழுவியதசையை யுண்ணுதலும்பாவஞ்
சேருந் கருமந்தானோ? கூறியருளவேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறுவான் ரெ
டங்கினர். (௭௨)

இட்டியிற் சாம்பி ராணி யெழில்கிளர் சுவர்க்கஞ் சேருந்
தட்டுறு பாவ மில்லை யெனவற நூல்கள் சாற்றல்
கட்டுரை யேனு மந்தக் கருமந் கருணை யாளர்க்
கெட்டுணை யேனுஞ் செய்சற் கருமமா யிருப்ப தில்லை.

யாதோ ரிஷ்டகாமியத்தையடையு நிமித்தஞ் செய்யும் யாகத்திற் சா
கும்பிராணி அழகு பிரகாசிக்குஞ் சுவர்க்கலோக மடையுமாகலின், அதைக்
கொல்வதாற் சற்கதிக்குத் தட்டையாகும் பரவம் உண்டாகாதென (ஸ்மிருதி
கள்) தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுதல் உறுதிமொழியாயினும், அவ் யாககருமம்,
சேவகாருண்ய முள்ளவர்க்கு என்னவென்று செய்யத்தக்க சற்கருமமாக மதிக்
கப்பட்டிருப்பதில்லை. (௭௩)

தலையினுச் சியில்வன் நெஞ்சர் தடிநனி தாக்குண் டேனு
மலைவுறு பீசமான தவர்கரப் பிசைவுண் டேனு
முலைவுகொண் டழியல் யாக வுயிர்மிக வருந்த லாலக்
கொலைமக மருளோர் செய்யொண் ணுதெனலுறுதிக் கூற்றே.

தலையினுச்சியிலே வன்னெஞ்சர் கையிலுள்ள தடியடி மிகவுந் தாக்கு
ண்டாயினும், அசைவொடுகடிய பீஜங்கள் அவர் கரப்பிசை வுண்டாயினும்
பிராண வேதனைப்பட்டு இறக்கும் அவ்யாகவுயிர்கள் அதிக வேதனைப் பட
லால், அக்கொலையாகங்கள் தயாரிதிகளாகிய பெரியோர் செய்யத்தகுவன
வல்லவென்று கூறும் வாக்கியம் உறுதிவாக்கியமே யாம். (௭௪)

ஏனைய வுயிரைக் கொல்லு மிட்டியு மிரக்க மில்லா
மானவர் கரும் மாமிம் மகங்களின் பயனுஞ் சின்னாள்
வானவ ருலகின் போக மாமிதை மதியார் தூய
ஞானமெய் வாழ்க்கை வேட்போர் நான்மறை முடிவு மீதே.

ஆடு மாடல்லாத மற்றவயிர்களைக் கொன்று செய்யும் யக்கியங்களும்
இரக்கமற்ற மதுர்செய்யுங் கரும்மேயாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச்செய்
யும் யக்கியங்களின் பயனும் சிலநாள் தேவலோகத்தி லனுபவிக்கப்படும் பந்
தமான போகமாம். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகத்தை ஞானத்தா லுண்டாகும்
அழியா மோக்ஷவாழ்வை விரும்புஞ் சுத்தராகிய பெரியோர் விரும்பார்.

[யக்கியபலன் பந்தமென்பதை.— யஜுர்வேத நிராலம்போபநிஷத்து
“ யஜ்ஞ வ்ரத தபோதாநவீதி விதாநஜ்ஞான ஸங்கல்போ பந்தஃ ” எனும் ஆற்
ருன் அறிக.] (௭௫)

வேள்வியொ ராயி ரந்தாம் வேட்டலிற் கொல்லா துண்ணு
மாள்வினை நலனென் றூர்நல் லருட்பெரும் புலவர் மாண்பில்
வேள்வியி லுனுண் டேவ ரினும்புலான் மிசையார் செல்லு
நாள்விய னிலைபெற் றுய்வர் நல்லவேள் விகளு முண்டே.

ஜீவவிறிம்சையுடன்கூடிய ஆயிர யாகங்களைச் செய்வதிலும், ஒருபிராணி
யைக் கொன்று அதனுனை யுண்ணு திருக்குஞ் சற்கருமம்—பயனுல்
மேம்பட்டதென்று “ அவ்சொநித் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற—னுயிர்செ

குத் துண்ணுமை நன்ற ” எனுந் திருத்தும் வாயிலாக அருட்பெரும்புலவரான திருவள்ளுவதேவருங் கூறியருளினர். சிறப்பற்ற இந்த யாகங்களில் ஊனாகிய அவியை அவாவி யுண்ணுந்தன்மையுடைய தேவர்களிருக்கும் உலகங்களிலும், இங்கே புலாலுண்ணாதார் தேஹவியோக மடையுங்காலத்தில் மேம்பட்டதாய உலகமடைந்து வாழ்வார். சொற்ற பசுபந்த யாகமல்லாத நல்ல யாகங்களும் உள.

[சரீரமாகிய யாகசாலையிற் செய்யப்படு ஞானயாகமும் நல்லயாகமாம். விவரம், யஜுர்வேத கரீப்போபநிஷத்து முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. மேலைய திருக்குறளானது “அஹிம்ஸா பரமோ தர்மா ” எனுஞ் சுருதி வாக்கியத்தைத் தழுவி வந்ததாகும்.] (எசு)

அசுத்தமி லாவல் வேள்வி யடங்கலு நல்லார் செய்தே
யசுத்தமி லுலகஞ் சேர்வ ரவற்றையவ் வுலகை வேண்டா
விசுத்தவுள் என்பி னோடு விமலனை நோக்கிச் செய்தோர்
விசுத்தமெய்ஞ் ஞான மேவி விமலனை யடைந்துய் வாரே.

ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர், அந்த நல்ல யாகமெல்லாஞ் செய்து, அசுத்தமில்லாத மேலுலகங்களை யடைவர். அந்த நல்ல யாகங்களையும் அவற்றாலெய்தும் பதமுத்திகளை விரும்பாத பரிசுத்தமான வுள்ளன்புடன் அனாதி மலமுத்தனான மஹாதேவனை நோக்கி நிஷ்காமியமாகச் செய்தோர், பரிசுத்த பதிஞானத்தைப்பெற்று அந்தப் பரமசிவ சாயுஜ்யமாகிய பரமுத்தியடைந்து வாழ்வார். (எஃ)

எழுதீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.¹

எனலு மாணவ கன்ற யாவுடை யிறைவ முன்னொரு காணுதற்
கனலு லாம்பிழி யீசன் முன்விளர் காவி றைச்சி படைத்துழன்
மனதி னாலரி சுற்றொ ணுநல மருவி னொரு திண்ணை
ரொனவுரைக்குமொர்சரிதையின்பொருளிறற்றென்புகலென்றனன்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறுதலும் மாணக்கன், கருணாநிதியாகியருருவே ! முன்னொருகாலத்தில் அக்கினிபிரகாசிக்கும் நெற்றிக்கண்ணாகிய ஈசனார் முன்பாக, பத்தியிற் சமாணாகிதாகிய திண்ணைரொனும் இயற்பெயர் வாய்ந்த கண்ணப்பதேவர், கொழுப்பொழுதுகின்ற காட்டிப்பன்றி யிறைச்சியை நிவேதித்து, அலையுந்தன்மையதாகிய மனதினால் இத்தன்மைத்தென்றறி யொண்ணாத சிவகதியை அடைந்தனரெனக் கூறும் ஒப்பற்ற அந்தச்சரிதையின் தாற்பரியம் இன்னதெனக் கூறவேண்டு மென்றனன். (எஅ)

மைந்த வத்திரு வாளர் வேடர்கண் மரபில் வந்தவ ரவர்துகர்
செந்த சைக்கறி தன்னை யேபர சிவனு முண்டிடி வானெனச்

சிந்தை செய்ததை யேப டைத்தனர் சிறந்த வன்பி நகப்படு
மந்த வீசனு மதின்ம கிழந்தன னக்கன் மம்விதி யாகுமோ.

மகனே ! அந்த அகண்ட சாம்பிராச்சியத்திற் குரியோராகிய அக்கண்
ணப்பனார் வேடவமிசத்திற் பிறந்தவ ராகையால், தாமுண்ணுஞ் செவ்விய
மாமிசக்கறியையே பரமசிவனாக முண்பவராதல் வேண்டுமெனத் தமது
மனதிற் கருதினவராகி அவ்வுணையே படைத்தனர். அவரது அன்பின்வலைப்
பட்ட அத்திருக்காளத்தியப்பரும் அக்காரியத்தில் உவப்புற்றனர். ஆகை
யால், அக்காரியமே யாவருஞ் செய்யத்தக்க காரியமாமோ? (௭௯)

செறிந்த பத்தியி னுல ருட்சிவ லிங்க மீதுபல் கற்களே
யெறிந்து மேனல முற்ற சாக்கியர் செய்கை யேதில தென்னினு
மறிந்த மக்க ளெலாரு மத்தை வழக்கெ னக்கொள்வ தில்லையென்
றறிந்த வாறுக ணப்பர் செய்கையு மாமெ னத்தெரி வாயரோ.

மேலு மேலும் ஒங்குற்றபத்தியினால், அருள்வடிவாகிய சிவலிங்கத்தின்
மீது பல கற்களையே யெறிந்து மேன்கதியடைந்த சாக்கியநாயனுடைய
செய்கையானது அவரளவிற் குற்றமற்றதாயினும், அதனை, பந்தப்பட்டுள்ள
எல்லாமனிதரும் விதியாகக்கொண்டு செய்வதில்லையென் றறிந்ததுபோலக்
கண்ணப்பனார் செய்கையும் அத்தன்மையதேயாகுமென் றறிவாயாக. (௮௦)

என்ற வாசிரி யன்மு கத்தினை யேர றுமக னோக்கியுண்
றின்று ளார்கள் பிசாச வெம்பதி சேர்வ ரென்று புகன்றவா
றன்று மாமிச முண்டு வந்தக ணப்ப ரப்பதி யெய்திடா
தின்ற ருக்கடி யெய்தி னாரென லென்ன நீதிசொல் கென்றான்.

என்று கூறிய ஆசிரியர் முகத்தைப் பொற்பகலாத சீடன்பார்த்து, தே
வதைக்குப்படைத்துத்தாமுந் தின்னும் ஊனுணவுடையோர், பைசாசலோ
கமடைவரென்ற முன்னேகூறியபடி, முற்காலத்தில் மாமிசமுண்டும் அதை
யே சிவத்திற்கு நிவேதித்துஞ் சந்தோஷித்த கண்ணப்பதேவர், அந்தப் பை
சாசலோகமடையாமே இனியகளிப்பெனப்படுஞ்சிவன் திருவடி நீழலை யடைந்
தாரெனல் என்ன நியாயம்? கூறவேண்டு மென்றான். (௮௧)

கல்லெ றிந்தது குற்ற மேனும் கண்ட வன்பி லதேநலம்
புல்ல நின்றது போலல் வேடர் புரிந்த தீது மளப்பிலா
நல்ல வன்பி னொழிந்து மேனல நல்கு மாறிறை செய்தன
னல்ல மீரிது மற்றை யர்க்கமை யாதெ னக்குரு சொல்லினுன்.

கல்லெறிந்தது குற்றமாயினும் அச்செய்கையி லுண்டாகிய அகண்ட
அன்பினால், அக்காரியமே நற்காரியமாகிச் சிரேஷ்டமான கதியை அச்சாக்
கியநாயனு ண்டயும்படி செய்ததுபோல, அவ்வேடர் கோனாகிய கண்ணப்ப

ஞர் செய்த கொடுங்காரியமும் முதன்மையான அன்புடன் செய்யப்பட்ட வழி, கொடுமையற்ற நற்காரியமாகி மேலான கதியைக் கொடுக்கும்படி மஹாதேவர் செய்தருளினார். பிறவித் துக்கத்தை யொழிப்பதாகிய அக் தகையகாரியமும், அதன்பயனும் மற்ற ஆனருந்துவோர்க்கு இலபியாதென்று கூறியருளினார். (அஉ)

ஆவ தேன்முடை யுண்ப வர்க்கரு ளன்பு ருதென முன்னரே நீவ முங்கிய சொற்கு மாறுறு நெய்ப்பு லானுகர் திண்ணருக் கோவ லில்சுவ வன்பு ஞானமு யர்ந்த தென்பதெ னுமகன் ருவி லையன்மு னேசொ னுனிறை சாற்று வானதை மாற்றுவான்.

அவ்வாறாமாயின், நிணத்தோடுகூடிய புலாலை யுண்டிவந்த கண்ணப்ப னார்க்கு, மாறாத சிவபத்தியி லுதிக்குஞ் சிவஞானஞ் சிறப்போடுண்டாயிற் றென்று இங்ஙனங் கூறுஞ்செய்தி,—திருவருளைத் தாத்தக்க அன்பு, புலாலு ண்பவர்க்கு உண்டாகாதெனத் தாங்கள்* முன்னர்க் கூறியதற்கு விரோதமா குமென்று சீடன் குற்றமற்ற குரு முன்னிலையிற் கூறினன். அதுகேட்ட குருவானவர், சீடன் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்பொருட்டு உரைக் கலாயினார். (அக)

சிறியர் சேரியில் வில்வ முங்கிளர் சேற்றி லங்கழு நீருமே நறிய வாக முளைக்கு மாறுமு னுளி னைத்த தவத்தினன் வெறியி லாவரு ளன்ப வர்க்கு விளைந்த தாமது மற்றைய பொறியி லானுகர் நர்க்கு ருதுயர் புந்தி யாலறி புந்தியோய்.

பறைச்சேரியில் வில்வமாரும், பெருகிய சேற்றில்* அழகிய செங்கழு நீரும் சுகந்தமுடையனவாக வுண்டாதல்போல, முற்போந்த பிறப்புக்களிற் செய்த தவபலத்தால் மயக்கமற்ற அருட்பக்தி அக்கண்ணப்பனுக்கு உண்டாகியது. அது, மற்ற விவேக ஹீனர்களாகிய ஊனருந்துநர்க்கு உண்டாகாது. புத்தியுள்ளவனே ! இதைச் செவ்விதானபுத்திகொண்டிவிசாரித்தறி.

தம்மு டம்பு பெருக்க வென்று தகைக்கு முப்புக ஞண்டுலாம் மம்ம ராரிக னெஞ்சி லோமணி மல்கு நல்விழி யைப்பறித் தம்ம கேசுர னுக்கி டுந்தெளி வன்பு யர்ந்தக ணப்பனர் தம்ம ருட்குண மேவு மென்று தனது வாத நிழீஇனான்.

(தேவநாமிமான ஜீவாபிமானங்களால்) தம்முடைய சரீரம் குறைவறப் பெருக்கவேண்டுமென்று மாமிசமிட்டுச்சமைத்த சூழம்புமுதலியவற்றை யுண்டுமுலும் மயக்கறிவுடையார்வலியமனத்திலோ, அவ்வபிமானங்களின்றிக் கருமணி பிரகாசிக்கும் பிரதான அவயவமாகிய விழியைப்பிடுங்கி அம்மஹா

* சு0, சுக - ம் செய்யுள்களில் லறிக.

தேவருக்கிடந்தெள்ளிய அன்புமீக்கொண்டகண்ணப்பதேவரது அருட்குண முண்டாகும்! உண்டாவதில்லையென்று தமதுசித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

கேட்டவிட யப்பிரிய னின்னுமோ ரையமருள்
கிளர்ஞான சூம்பமுனிவ
னாட்டினா னுண்டா னெனுஞ்சரித முண்மையை
யறைந்தருள வேண்டுமெனலும்
வாட்டமில் விவேகபூ ரணனவிலு வானெடிய
வார்கடலை யங்கைதனிலே
கூட்டியுண் டிட்டவம் முனிவன்வா தாவியென்
கொறியுண்டு கோதுறுவனே.

இதுகேட்ட விஷயப்பிரியனெனும் பெயரிய சீடன், இன்னமுமொரு சங்கையுண்டு. அதாவது கிருபையோங்கிய ஞானம் வாய்ந்த அகஸ்தியமா முனிவர் ஆட்டினுனை யருந்தினரென்றகூறஞ் சரித்தான். அதனுண்மைக் கருத்தையுங்கூறி யருளவேண்டுமென்றுகூறலும், குறைவற்ற விவேகபூரணனெனும் பெயரிய குருகூறலுற்றனர். நீடிய சமுத்திரத்தை அங்கையிற்சேர் த்து, ஆசமனஞ்செய்வதுபோல உட்கொண்ட அம்முனி சிரோஷ்டர், வாதாவி யென்னும் ஓராட்டினை யுண்டாலும் பாவமடைவரோ! (அசு)

வாதாவி யாமந்த வாட்டை * வில் வலனரியும்
வாளா லறுத்தவித்து
மேதாவி யோரென்ன வருமுனிவர் கட்கெலா
மெய்யா வருத்தியெம்பி
வாதாவி வாவென் றழைத்தவுட னுண்டவர்
வயிற்றைப் பிளந்தவன்வரும்
போதாவி போமவரை யிருவரு மருந்துவ
ரெனப்பழைய நூல்குறலால்.

(அஜாமுகியின் குமாரனுஞ் சூரபதமன் மருகனுமாகிய) வில்வலன் எனும் அசுராதமன், ஆட்டுருவங்கொண்ட தன் தம்பியாகிய வாதாவியை அரியத்தக்க வாளாலே துண்டுதுண்டாக அறுத்து அடுப்பிலேற்றி யலித் துச்சுமைத்து, மேலான அறிவாளிகளாகவரு முனிவர்களுக்கெல்லாம் ஈது ஆட்டுமாயிசமேயென்று உபசரித்துட்டி (அவர்கள் சயனித்திருக்கும்போது) என் தம்பி வாதாவியே யாராயென அழைத்தவுடன், அவன், தன்னைமாயிச மாக உட்கொண்டவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட சமயம்

பிராணனீங்கும் ஆம்முனிவர்களை, அண்ணன் தம்பிகளாகிய அவ்விரண்
ட்சாரும் தின்பொன்று புராணங் கூறுதலால்,—

[“இல்வலன்” எனவுஞ் சிலர்கூறுப. கந்தபுராண அசுரகாண்டம் வில்
வலன் வாதாவிப்படலம் ௧0 - ம் பாட்டில் “மேயின விருமைந்தர் வில்வலன்
வாதாவி—யாயதொர் பெயர்பெற்றார்” என வருமாறு இந்நூலாசிரியரும்
“வில்வலன்” எனக்கூறினர்.] (அஎ)

இக்கலி யுகத்தின்முன் னாயகா லங்களி
லியங்குயிர் வதைத்துண்டலிற்
றுக்கமுறு பாவமிலை யென்றெண்ணி முனிவர்கிலர்
சுடுதியில் வேவித்தவூன்
பக்குவ நுகர்ந்தார்க ளெனலறிய லாமருள்
பழுத்தமன மற்றவவரின்
மிக்கவர்க ளாவரதை யுண்ணுத மெய்யரென
வுள்ளுதற் கையமிலையே.

இக்கலியுகத்திற்கு முற்போந்த யுகங்களிற் சரித்துத்திரியும் பிராணி
களைக்கொன்று தின்னுங் கருமத்தால் துக்கஹேதுவாகிய பாவமுண்டாவ
தில்லையென்று கருதினவராகிய சிலமுனிவர், சுடுங்குணமுள்ள அக்கினியிற்
பசனஞ்செய்யப்பட்டுப் பக்குவமான லுணையுண்டனரென்பதும் அறியலாம்.
ஜீவகாருண்ய முதிர்ச்சியுள்ளருணம் ஒருசிறி துமில்லாத அந்த முனிவரினும்
அப்புலாலுண்ணாத காருண்யகுண முனிவர் சிறந்தவராகுரென்று கருதற்குச்
சந்தேகமின்று. (அஅ)

விதிவிலக் கில்லாத லுணுண்டன் மதுவுண்டன்
மென்சொலெழின் மாதனைதலிற்
புதியவொரு தோடமின் மென்றுபிர விர்த்திநூல்
புகலுமவை தள்ளுகவெனப்
பதிநவி னிவிர்த்திநூல் சொல்லுமது வேமிக்க
பலனல்கு மென்றுமநுவி
னிதிநூ லுரைக்குமத னாலவ் வுகங்களிலு
நெய்ப்புல வுணுமையுயர்வாம்.

மநுஸ்மிநீதி (௫ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது, விதிவிலக்கில்லாதபுலாலுண்
டல், கள்ளுண்டல், மதுரவசனமும் வனப்புமமைந்த மாதரைப்புணர்தலெ
னும் இவைகளார் புதியபாவமொன்ற ஞ்சேர்தலில்லையென்று இலெளகிகப்
பிரவிர்த்திநூல் சொல்லும்: மேற்கூறிய புலாலுண்டல் முதலியவற்றை
நீக்கியிகெவென்று ஈசுவரப்புரோக்தமான ஞானநூல்களெனப்படு நிவிர்த்தி

நூல் கூறும் : இவ்விரண்டனுள் நிவிர்த்திமார்க்கமே அதிகபலனைத்தருமென்றாராக்கும். இந்தப்பிரமாணத்தினால், அந்தயுகங்களிலும் நிணமுள்ள ஊனுண்ணுமையே யுயர்ந்த வெரமூக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததாகும்.

இதுநிற்க வெருநூல் புலாலுண்ண லேதமற்
நிலையெனச் சொல்லுமுன்னே
ரதுசொன்ன படியிழைத் தார்விடுத் தாரென
வறிந்திடினும் யாதொன்றனை
வதைசெயுங் காலது படுந்துயர்கள் கண்கண்ட
மாவவ மெனத்தெரிதலாற்
புதைகொண்ட வெவருமவ் வுயிர்வதைக் கஞ்சலுயர்
புண்ணிய மெனற்கையமோ.

இந்த நியாய மிப்படியிருக்க, புலாலுண்ணல் பாவமேயென ஒருசார் நூல்களும், பாவமாகாதென மற்றொருசார் நூல்களும் கூறினாலுமென்றை, அவ்விருவகை நூல்களின்படி சிலபெரியர் ஊனுண்டு வந்தனரென்றும், மற்றுஞ்சிலபெரியர் அதனை யொழித்திருந்தனரென்றும் நாம் அறிந்தாலுமென்றை, யாதொருபிராணியை வதைசெய்கையில் அந்தப்பிராணி படுதூக்கங்களை யோசிக்குங்கால், அத்தொழில் பிரத்தியக்ஷப் பெரும்பாவமெனத்தெரிதலினால் தேகிகளாகிய எவரும் பிராணவிறிம்சைக்கு அஞ்சி அந்தப்புலாலுணவைவரீக்கியிருத்தல்புண்ணியமென்றுகூறுதலுக்குச் சந்தேகமுளதோ? இல்லை.

எழுகீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருந்தம்.

என்ன வையன் முன்ன நின்ற வேரு யர்ந்த நன்மக
னன்ன ருற்ற தென்பு லத்தி னர்க்கு நல்ல மாமிசந்
தன்னை முன்னு கங்க ளிற்செய் தார்க ளென்று தன்மநூல்
பன்னு முண்மை தன்னை யும்ப ணித்தல் வேண்டு மென்றனன்.

என்று ஆசிரியர் கூற, அவர்க்கெதிரினின்ற அழகு, சிறந்துள்ள சீடன், நன்மை நிரம்பியுள்ள தென்புலமடைந்த பிதிரீகர்க்குப் பிரீதியாக நல்ல மாமிசத்தை மூந்தற்றயுகங்களிற் படைத்தார்களென்று ஸ்மிருதிகள் கூறும். அந்தக் கருமத்தினுண்மைக் கருத்தையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கூறினன். (கூக)

இவ்வு கத்தி லுண ருந்தி டாத தென்பு லத்தவர்
தெவ்வில் வத்து வுண்டு மாதி ருத்தி கோடல் போலவே
யவ்வு கத்து ளாரு நல்ல துண்டி ருக்க வையமின்
றெவ்வி தத்தர் செய்கை யோவஃ தேதம் வேறு பேசுகி.

இந்தக்கலியுகத்தில் ஊனுண்ணாத பிதிர்க்கன், நிவிர்த்திமார்க்கவிரோத மில்லாத பதார்த்தங்களை யுண்டு மிக்க திருப்தியடைதல் போலவே அந்த யுகத்துப் பிதிர்க்கனும் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டு சந்தோஷித் திருக்கத் தடையிலலை. அஃது எவ்விதத்தன்மையுடையர் செய்கையோ ! அது பாவ மே. வேறேதாவது சந்தேகமுளதாயிற் கூறுக. (௧௨)

என்று நாத ஜோதி னுனவ் வேசின் மைந்தன் மேலும்வெண் குன்ற வீச னாரு ரைத்த கூற்றின் வண்ண மோர்மகற் கொன்று தீயில் வேக வைத்த ருத்து கின்ற கொள்கையி னின்ற தந்தை தாயர் தந்தி யாய மென்கொ லென்றனன்.

என்று குரு கூறினார். அதன்மேலும் அக்குற்றமற்ற சீடன், வெள்ளி யங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் மஹாதேவரானவர் தம்க்கு வேண்டிய ஆகாரம் ஈதாருமென வருளிச்செய்த நியமத்தின்படி ஒப்பற்ற தங்கள் மகனைக் கொ ன்ற தீயிற் பசுனஞ்செய்து, விருந்தினராய் வந்த அம்மஹா தேவருக்குப் படைக்கு நியமத்தினின்ற தந்தைதாயராகிய சிறுத்தோண்டதேவரும் அவர் மனைவியாருங் கொண்டிருந்த உள்ளக்கருத் தென்னை? கூறவேண்டு மென்றனன். (௧௩)

போரில் வல்ல ராய டைந்த பொன்கொ டந்த நாயனார்
நாரு லாம கேசுரர்க்கு நாளு மன்ன மூட்டுமன்
போரு மீச னா்வி டாத வுண்மை சோதிக் கின்றபோ
தாரு மன்பி னுனி கழ்ந்த தன்னர் செய்கை யென்றனன்.

போர்த்தொழில் வல்லராய் அத்தொழில் வழியிற் பெற்ற திரவியங்க ளைக் கொண்டு அச்சிறுத்தொண்டதேவர் சிவபக்தி மீக்கொண்ட மாநேசு ரர்களுக்கு எந்நாளும் அன்னம் படைத்துவந்த அந்த அன்பின் பெருக்கத் தையறிந்த பரமேசுவரர், அவரை விட்டு நீங்காத அவ்வன்பின் உறுதிப்பாட் டைப் பரீகஷிக்குங் காலத்திலே அவருள்ளத்திற் பொருந்திய பக்தியினால் நடந்தகாரியம் அஃதென்றனர்.

[“விடாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோது” என்பதற்கு, வான்முனை வழிச் சம்பாதித்த திரவியங்கொண்டு செய்யப்படுஞ் சற்கரும பக்தியை, அவ்வான் முனைவழியாகவே பரீகஷிக்கத் தொடங்கும்போதெனப் பொருள் கோடலும் பொருந்தும்.] (௧௪)

இவ்வி தம்வி வேக பூர ணன்வி ளம்ப லுழ்மக
னவ்வி தங்கொ லைக்கு ளாய வக்கு பூந்தை யங்கனே
யெவ்வி தக்க வற்கி கொண்டி றந்த தோவ தைச்செய்யு
மவ்வி ரண்டு பேரு மவ்வு தைக்கு டன்ப டாததென்.

நனிவி ளக்க வென்ன வைய னாச மற்ற வீசனார்
சொனவி னைக்கு ளாம வர்க்கொர் துன்பு திப்ப தில்லையன்
றினிதி றந்த சேயி னைப்பி ரான்சொல் வண்ண மீன்றவர்
கனிவு கொண்ட ழைத்த போது கண்க ளிக்க வம்மகன்.

ஒடி வந்த வற்பு தத்தை யூகி யாம லேனையோர்
கூடி யேகொல் கின்ற கொள்கை போல வெண்ணி னுயதைத்
தேடி வந்த வீச ரோடு நால்வ ரன்று சென்றதுங்
கேடி லுன்னு ளேயு ணர்ந்து பேசெ னக்கி ளத்தினன்.

இவ்விதமாக ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் விடைகூற, சீடன், அவ்வண்
ணங் கொலைக்குள்ளாகிய அக்குழந்தையானது அங்ஙனமே எத்தன்மையதா
கிய துக்கமனுபவித்து இறந்திருக்குமோ! அத்தகைய கொலையைச் செய்த
அத் தந்தை தாயர் அக்கொலைப்பாவத்தை யடையாத தென்னை? (கௌ)

அடியேனுக்கு நன்றாக விளங்கக் கூறவேண்டுமென்ன, ஆசிரியர், ஈச
னாராணைப்படி அக்காரியத்திற்கு உடம்பட்டுநின்ற அவர்களுக்கு எவ்வித
துன்பமும் தோன்றாது. மேலும், யாதொரு துன்புமில்லாது இறந்த குழந்
தையை ஈன்றெடுத்தவராகிய அவ்விருவரும் பெரிய பெருமானது அனுஞ்
ஞைப்படி உடனே யுருக்கத்துட னழைத்தபோது அவர்களுடைய கண்கள்
களிப்படையும்படி, இறந்துபோன அவ்வாண்பிள்ளை, — (கௌ)

உயிர் பெற்று அவர்களெதிரி லோடிவந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை யோசி
யாமல், மற்றமனிதர் கூடிக்கொண்டு செய்யுங் கொடுங்கொலையைப் போல
அதனையுமெண்ணின. அக்காரியார்த்தம் அக்குழந்தையைத் தேடிவந்த பா
மேசவாருடன் சிலுத்தோண்டதேவரும், அவர் தேவியாராகிய திருவேண்
காட்டு நங்கையாரும், அவ்விருவர் புதல்வனாகிய கீராளனும், தாதி சந்தன
நங்கையு மெனப்படும் அந்நால்வரும் அத்தினமே சென்றடைந்த ஆன்மலா
பத்தையும் தருக்கத்திற் றலைப்பட்டுள்ள உன் மனத்துளே விசாரித்தறிந்து
கூறுதியெனக் கூறியருளினர். (கௌ)

எண்சீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிளத்திய வாசிரி யன்றிரு முன்னே
கேடறு சீடன யம்படு மெய்ம்மைக்
களித்திரி சங்கும கன்முதன் மன்னர்
கானக வேட்டையி லேயுயிர் கொன்று
களித்தன ரென்றுபு கன்றிடு முண்மை
கழறுதி யென்னவி டைக்குரு வந்த
வளித்திரு மன்னர்க ளாள்பதி யுள்ளே
யாய்வுச் சம்புல் ழித்தும னேக.

மைந்தர்க ளுக்கிடை யூறும்வி னைத்த
வன்மிரு கங்களை யேவதை செய்தார்
வெந்தனு மன்னர்க ளுக்கது நீதி
வேலையஃ தெவ்வித மென்றின் றோலோர்
நிந்தைசெய் பாவிக ளைச்சம னார்தந்
நீதியி னுரை கத்திடு மாறே
யந்தர மாதியி லாவரு ளீச
னயர்தொழி லுள்ளுமில் வாறுள தென்றான்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் சன்னிதானத்தில் தருக்கசிரேஷ்டம் வாய்ந்த சீடனாவன், மஹாயோகங்களை யதபவித்த திரிசங்கு மஹாராஜன் குமாரனாகிய ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் முதலிய அரசர்கள் காட்டிலாடும் வேட்டையிற் பிராணிகளைக் கொல்லுந் தொழிலிற் சந்தோஷித்தனரெனுஞ் செய்தியின் உண்மைக் கருத்தையுங் கூறல்வேண்டிமென, விடைதருவதில் வல்லராகிய குருவாவார், அந்தக் காரணம் செல்வமுள்ள அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலுள்ள பயர்களை யழித்தும், அனேகமாகிய,—

மனிதர்களுக்குக் கெடுத்திசெய்தும் வந்த கொடியமிருகங்களுையே கொன்றார்கள். அது, வெம்மைசெய்யத்தக்க வில்லென்றிய அரசர்களுக்கு விதிக் கப்பட்ட விதிமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததேயாம். எவ்வாற்றா லென்னிலோ, ஜீவ காரணம் பொழுக்கமுள்ள பெரியோரை நிந்திக்கும் பாவிகளை யமதருமராஜர் தமக்கென்றேற்படுத்தப்பட்ட விதிமார்க்கத்தின்படி நாகத்தில் தள்ளு வதுபோலாகும். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகியும் பரம கரூணா ரிதியாகியும் இரானின்ற பாமேசன் (தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனும் மூவிடத்துஞ் செய்கிருத்தியங்களில், தன்மையிற்) செய்கிருத்தியங்களிலும் இத்தகைய காரியமுளதாகுமென்று கூறியருளினார். (கூக)

கலிநிலைத்துறை.

என்ற நீதியைக் கேட்டவ னுய்யுயி ரெதையும்
கொன்று னுரினை யொத்தவ ரொன்றனைக் கொல்ல
வென்று மற்றொரு வல்லுயி ரெழுந்திடக் காணி
என்று செய்தொழி லெவனென நற்குரு வறைவான்.

இப்படி யருளிச்செய்த நியாயத்தைக் கேட்ட சீடன், வாழுகின்ற எச் சேவனையுங் கொன்று தின்னாத தங்களை யொத்த மஹாத்துமாக்கள், யாதொரு காரணார்த்தம் ஒருசேனை மற்றொரு வன்மையுள்ள ஜீவன் கொல்லவேண்டுமென்று எழுதலைக் காணுங்கால் செய்யுங்காரியமென்றை யென்று கேட்க, நல்லாசிரியர் கூறலாயினார். (கூ௦௦)

அந்த வேளையி லவ்விசண் டற்குமொ ரல்லல்
வந்தி டாதுவி லக்குத னலமது வறிதே
லெந்த வாவிபொல் லாங்குள தோவதை யிறையைச்
சின்தை செய்துகொன் றிடல்கட னன்னணஞ் செய்த.

அற்ப தோடமற் றென்றனைக் காத்தவொ ரறத்தா
லொற்க மாமறம் விஞ்சிடு மவ்வித முஞ்றற்
தற்ப மாநினைந் தேகினு மங்நனம் வாளா
நிற்கி னும்பவ மாமெனச் சொற்றன னெறியோன்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவ்விரு பிராணிகட்கும் ஒரு துன்பமும்
வாராதபடி விலக்குதல் உத்தமம். அக்காரியங் கஷ்டசாத்தியமாயின், எந்தச்
சீவன் பொல்லாங்கிழைக்குஞ் சபாவமுடையதோ அந்தச்சீவனை, ஈசுவரனைத்
தியானஞ்செய்து கொல்லுதல் கடமையாம். அப்படிக் கொலைசெய்ததனா
லுண்டாகிய, — (௧0௧)

அற்பதோஷமானது மற்றொன்றைக் காத்தலினால் விளைந்தபுண்ணியத்
தாலொழியும். துஷ்டஜெந்துவைக் கொலைசெய்ததா லுண்டாகு பாவம்,
நிரபாதிபாகிய பிராணியைக் காத்தலால் விளைந்த புண்ணியத்தைவிடக்
குறைந்ததேயாதலின் புண்ணியமே மிகுதியாகும். அவ்வண்ணஞ் செய்யாதது
அவைகளை யறப்பிராணிகளாக நினைந்து அங்கிருந்து சென்றாலும், அங்
கேயே ஒருமுயற்சியுமின்றி நின்றாலும் பாவமாகுமெனத் தரும் மார்க்கப்
பிரவர்த்தகராகிய குரு கூறினர். (௧0௨)

ஒப்பி னேனரு ளோய்வரு முயிர்கனி லொன்றுந்
தப்பி டாவணம் வலைகளை வளைத்தவை தங்கு
மப்பு வாழுபிர் முதலிய பிடித்தனு தினமுஞ்
செப்ப மாகவுய் வோர்கதி சொல்கெனச் சீடன்.

இந்த நியாயமெனக்கு அங்கீகாரந்தான். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியே! தி
னந்தோறந் தமக்கெதிர்ப்படுகின்ற பிராணிகனி லொன்றேனும் தப்பிப்
பிழைக்காவண்ணம் வலைகளை வளைத்துஅவைகளிலகப்படுகின்ற நீர்வாசிகளா
கிய பிராணிகளைப் பிடித்து மனக்கிலேசமின்றிச் சீவனஞ் செய்துவருவோ
ரடையுங்கதியைக் கூறியருள்கவென்று சீடன் வினவ, — (௧0௩)

புத்தி சால்புதல் வாசொன தொழினனி புரிவோர்
சுத்த மில்வலை ஞ்ருமிழி வேடர்சு மடரை
யொத்து ளார்களு மேயவ ரொல்லையி லிழைத்த
ரப்பவத் தாஸிழி குலத்தினி லுதித்தார்.

(அங்ஙனம்) நிரம்பிய புத்தியுள்ள மைந்தனே! உன்றும் குறிக்கப்பட்ட தொழிலையே அதிகமாகச் செய்வோர்.— தூராசாரமுடைய செம்படவரும், இழிகுல வேடரும், கீழ்மக்களையொத்த இதரமனிதர்களுமே. அவர்கள் முற்சன்மங்களிற் செய்த அகிர்த்தியங்களால் இச்சன்மத்தி லிழிகுலத்தி லுதித்தார்கள். (க0ச)

பரிவி லாதுயிர் வதைத்தருந் திடுபவர் பார்ப்பார்
மரபில் வந்தவ ரேனும்வெந் நாகிடை வருந்திப்
பரிவி லாதுயிர் கொன்றருந் திழிகுலம் பிறப்பர்
புரிவி னத்தொழில் விட்டவர் பினுமதிற் பொருந்தார்.

இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்று தின்போர்.— பிராமண வமிசத் திற் பிறந்தோராயினும் கொடிய நாகத்தில் வீழ்ந்து (நெடுங்காலம்) வருந்திப் பின்பு அந்தப்பாவ சேடத்திற்காக நாடோறும் உயிர்வதைத்துண்ணுங்கீழ்க் குலத்திற் பிறப்பர். ஜீவகாருண்யத்தால் அத்தொழிலை யிப்பொழுது விட்டவர் மறித்தும் அக்குலத்திற் பிறவாதவ ராவர். (க0ரு)

அறிதி யென்றருட் குருசொல வம்மக னுயிற்
பறியர் செய்தொழில் செய்தவக் குலவதி பத்தர்
நறிய வான்கதி பெற்றதென் னேவென நாதன்
பொறியொ டேயது கேட்டியென் றன்பொடு புகல்வான்.

யாம் கூறியதை யூகித்தறிவாயாகவென்று தயானுவாகியகுரு கூற, அச் சீடன், அப்படியாகில் செம்படவர் செய்கின்ற தொழிலைச் செய்துவந்த அக் குலத்து நாகை - அதிபந்ததேவர் நல்லசிவகதிபெற்றதென்னேவென, ஆசா ரியர், நல்லறிவோடு அவ்விடயத்தைக் கேட்பாயாகவென்று அன்பொடு கூற லாயினர். (க0சு)

அலைசெய் மாகடன் மீன்களி லனுதினந் தமது
வலையி லேபடு மீன்களுண் முதல்வரு மீனைக்
கலையி ளம்பிறை யணிபவற் கெனவிடு கரும்
நிலையி னின்றனர் ரித்தலு மவ்வதி பத்தர்.

சிவபத்தருள் தலைவராகிய அவ்வதிபத்ததேவர், அலைகளைப் பெருக்கும் பெருங்கடலில் தினந்தோறு மிடப்படுந் தமது வலையிலகப்படு மச்சங்களில் முதலில்வரும் ஒருபெருமச்சத்தைக் கலைகளோடுகூடிய பாலசந்திரனைத்தரி த்த பெரியபெருமானுக்காகக் கடவதென அக்கடலிலேயே விட்டுவரு நியம மாகிய கருமத்தைத் தினந்தோறுஞ் செய்துவந்தனர். (க0எ)

அப்பெ ருந்தரு மந்தின மவர்தொழில் வழிச்சேர்
தப்ப னைத்தையு நீக்கிமெய் யருணெறி தந்தே

யொப்பி லீசுர தரிசனங் காட்டியின் னுவகை
யப்பு மாழ்ந்திடச் செய்ததென் றுனரு ளாசான்.

(பசுபுண்ணிய மல்லாத) அச்சிறந்த பதிபுண்ணிய மானது, அவரது ஜீவனோபாய வாயிலாக வுண்டான பாவமெல்லாம் ஒழித்து, உண்மையான அருண்மார்க்கத்தை யவர்க்குக் கொடுத்து, சமானாகிடராகிய பரமேசுர தரிசனத்தைச் செய்வித்து, சிவானந்த சாகாத்திலும் அவரை யழுத்திற்றென்று அருளாளராகிய ஆசிரியர் கூறினர். (க0அ)

ஆயி னவ்வதி பத்தர தருந்தொழில் போல
மாயி ரும்புவி மக்களெல் லாஞ்செய லாமே
தீயி னுங்கொடி துயிர்க்கொலை யென்றொரு தீர்வை
நீயி யம்புத லென்னெனுஞ் சீடனை நெறியோன்.

பார்த்தி ரக்கமி லாய்வலை மீன்படுத் தொன்றைக்
கார்க்க டல்விடு தொழிலினுங் கல்லெறி கரும
நேர்த்தி யுஞ்சல பமுமென நிலத்தினர் செய்தே
பூர்த்தி யின்புற லாமெனப் புலம்பிநீன் மேலாம்.

அப்படியாயின், அவ்வதிபத்தேவர் செய்த அருங்காரியத்தைப் போலப் பெரும்புலியினுள்ள மனிதர் யாவருஞ் செய்யுங் காரியமும் ஏற்புடைய தாகுமே. ஜீவவதை நெருப்பினுங் கொடிதென வொரு கோட்பாட்டைத் தாங்கள் விதிப்பதென்னை யென்று கடாவிய சீடனை, நல்லொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர்,— (க0க)

பார்த்து, இரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சனை! சமுத்திரத்தில் வலை வீசி அதனிலகப்படும் (மீன்களையெல்லா மெடுத்துக்கொள்வதற்காக) ஈசனுக் கென ஒருமீனையெடுத்துக் கருநிறமுடைய கடலில் விடு நியமமாகிய கருமத்தினும், சாக்கியநாயனாரைப்போன்று (தெருவில் வாளாகிடக்கும்) கல்லெலித் தெறியுங் கருமம், நேர்த்தியுஞ் சுலபமுமாமெனக் கொண்டு இவ்வுலகத்தினர் அக்கல்லெறிகருமத்தையே செய்து பூரணநீதத்தைப் பெறலாமென நீ கூறித் தொலைத்தால் அஃது இக்கேள்வியினும் மேலானதாகுமே. (க0க)

என்ன வம்மகன் கல்லெறிந் திறைவனை யேத்த
லிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யாகலி னிசையே
னென்ன நற்குரு வப்படி மீன்விடு மிதைபு
மிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யெனவறி யென்றான்.

என்றுரைக்க, அச்சீடன், கல்லாலடித்து ஈசனைவழிபடல் இப்பூமியில் ஒருவகை வழிபாடாகக் கேட்கப்படவில்லை. ஆகலின், அவ்வாறு கூறேனென, அதுகேட்ட நற்குணமுள்ள குரு, அப்படியே மீன்விடுவதெனும்

இக்காரியமும் ஒருவகை வழிபாடெனக் கேட்டதில்லையென் றறிவாயாக வென்றுகூறினர். (ககக)

ஐய நேயறிந் தேனிது போலம ரடல்சேர்
பொய்யி லாச்சிவ கணமெனும் பல்வகைப் பூத
மொய்யெ லாந்தசை புண்ணுமென் றேசிலர் மொழிதல்
வைப மீதுள தந்நிசந் தன்னையும் * வழுத்தாய்.

ஐயரே! அறிந்துகொண்டேன். இப்படியே போர்வலிவாய்ந்து உண்மையே புரைக்குந் தகையுள்ள சிவகணமெனும் பலவகைப் பூதக் கூட்டமெல்லாம் மாமிசத்தைப் புசிக்குமென்று இவ்வுலகிற் சிலர் கூறுதலுண்டு, அதனுண்மையையுங் கூறுவீராக.

[* “வழுத்தல்” என்பது துதித்தலென நிகண்டுகளிற் பொருள்படு மாயினும், இங்ஙனஞ் சொல்லலெனும் பொருட்டு, இப்பொருட்டாகப் பெரியபுராணத்திற் சாக்கியநாயனார் புராண முதற்செய்யுளிலே “மறுவல்சரண் பெற்றதிறமறிந்தபடி வழுத்துவாம்” எனவருதல்போலச் சூதசங்கீதை முத்திரிலையுரைத்த வத்தியாபம் கக - ம் பாட்டில் “மனத்திடை நினைத்ததென் வழுத்துவாயென்றான்” எனவும், பஞ்சாதிக்காரவிளக்கம் ௩௭-ஞ்செய்யுளில் “வழுத்தியகே வலத்துடனா ணவமாயும்” எனவும் வருவனகாண்க.]

என்னு மைந்தனை மெய்க்குரு நோக்கினல் லீசன்
மன்னு மாண்புடைக் கயிலையங் கிரிநிலை வதிந்த
நன்ன ரக்கணந் தசைநுக ராவதை நசைஇத்
தின்னும் பேய்க்கண மங்கிலை வேறெனத் தெரித்தான்.

என்று கூறிய சீடனை, உண்மைக்குருவானவர்பார்த்து, நன்மையையே சொருபமாகக் கொண்ட பாமேசனெழுந்தருளி யிருக்கும் மகத்தான தெய்வீகமுடைய கைலாயமலையில் நிலையாகவாரும் அந்த நல்ல பிரமதகணங்கள் ஊனுண்ணு. அவ்வுனை விரும்பித் தின்னும் பேய்க்கூட்டம் அந்தக் கைலாசபருவத்தி லில்லை. அக்கணங்களும் வேறென் றுரைத்தருளினர். (ககக)

தெரித்த வாசிரி யன்பதம் வணங்கியச் சீடன்
பிரித்த றிந்துகொள் ளார்பிதற் றென்றதை யறிந்தேன்
விரித்த லுனுக ராதவ ரும்முபிர் வினிய
வருத்து கின்றன ரேயவர் மார்க்கமெற் றென்றான்.

இவ்வாறுரைத்தருளிய ஆசிரியர் பாதத்தை அச்சீடன் வணங்கி, பிரமதகணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன, பேய்க்கணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன வென்று பிரித்தறியமாட்டாதாருடைய பித்தறதலே அக்கூற்றமென்று இப் பொழுதறிந்தேன். மேலே கூறப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசியாதாரும் பிராணி

களை யுயிர்போம்படி ஹிம்ஸிக்கின்றனரே, அவர் கோட்பாடுதான் எத்தன் மையுடையதென்று வினாவினன். (ககச)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

நல்வினை யாலே யன்னோர் நற்குலந் தனிலே வந்துங்
கொல்வினை யாள ரானார் குறுமதி யாலே யீர்
மொல்கிய வவர்க ளிற்கே யுயிரறச் சைவ ராகார்
பல்வகை யிலைகாய் பீசம் பழநுகர் விலங்கை யொப்பார்.

நல்வினை ப்பயனால் அத்தன்மையுடையார் நற்குலத்திற் பிறந்தும் அற்ப புத்தியாற் கொலைத்தொழி லுடையராயினர். இரக்கமற்ற அத்தன்மையினர்.— இவ்வுலகில் ஜீவதருமவொழுக்கமுடைய சைவராகாரீ. பல்வகைப் பட்ட இலை, காய், விதை, கிழங்கு, கனி யாகிய இவைகளைத் தின்னும் மீநக ளங்களுக்குச் சமமாவர்.

[“பீசம்” என்றதனால் கிழங்குக் கொள்ளப்பட்டது.] (ககரு)

உயிர்களை வதைப்போர் தம்மை யுயர்சைவர் பார்ப்பா ரென்ற லயினகக் காகந் தன்னை யன்னமென் பதனை யொக்கும்
சூயிலரு நிலத்தி லெவ்வெக் குலத்தின ரெனினு மெல்லா யுயிரிலுந் தயவுள் ளோரந் தணரென வுரைக்கு மேனூல்.

ஊனுண்ணாதவராய் உயிர்வதை செய்கின்றவர்களை, அவ்வுண்ணுமை நோக்கி உயர்ந்த சைவரென்றும் பிராமணரென்றுங் கூறுதல்.— அன்னப் பகடிபோல நடக்குங் கூரியநகத்தோடு கூடிய வருவுள்ள கருங்காக்கையை அந் நடைநோக்கி அன்னமென் றழைத்த லொக்கும். அளவிட்டுரைத்தற் கரிதாயிருக்கும் இந்நிலவுலகில் எவ்வெக் குலத்தினராயினும், எல்லாச் சீவ ராசிகளிடத்தும் அழகிய தண்ணளியெனுங் கிருபையுடையோரே அந்தண ராவரென்று மேலான சாஸ்திரம் விளம்பும்.

[“மேனூல்” என்றது “அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர் க்குஞ்—செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.” என்றுரைக்குந் தீநீக்துறளாகு மென்க.] (ககசு)

என்றசற் குருவைச் சீட னிறைஞ்சியிஃ தோரார் செய்கை
யென்றினி தறிந்தே னஃதோர்ந் திருப்பருங் கொல்ல தென்னை
யென்றன னஞ்ஞான் ருசா னெம்பெரு மானுங் கந்தன்
மன்றலம் பதங்க டாழ்ந்து மகன்முகம் பார்த்துச் சொல்வான்.

என்றுகூறிய சற்குருவைச் சீடன்வணங்கி, யான் வினவியவீடயம், இப் போதுகூறிய வுண்மையை அறியார் செய்கையேயாகுமென்று நன்றாயறிந் தேன். அவ்வுண்மையை யுணர்ந்தோருங் கொலைசெய்யுங் காரணமென்னை

யென வினவினன். அங்ஙனம் ஆசாரியர், எங்கள் ஆத்மநாயகனாகிய துமார சந்திரவின் தெய்வீகமணமும் அழகுமுடைய பாநதநாமரைகளை மானசிக மாக வணங்கிச் சீடன் முகத்தைப்பார்த்துக் கூறலாயினர். (ககஎ)

இம்மைமேன் மறுமை யெய்து மெனுஞ்சொலை நம்பாப் பண்புஞ் செம்மைசேர் நூல்வி சாரஞ் செய்திடாக் குறைவுந் துன்பி னம்மைநே ரொவைக்கும் வாதை நனுநுமுன் நெண்ணு நெஞ்சு மெம்மது டருக்குண் டோவன் னவர்கொலைக் கஞ்சா ரென்றான்.

இம்மையென்னும் இவ்வுலக வாழ்க்கை நீங்கிவைபுடன் மறுமையென்ப தெய்துமென்னும் பிரமாணவாக்கியங்களை நம்பாத்தன்மையும், உண்மைப் பொருள்களடங்கிய சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யாதகுறையும், கொலைத்துண் படைகையில் நம்முடம்பொத்த வுடம்புடைய மற்றைப்பிரானிகளுக்கும் வாதையுண்டாகுமென் நெண்ணுது வன்னெஞ்சம் எம்மனிதருக்குள்ளன வோ அத்தன்மைமேலார், கொலைசெய்வதற்கு அஞ்சாரென்று கூறினர். (ககஅ)

இவ்வுரை கேட்ட சீட னெழிற்செவி யாதி யைந்துந் தெவ்வறச் சிலபி ராணிக் கிருப்பினுஞ் சிறுமை மேன்மை யிவ்வித மெனத்தேர் மாந்த ராங்கொலோ விவற்றைக் கொல்ல லெவ்விதங் கொலையா மென்போ ரெதிர்ப்பினை மறுத்தோதென்ன.

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டசீடன், அழகிய செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரிய மும் மனிதருக்கிருக்குமாறு சில பிரானிகட்கிருந்தாலும், அவை, தாழ்த்தவை யின்னை உயர்ந்தவை யின்னை எனவறியுமறிவுள்ள மனிதஜன்மமாகுமோ? ஆகாவாகலின், இத்தன்மைய பிரானிகளைக் கொல்லுதல், எக்காரணத்தாற் கொலைப்பாவமாகும்? (மனிதரைக் கொல்வதன்றோ கொலை) என்போர் ஆகூபத்திற்குச் சமாதானங் கூறல்வேண்டு மென்ன, — (ககக).

உயர்குரு சொல்வா னிவ்வா றேதலும் பாவம் பாவந் தயவறு கொலைஞ ராமச் சழக்கர்க ளிருக்கு நாட்டிற் குயிலவொர் வாயி லாமற் கோள்வெலும் வலியி லாம லயிலிரைக் கலைபு மந்த வாவிக ளெவ்வா றுய்யும்.

உயர்வுடையகுரு கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறுதலும் பாவகாரியமே! பாவகாரியமே!! காருண்யமற்ற கொலைஞராகிய அக்குற்றமுடையா நிருக் கும் நாட்டில், தங்களுக்குள்ள குறைவைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாயும், பகைஞரைவெல்ல வலியுமில்லாதனவாகி, உண்ணுமிரைக்கு அலையும் அந்தப் பிரானிகள் எப்படிவாழும்! (கஉஉ).

அனைத்துயிர்க் குரிய தந்தை யானவோர் கடவு ணீதி தினைத்துணை யேனும் பொய்யாத் திறமுள ததனி னீர்மை

யினைத்தென வறியா மாந்த ரேனைய வுபிசைக் கோறல்

வினைத்துயர்க்கொலையின் றென்றல்விவேகர்சம்மதபாங்கொல்லோ.

சகல பிராணிகட்குமுரிய பொதுத்தந்தையான ஒப்பற்றகடவுளின் சட்
டமானது திணையனவேனும் பொய்த்துப்போகாத திறமுடையதாகும். அதன்
தன்மை யிப்படிப்பட்டதென அறியாமனிதர், மற்றைப் பிராணிகளைக்
கொலைசெய்தல் துக்காதுபவத்திற்குக் காரணமாகிய கொலைப்பாவமாகாதெ
ன்பது விவேகிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயமாகுமோ? (கஉக)

உயர்திணை யெனப்பி றந்தோ ரஹிணை யாக வோது
முயிர்களைத் தாழ்வா யெண்ணி யூறுசெய் தொழிப்பா ராயி
னியநனி தருநாக் கூற்று மிவர்களைத் தாழ்வா யெண்ணித்
தயருநக் கொல்லு மஃதுந் துகளுறு கொலையா காடே.

உயர்ந்த ஜாதியெனப் பிறந்தோர் இழிந்த ஜாதியெனப்படும் பிராணிகளை
அலக்கியப்படுத்தி ஹிம்ஸித்து ஒழிப்பாராயின், மிகவுந் திருத்தமாகப் பேசு
நாவையுடைய யமதருமனும் இவர்களையும் அலக்கியம் பண்ணித்துக்கிக்கும்
படி கொல்வன். அக்கொலையும் குற்றமுள்ள கொலையாகாது. (கஉஉ)

தன்னையே தான்கொன் றாலுங் கொலையெனச் சாற்று நீதி
யென்னிசா நிலத்துண் டாயி னேனைய பிராணி கொல்லுங்
கன்மமா கொலையி லாது கழிவது முண்டோ கொன்னே
நன்மையே கருது நெஞ்சோய் நவிலுது மினுமோர் நீதி.

தன்னைத் தானேகொன்றாலும் அது தற்கொலை யெனப்படும் பாவமாகு
மெனப் பகருநியாயம் பகலும் இரவுமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்துண்டன்றோ :
ஆவதேல், மற்றைப்பிராணிகளைக் கொல்லுந்தொழில் பெரிய கொலைப்பாவ
மாகாமே வீண்போகுமோ? நன்னெறியை ஆராயும் மனமுள்ள மகனே!
வேறு மோர் நியாயமுங் கூறுவாம். (கஉக)

எழுகீர்க்கழிநெடியடி யாசிரியவிரூந்தம்.

ஏழைவிட்டவிழிநீர் வள்வாளெனவியம்புமா றுபெரிதாமது
பிழைபிட்டவனையேய றுக்குமதுபோலவேபிழைசெயாதவங்
வேழைகட்குமுயரேழையாயிசையிசைத்திடாவுயிரமுங்கனீர்
மாழைபுற்றுவதைசெய்தபாவியைவதைக்குமெங்கடவுள்வலியினால்.

ஏழையழகு கண்ணீர் கூரியவாளொக்குமெனப் பெரியர் கூறுநீதிப்
படி, ஒன்றானுந் தடுக்கப்படாத அக்கண்ணீரெனும் வாளாயுதமானது அவ்
வேழைகளுக்குத் துக்கங்கொடுத்தவனை யறக்கும். அதுபோல, நிரபாரதிக
ளான முற்கூறிய ஏழைமனிதர்களினும் மிக்கஏழைகளாகிப் பேசுந்திறமற்ற

பிரானிகள் அழுங்கண்ணீரெனும் வாள், அறிவின்மையால் அவைகளை ஹிம் வலித்துக் கொன்றபாவியை எம்முடைய கடவுள் ஆக்கினையினும் கொல்லும்.

[அந்தநீதி:— “அல்லற்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே—செல்வத் தைத் தேய்க்கும் படை” எனும் திருக்குறளானும் பெறுதும், “அழுங்கண் ணீர்” என்றது துக்கத்தின்மேல் நின்றது.] (கஉச)

இன்றியாதொருபிரானியைக்கொலையிழைக்கினவ்வுயிர்முளைத்தரோ கொன்றபாவியினையேகொலும்பெரியகோவெனும்பரமனீதியா லன்றதற்கணுகுபாவமில்லைமுனியாணிமாண்டவியேனருயிர் [லும், குன்றுமாறுவினைசெய்தியைந்ததுயர்கொண்டதைப்பழையதூல்சொ

இப்பிறப்பில் ஒருவன் ஒருபிரானியைக் கொலைசெய்வானாயின், அரசர்க ளுக்கு அரசனாகிய பரமேசுரனது ஆணையால், அந்தப்பிரானியே தன்னைக் கொன்ற பாவியை மறுபிறப்பிற் கொல்லும். அப்பொழுது அதனை யடையும் பாவமுமில்லை. ஆணிமாண்டவிய ரெனும் முனிவர், (முற்பிறப்பிற் சிறுவய தில்) தும்பியென்னுமொரு சிறுபிரானியைப் பிடித்து, அது பதை பதை த்து உயிரிழக்கும்படி முள்ளினது துனியிலிருத்தி விளையாடி, அக்குற்றத் திற்கேற்ற தண்டனை நிமித்தம் (மறுபிறப்பில் யமதருமனது துண்டெலின் படி ஒருநிற் களவுசெய்தார்களோடு சேர்க்கப்பட்டவராகி, அவர்கள் அவ்வு ராசனால் தண்டிக்கப்படும்போது, தாமுங்கழுமுனையிலேற்றப்பட்டாராய்த்) துன்பமதுபவித்ததைப் புராதனதிகாசமாகிய வடமொழிப்பாரதம் (ஆதி வமிசாவதாரணபருவம்) கூறும்.

[“கொன்றபாவியினையே கொலும்” எனும் நியாயம்,—“புழுவந் தசையு ம் வெண்ணிண்குமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநாகிற் கற்ப காலங் கிடர்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகர்ந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவேம் பசியாற் பறித்தருந்து மென் னும் பான்மை யறிந்தேயோ.” எனும் காசிகண்டச்செய்யுளானும்பெறுதும்.]

அனகனாகியபராசரன்புதல்வராறுபேர்சரவணப்பொய்கை தனிலிருந்தவெழின்மீன்பிடித்துவிளையாடுகின்றவினைதவறென மனம்வருந்திபிதினியிரும்மயிலையாகவேமறிகவென்றன னெனவினம்புநனிகர்த்தனூடல்களியம்புகின்றவொர்புராணமே.

மாசற்றவராகிய பராசரமுனிவரின் ஆறு புத்திரர்களும், இமயகிரியிலு ள்ள சுரவணப்பொய்கையி லிருந்த அழகிய மச்சங்களைப் பிடித்து விளையா டுகின்ற காரியத்தைக் கண்ணுற்ற அம்முனிவர், இது பாவமாகுமே யென்று மனவருத்தமுற்று, இப்பொய்கையின்கண் நீங்கலும் மச்சங்களாகிக் கிடக் கக்கடவீர்களெனச் சபித்தனனென்று ஸ்ரீஸ்கந்தக்கடவுளின் திருவிளையா டல்களை மிகவுங் கூறாநின்ற மஹாஸ்காந்தபுராணங் கூறும். (கஉக)

இவைகளொத்த பலவே துவானரரலாத சீவனெதையுங்கொல்
சவையுமொப்புகிறகொலையதாகுமிததானுயிர்க்கிடர் தரும்பவ
நவைகளுட்பசுவெனுயிருடம்பிலிடர் நல்கவுள்ள ததனலிதை
துவணை நூல்களுமொரைந் துபாதகமுளொன்றெனதுவலுமென்றன்.

இவைபோன்ற பல நியாயங்களால், மனிதரல்லாத எந்தப் பிராணியைக்
கொலைசெய்தலும் பண்டித சமூகத்திற் பாவமென் றங்கேரிக்கப்படுங் கொ
லையேயாகும். இப்பாவந்தான், ஜீவனுக்குப் பவத்துன்பங்களை விளைக்கும்
அனந்தபாவபேதங்களுள், பசுவெனுமுயிரிலும் உடம்பிலுநின்று துக்கத்தைக்
கொடுக்குந்தன்மையுடையது. ஆதலால், துட்பமான தருமசாஸ்திரங்களும்
இக்கொலைப்பாவத்தைப் பஞ்சமஹாபாதகங்களுள் ஒன்றெனக் கூறமென்று
ஆசிரிய ருரைத்தனர். (கஉஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூத்தம்.

கலைப்பான்மைசிறந்த குருவிவ்வாறு புகலகன்கழறியுள்ள
கொலைப்பாவம்புரியாத நின்றபொன்றவிரதமுளர்குருதியுண்ணுந்
தலைப்பேனைவயிற்றில்வருகிருமியினைவளர்ப்பாரோசவட்டுவாரோ
நிலைப்பானவருடையாய்நவிலெனநல்லறிவுடையநெறியோன்சொல்வான்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் பாண்டித்திய மமைந்த குருவானவர்
இவ்வாறு கூற, சீடனானவன், மேலேகூறப்பட்ட கொலைப்பாவத்தை யெவ்
விதத்தினுஞ் செய்யாத தங்களைப்போன்ற கொல்லாவிரதியர் உதிரத்தை
புண்ணுந் தலைப்பேனையும் வயிற்றிற்பிறக்குங் கீழங்கிலையும் சுயேச்சையாய்
வளரும்படி விட்டிருப்பாரோ? கொல்லுவாரோ? கிலையான காரணியமூர்த்தி
யே! சொல்லியருளவேண்டுமென, நல்லறிவோடு கூடிய வொழுக்கமுள்ள
ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினர். (கஉஅ)

தாயினுயர்கருணையினைசிறுட்டியிலவ்விருயிருஞ்சனக்குமேகு
மாயினுமவ்வுயிர்நசிக்கப்படுகிறதும்த்தாற்பாவமணுகுமல்கேத
வீயவெனின்முனநவின்றபடியீசனடியாற்பிதிர்விண்வாழ் தேவ
ராயவிவர்களைப்பூசித்தமுதருத்தல்வேண்டுமினுமனைதுங்கேண்மோ.

அவ்விருவகைப் பிராணிகளும், தாயினும் வீசெடித்த கருணாநிதியாகிய
பரமபதின் சிருஷ்டியி லுதிக்கும். பின்புமரிக்கும். அவ்வாறாயினும் அந்
தப்பிராணிகள் செத்தொழியும்படி பிறர்செய்யுந்தொழிலாந் பாவஞ்சேரும்.
அந்தப்பாவம் ஒழியவேண்டுமாயின், முற்கூறியபடி பரமேசான், அவனடிய
வர், பிதிர், சுவர்க்கத்தில் வாழந் தேவர் ஆகிய இவர்களை விதிப்படியினைத்து
அமுதாட்டவேண்டும். இன்னும் இதுபற்றிக்கூறுதுங்கேட்பாயாக. (கஉக)

கடுக்காய்கத்தூரிமஞ்சண்மிளகுரிம்பவிதைநெல்லிக்காயிலாவின்
மடிப்பாலைவார்த்தரைத்துப்பதமாகக்காய்ச்சிமணமாறுமுன்னே

யெடுத்தேசென்னியிற்றேய்த்தமுமுகிவரிற்றலைப்பேணுண்டாகாதென்றும் முடிக்கேறுபிணிகளிலைமழித்தாலுமக்கரும்பேன்முனையாதன்றே.

கடுக்காய், கஸ்தூரிமஞ்சள், மிளகு, வேம்பின்வித்து, நெல்லிக்காய் ஆகிய இவைகளைப் பசுவின்பால் விட்டரைத்துப் பதமாகக் காய்ச்சி மணம் போய்விடுமுன் அதாவது குடிருக்கும்போதே யெடுத்துத் தலையிற் தேய் த்து முமுகிவரின், தலையிற்பேணுண்டாகாது. எக்காலத்துஞ் சிரசைப்பற் றிடும் வியாதிகளனைத்தும் உண்டாகா. முண்டிதஞ் செய்யினும் அக்கரு கிறப்பேன் உதியாது.

[பஞ்சகற்ப மெனப்படும் கடுக்காய்முதல் நெல்லிக்காய் வரையுள்ள ஐந்தனுள் மீது.— மற்றை நான்கினனவினின்றும் ஐந்துபங்கு அதிகமாக வுபயோகிக்கப்படத் தக்கது.] (கரு0)

கிருமிசளித்திடற்கேதுவாந்துவரையாதிவிதைசிலபைங்கீரை யுருசியெனவுண்ணுமலிருப்பினதுவுதியாதென்றுணர்தியென்று குருசொலினனவைகேட்டசீடனருட்குருவேகொல்லாதநல்லோ ரிருமைநடைதரலிருத்தல்படுத்தலிற்சிலலுயிர்மடித்திடாரோவென்றான்.

வயிற்றுக்கிருமிக் ஞுதித்திடற்குக் காரணமாகிய துவரைமுதலியவித்து வர்க்கங்களையும், சில பசிய இலைக்கறிகளையும் அவற்றின் உருசிக்காக வுண் ணுமலிருப்பின் அந்தக்கிருமி யுதியாதென்றுணர்வாயாகவென்று குருகூறி னார். இவைகளைச் செவிக்கொண்ட சீடன், காருண்ய சீலராகிய குருவே! கொல்லாவிரதிகளாகிய நல்லோர் போதல், வருதல், இருத்தல், படுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுங்கால், (எறம்பு, புழு, சிதல், சீலைப்பேன், உலங்கு, மூட்டைப்பூச்சி முதலிய) சிலபிராணிகளை அபுத்தி பூர்வமாகக் கொல்லாரோவென்று கேட்டனன். (கருக)

கொல்லாதவிதர்ப்புரிவினைகளிலுங்கொல்லாமைபேணுவாரந் நல்லார்கொருகாற்றம்விழிக்கெட்டாதோருயிர்தானலியக்காணிற் பொல்லாதகொலைக்குநானுளானேசுரனேபொறுத்தாளென்னுஞ் சொல்லாந்நூயவராவாரறியாதிறக்குமுயிர்த்தோடமெல்லாம்.

மேனவின் நவீசுரபூசனையாதிரால்வகையின்விலகுமென்று ஞானகுருநவின் நனன்மாணவகன்குருவதனநளினனேநாக்கித் தானதிதருன்பாவம்பிறர்கொன்றுசடைத்தவூன்றானேசெத்த மீனமுதலியவூன்களுண்பதினூந்தோடமுண்டோவிடைகொடென்றான்.

கொல்லாவிரதிகள் அந்தக்காரியங்களைச் செய்யும்போதும் அவ்விரதத் தை யதுவடிப்பார்கள். அந்நல்லவர்கள் ஒருவேளை தங்கள் கண்ணுக்கெட் டாமல் ஒருபிராணி நசிக்கக் காண்பார்களாயின், சருவேசுரா! இப்பொல் லாத கொலைப்பாவத்திற்கு அறியாமையால் நான் ஆளானேன்; என்ருற்றத்

தைப்பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையால் மிக்கசுத்தராவர். அபுத்தி பூர்வகமாக நேரிட்ட கொலைப்பாவ மனைத்தும்,—

மேற்கூறிய ஈசரபூணைமுதலிய நான்குவகையாற் கழியுமென்று ஞான சாரியர் கூறியருளினர். (மேல்) அந்தச்சீடன், குருவினது அன்றலர்ந்த தாமரையொத்த முகத்தைப்பார்த்து, தானே கொல்வதுதான் பாவம். பிறர் கொன்று அவரார் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊனையும், தானே மரணமான மச்சமுதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உண்பதிலும் பாவமுண்டோ? விடையிறக்கவேண்டு மென்றான்.

[* “ புரிவினைகளிலுங் கொல்லாமை பேணுவார் ” என்று பொதுப்படக்கூறினமையால், உபயோகிக்கத்தக்க இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிலும் புழு முதலிய சிறுபிரணிகளிருக்குமென ஆராய்ந்துகண்டு அவைகளைக் கொல்லாமலெடுத்து விடுவரென்பதுங் கொள்க.] (௧௩௩)

ஆசிரியனானவில்லா னுனுண்போர்காரணமாயாவின்கொல்வோர் காசினியிலுளராதலாலுயிரைக்கொல்லுபவர்களைப்போலுணு மாயையொன்றையுடையவரும்பாவிகளேயாகுவார்தானாகச்செத்த வேசுயிரினுனருந்துதலிற் பாவமில்லையெனினுமசுத்தமேயும்.

ஆசிரியர் அங்நனங் கூறலாயினர். ஊனுண்பவர் நிமித்தமாகப் பிராணிகளைக் கொல்வோர் பூமியிலிருப்பராதலின், பிராணிகளைக் கொல்பவர்களைப்போலவே ஊன்தின்னவேண்டுமெனும் ஆசைமாத் திர முடையோரும் பாவிகளேயாவர். தானாகச்செத்த பிராணியின் சூற்றமான ஆனுண்டக்காற் பாவமில்லையென்றாலும் புறக்கருவிகட்கும் அகக்கருவிகட்கும் அசுத்தம் உண்டாகும்.

[தின்பவர் காரணமாகவே உயிரைக் கொல்பவ ருலகிலுளரெனும் இந்நியாயம்,— “ தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்—விலைப் பொருட்டா லுன்றருவா ரில். ” எனுந் தீருக்துமனானும் பெறுதும். “ அசுத்தமேயும் ” என்றது,— “ நாம் ஊனுண்ண யாதொரு பிராணி தானேசாவா தா ” என்றெண்ணும் மறநெஞ்சுண்டாகும் : அவ்வழிக் சூற்றம் பொருந்து மென்பதை யுணர்த்துவதுமாம்.] (௧௩௪)

அவ்வசுத்தவழிநோயுண்டாமாதலாலதுவுமருந்தொண்ணுதா லிவ்வுலகருடல்வேகச்சுகாடிங்கிருப்பதுபோலிழிந்தவூன்சோர் தெவ்வர துவயிறுசுகாடாகவிருக்குமெனத்தேரிவிவேகர் சைவரிகழினையறுதினந்தின்றுரித்தியகுதகராவாரோ.

அவ்வசுத்தங்காரணமாக நோயுண்டாமாதலால், தானேசெத்த பிராணியினதுனையும் அருந்தல் தகாத காரியமே. மரணத்துட்பட்ட இவ்வுலகினருடம்பைத் தகனஞ்செய்யச் சுகோடென்னுமிடம் இங்கே யிருப்பதுபோ

லப் பிராணிகளின் ஈனப்பிரேதங்கள் சேருமிடமாகிய அவற்றின் சத்துருக்களின் வயிறே அவற்றின் மகானமாகுமென்றறிந்த விவேகிகள் சைவத்திருவாளர் நிஷேதித்தொழித்த ஊணப்பிரதிதினமூந் தின்று அபரக்கிரியைகளா லொழிக்கப்படாத நித்தியப்பிரேதகுதக ராவரோ ! ஆகார்.

[பிரேதத்தைத் தீண்டுவதுந் தீட்டாகலின், பிராணிகளின் பிரேதங்களைப் பிரதிதினமூந் தின்போரை “நித்தியகுதகர்” என்றனமென்பதுமாம்.]

என்றனாசிரியன தன்மேற்சீடன்சிலவயிர்களீனுமுட்டையென்றதலாருயிரில்லையிழவல்லையா கலினிங்கதனையென்றும் நன்றெனவுண்டிடுகென்கொலெனவினவப்புன்புலாநனி லுநன்றுமொன்றுசொல்லிடமுண்டோவிலையசுத்தமாகுமெனவுரைத்தானையன்.

என்று ஆசிரியர் கூறினார். அதற்குமேல் சீடனானவன், சிலப்பிராணிகளிடமின்ற முட்டையில் பிராணனில்லை. அதைச் சேதிப்பதனற் பிரேதகுதகமுமில்லை. ஆகையால், இங்கே அம்முட்டையை யெப்பொழுதுஞ் சுத்தபதார்த்தமென வுண்டால் என்னதோஷமென்று கேட்க, (அங்ஙனம்) இழிவாகிய ஊனிலுஞ் சுத்தபதார்த்தமாவது மொன்றுண்டென்றகு வழியுண்டோ? இல்லையாகலின், அம்முட்டையும் அசுத்தபதார்த்தமே யாகுமென்று குருகூறினார். (௧௩௬)

ஆவதெனின்மீனிநுக்குநீரருந்துதலுமசுத்தமாகலாமே தேவனருணினைவுடையோயதுவுமுதவாதெனத்தீர்ப்பாயோவென்னுநாவுடையமகன்முகத்தைக்குருநோக்கியெஞ்ஞான் றுநறியதண்ணீர் தூவில்பலபொருட்குமழுக்கொழித்துநலந்தருகின்ற தூயதாகும்.

அதுவு மசுத்தபதார்த்த மாவதென்றால், மீன் சுஞ்சரிக்கின்ற நீரைப்பா னஞ்செய்வதும் அசுத்தமாகலாமே, பரமேசாகிருபையை எக்காலத்தும் மறவாத ஆசாரியரே ! அந்நீருந்தான் அருந்தத் தகாததென்று தீர்மானிப்பீரோ வென்னும் நாவன்மைவாய்ந்த சீடன்முகத்தைக் குருவானவர் பார்த்து, எப்பொழுதும் சுத்தோதகமானது சுத்தமற்ற பலவஸ்துக்களிலுமுள்ள அழுகையொழித்து அவைகட்குப் பரிசுத்தத்தையுண்டாக்கும் வாவிதார்தன்மையுடையதாகும்.

[யாதோ ரசுத்தம் நீக்குதற்பொருட்டு நீரைப்புரோகிக்கு நிமிமும் அந்நீர் நாயதென்பதைக் காட்டும்.] (௧௩௭)

ஆகலின்மீன்வசித்திடுநீரசுத்தமடையாததனையருந்தலானன கேகிடுநீருநிடுநீர்களுக்கும்பிழிவிலையற்றுளெடுக்குநீரில் வேகநடைமீனேறினதனையருந்தாதகற்றல்விவேகர்செய்கையாகுமெனவிடையி றுத்தானதன்மேலுமகன்வினவவாரம்பித்தான்.

ஆகலின், மச்சங்கள் சஞ்சரித்து நீர் அசுத்தத் தன்மை யடையாது. அதனை யருந்தலுக்கும் ஆகேஷையென்று. நன்றாக ஒடுகிற, ஊற்று நீர்கட்கும் அசுத்தமில்லை. (ஆயினும்) இந்நீர்களுள் பாத்திரங்களி லெடுக்கப்படு நீரில் விரைந்துசெல்லும் மீன் வருமாயின், அந்நீரைமாத்திரம் உபயோகப் படுத்தாமல் நீக்குதல் விவேகிகள் ஒழுக்கமாமென்று ஆசிரியர்கூறியருளினர். அதன்மேலும் சீடன் கேட்கத் தொடங்கினன்,— (க௭அ)

தாவரங்கட்குபிறண்டோவிலையோசொல்கென்றனைத்தருணமா சா னாவலிமிக்குறுபுதல்வவுயிருளதென்றானுயினவின்றவந்தத் தாவரத்தின்மலரரும்புகாய்கிழங்குதழையாதிகொய்துதின்னுஞ் சீவர்களுக்குறுபாவமிலைகொலோவெனக்குதர்க்கசீடன்கேட்டான்.

தாவரங்களாகிய மரம், செடி, புல், பூண்டு முதலியவற்றிற்கு உயிருண் டோ? இல்லையோ? அருளிச்செய்யவேண்டு மென்றான். அப்பொழுது ஆசிரியர், நாவன்மை மிகவுற்ற மகனே! அவைகளில் உயிருளதென்ற னார். உளதேல், சொல்லப்பட்ட அவைகளின் மலர், அரும்பு, காய், கிழங்கு, தழை முதலியவற்றை அறுத்துத்தின்னும் ஜீவர்களுக்குப் பாவமடைவதில் லையோவென்று குதர்க்கபுத்தியுள்ள சீடன் கேட்டனன். (க௭க)

கேட்டமகன்றனைப்புதல்வவெனவிளித்துஞானகுருகிளத்துவானீள் கோட்டுமரம்புல்லிவைவதொட்டிடலறியுமோரறிவாங்குயின்றவொன் டீட்டுசுவையையுமறியுமிப்பிமனவாதியிவற்றோடுநாற்றங் [ரோ கூட்டினொருமூன்றாமவ்வுயிரெறும்புசிதலெனவுக்குறிக்கலாமால்.

இவ்வாறு கேட்ட மாணக்களை ஞானசாரியர் மைந்தனெயென வழைத் துப் பின்வருமாறு கூறலாயினர். நீண்டகிளைகளுடன்கூடிய மரம் புல் ஆகிய இவை, பரிசுமறியுந் தன்மையுள்ள ஓறிவுயிராகும். இப்போது கூறிய பரிசுத்துடன் ஊட்டுஞ்சுவையையுமறியுந் தன்மையுள்ள இப்பியினமும் சங் கினமும் ஈறிவுயிராகும். இவ்விண்ணெணர்ச்சியுடன் வாசனை யுணர்ச்சியை யுந் கூட்டினால் அறிவு மூன்றாகும். அம்மூவறிவுயிர் ஏறும்பு கறையானென வும் நிச்சயிக்கலாகும். (க௭ஈ)

அம்மூன்றோடொளிகிறியுமுடையவுயிர்தும்பிகளுமளியுமாகு மிம்மாசினன்கொடொலிக்கா துமுளவுயிர்ப்பறவையிருளினங்கோ டம்மேனிமதுடர்களுமாமதுடர்க்காய்மனமுமதிகமாமென் றெம்மேதையினருமறிவாரிவற்றுளோரறிவாயிருக்கும்பாவும்.

அம்மூவறிவுடன் உருவத்தையறியும் ஒளியோடுகூடிய விழியுமுள்ள நான்கறிவுயிர் தும்பிகளும் வண்டுகளுமாகும். இக்குற்றமற்ற நான்கறிவு டன் ஒலியறியுந் காதுமுள்ள ஐயறிவுயிர் பசுநில்களும், பேருருவ மிருகங்க னோடு அழகியதேகமுள்ள மனிதர்களுமாகும். ஐயறிவுயிராக மனிதர்க்கு

நன்றி தீது ஆய்ந்துகொள்ளத்தக்க மனமென்னும் ஓரறிவும் அதிகமாகு
மென மேலான அறிவுடையர் யாவரும் அறிவர். இப்படி வகுக்கப்பட்டவை
களுள் ஓரறிவுயிராயிருக்கும் யாவும்,— (கசக)

சரமில்லாவசரமெனவாமாதலாற்குருதிதசைசகண்மேவா
விசமுள்ளவுயிராகிநடையோட்டம்படுத்தெழுதலிலவாய்நிற்கு
மாமுதலியவற்றின்மலராதிகொயினவைக்கதிகவாதையில்லை
பரர்கொய்தகிளைதழையும்பினுமுளைக்கவவற்றினிடம்பார்க்கலாமால்.

சரித்தலுக்குரிய சரத்தன்மையில்லாத அசரமெனக் கூறப்படுமாகை.
யால், உதிரம் மாமிசமுதலிய தாதுக்கள் பொருந்தாத இரகம் அல்லது பா
லெனப்படுவதுள்ள உயிர்களாகி, நடை, ஓட்டம், படுத்தல், எழுதன்முதலிய
செயல்களில்லனவாய் நிற்கும். அந்தமாமுதலியவற்றின் பூ முதலியவைக
ளைக் கொய்தால் அவையின்றிற்று அதிக வருத்தமில்லை. இதராக எறுத்த
கிளைதழைகளுக்குப் பிரதியாக வேறு கிளைதழைகளும் உண்டாதலை அவற்
றின்கண்ணே காணலாகும். (கசஉ)

முதிருகிரைக்கருமயிரைவாங்குபொழுதொருதயருமுளையாதேய்ப்ப
வுதிப்பருவத்திலைமலர்கள் பழமுதலியனகொயினவ்வுயிர்க்குவாதை
யதுசிறிதுமுதியாதுவேறுபொருள்கொய்யினதுசிறிதுண்டாகு
மதன்வழியின்வருபவமுமில்லையீசுரார்ப்பணத்திற்கைவயாமாயின்.

வளர்ந்தநகம், வளர்ந்த கருமயிர் இவைகளைக் களையும்பொழுது மனி
தர்க்கு ஒருவருத்தமு முண்டாகாதிருத்தலொத்தது உதிரும் பருவமுள்ள
இலைகளை மலர்களைப் பழமுதலியவைகளைக் கொய்தால் அவ் வோரறிவுயிர்க்
குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாவதில்லை. இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள மற்
றைப் பதார்த்தங்களை யறுத்தெடுத்தால் அவ்வுயிர்க்கு வருத்தஞ் சிறிதுண்
டாகும். அவ்வருத்தத்தின் வழியிலே வரத்தக்க பாவமுமில்லை அப்பதார்த்
தங்கள் ஈசுவரார்ப்பணத்திற் காகுமாயின்.

[உண்ணத்தகு பதார்த்த மெதுவும், உயிர்க்குயிராய்த் தன்னுள் அந்த
ரியாமியாயிருக்கும் ஈசுரனுக்கு அர்ப்பணமாகாதவழி யுண்ணுதல்: கூடா
தென்பதும் இங்ஙனம் பெற்றும், முத்துச்சிப்பியின்முத்தெடுத்தலும், தேன்
கூட்டிற் தேனெடுத்தலும், சங்கும, நீற்றிற்குப்பயோகமாகு கிளிஞ்சில் முதலி
யனவும் இங்கே கூறப்பட்ட ஈசுரார்ப்பணத்திற் சேர்ப்பாலனவென்பதும்,
பிற்பொருட்டென்னின் அவற்றாலெய்து தோஷங்கள் பின்னுரைக்கப்படு
பரிகாரத்தாற் நீர்ப்பாலனவென்பதும் ஓர்க. பிறவும் இன்ன.] (கசக)

ஈசுரனுக்கார்ப்பணமாம்பொருளையிருமேனகதியையெய்துமந்த
விசுரனுக்கார்ப்பணமாகாதவழிவருபாவமிறக்குமாறல்

வீசுரனுக்கவனடியர்க்குரியபணிபுரிந்துணவையினிதீவோர்க
ளீசுரனுக்கடியரெனவாழ்வார்களுநினுமிடவொண்ணாதே.

ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தவுயிரும் மேலான கதியை யடையும். அப்படி வீசுவரார்ப்பண மாகாதவழி லிளைத்தபாவமொழியுமாறு அவ்வீசுவரனுக்கும், அவனடியவர்க்கும் உரியதொண்டுகளைச்செய்து அவர்க ளுக்கு அமுதாட்டுவோர், ஈசுவரனுக்கடியரெனப் புகழுமாறு வாழ்வார். இங்ங னம் கத்தமூலாதிகளை நிவேதிப்பதுபோலவண்ணையும் நிவேதித்தல்கூடாது.

தனக்கேனும்பிறர்க்கேனுமுபயோகமில்லாமற்றருவிற்புல்லில் வனக்கேடிச்செடிகொடியிலெதையேனுமறுத்தழிக்குமாசுளானை மனக்கோணனிமிர்க்குமருளுளர்தடுத்தானமதியும்வழங்கவேண்டு மெனக்கோளில்குருவருளிச்செய்தனனஞ்ஞான்முகனிதுநன்றென்றான்.

தனக்காவது பிறர்க்காவது ஒருபிரயோசனமுமின்றி மரங்களிலேனும், புற்களிலேனும், காட்டிலுள்ள கேடற்ற செடிகளிலேனும், கொடிகளிலே னும் எதையாவது நாசஞ்செய்யும் பாவியை, மனத்திண்சுபாவ துர்க்குண மான கோணலை நிமிர்க்கத்தக்க ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர் இப்படிச் செய்யேலெனத் தடுத்த நற்புத்தியும் போதிக்கவேண்டுமென்றுகுற்றமற்ற ஆசிரியர்கூறியருளினர்.கேட்டசீடனும்இதுஞாயமேயென அங்கீகரித்தனன்.

நன்றென்றமகன்மேலுங்குருவணங்கிப்புன்னுனிபுநறுக்கல்பாவ மென்றின்றசொன துவிதியாமாயினாவுரித்துண்புலையரேனும் பொன்றயங்குசடையீசற்கன்புடையராயினவர்புரையினந்தே வென்றந்துதிருநாவுக்கரையருரைப்பாரோமெய்யியம்புகென்ன.

அப்பாவிஜாஃபுலையரேனுமெனுஞ்சொற்கடையிலிணைந்தவும்மை தப்பாமலிழிவுசிறப்பாகுமதுவீசனருட்டாசரெல்லா மெப்போதம்புலவுண்ணாரேனும்பொருளைத்தருமன்பையேற்றநாளு முப்பாழுங்கடக்கநினைசுதவறிதியென்றுகுருமொழிந்துநின்றான்.

இப்படி யங்கீகரித்த சீடன், அதன்மேலும் ஆசிரியரை வணங்கி, புல் லினது துனியும் நடுக்குதல் பாவமாகுமென்று தாங்கள் இன்றுகூறியது விதியாகுமாயின், பசுவையுரித்துண்ணும் புலையராயினும் அவர், பொன் போற் பிரகாசிக்கும் ஜடாமகுடத்தைத் தாங்கிய பரமேசுரனுக்குஅன்புடை யராயின் நாம்வணங்குங் குற்றமற்ற தெய்வமாவரென்று அக்காலத்தில் திரு நாவுக்கரசுகவாய்கள் கூறுவரோ அதனுண்மையைவிளக்கவேண்டுமென்று கேட்க,—

(கசகூ)

அந்தத் திருப்பாசுரத்திலுள்ள “புலையரேனும்” எனஞ் சொற்றொட ரின் சுற்றில் வந்திருக்கும் ‘உம்மை’ யானது, இழிவுசிறப்புப் பொருளைத்

தருவதாகும். பரமேசுவரனுடைய அடியராகிய ஜீவகாருண்யமுள்ள பெரியோர் யாவரும் எக்காலத்தும் புலாலுண்ணாரெனும் அருத்தத்தையுங் கொடுக்கும். எந்நாளும் பரமேசுர அன்பினை விசேடப்படுத்தும். இந்த அருத்தத்தைச் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை யெனப்படு மூன்று பாழையுங்கடந்து செல்லக்கருதும் மகனே அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் கூறிநின்றனர்.

[* “புலையரேனும்” எனஞ் சொற்றொடரமையப்பெற்ற திருப்பாசரம்.— “சங்கநிதி பதுமந்தி யிரண்டிந் தந்து தாணியொடு வாணுந் தருவரேனும்—மங்குவா ரவச்செல்வ மதிப்போ மல்லோம் மாதேவர்க் கேகாந்தரல்ல ராகில்—அங்கமெலாங் குறைந்தழகு தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றழலும் புலைய ரேனும்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கண்ப ராகி லவர் கண்டார் யாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.” எனவருவதென்க.] (கசஎ)

நின்றகுருநோக்கிமகன்புலைப்புசிப்பினுயிர்க்கொலையினேருட்பாவம் பொன்றவயர் பரிகார நூனவிலகிலைகொலோபுகறியென்ன வின்றயைகொள்குருபுதல்வவேசில்பராசரமிருதியிருமாய்கள் கொன்றதற்கும்பறவைநகருயிர்க்கொலைக்கும்பரிகாரங்குயிலுமென்றான்.

இவ்வாறு கூறிநின்ற குருவைச் சீடன்பார்த்து, புலலைப் புசித்தலாலும் உயிர்க்கொலை செய்தலாலுமுண்டாகும் பாவமொழியச் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தங்களைச் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையோ? கூடுவென்மென்ன, இனியதயாநிதியாகிய குருவானவர் புதல்வனே! குற்றமற்ற பராசரஸ்மீநதி (பிராயச்சித்தகாண்டம் கூ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது பெரியமிருகங்களையும் மச்சங்களையும் கொன்றதற்கும், பகலிகளையும் ஊருமுயிர்களையும் கொலைசெய்ததற்கும் பரிகாரங்கள் கூறுமென்றியம்பினர்.

[பரிகாரநூல் பலவிரும்பினும், இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியதூல் பராசரஸ்மிருதியாகலின், அஃதிங்குக் காட்டப்பட்டது.] (கசஅ)

ஆயினந்தவாஸிகளைக்கொன்றுகொன்றுதின்றுதின்றேயறநூல்குறு நேயமுள்ளபரிகாரம்புரிதனெறியாகாதோநெறியோயென்னும் வாயுடையமகனையிறைநனிநோக்கியதைகின்றான்மறமிதென்ன வாயுணர்விலா துசெய்தபாதகந்தான்பரிகாரத்தகலுமல்லால்.

தன்னவெற்சகிக்கொணவினைவழியில்வருநெடியசமுக்குரீங்குமின்னபவமிதனைங்குமெனத்தெரிந்துமனமாவவிழைக்கும்பாவமென்பரிகாரமிழைத்தாலுமொழியாததுவுமேகுமென்று சொன்னவுரையுண்டெனினுமதுபெரியசந்தேகஞ்சுதனையென்றும்.

அப்படியாயின், அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்று கொன்று திருப்தியாகத் தின்றுதின்று கொண்டேவந்து அந்தத் தருமசாஸ்திரங் கூறும் பரிகாரத்

தைச்செய்தல் நன்மார்க்கமாகாதோ? ஒழுக்கமுள்ள ஆசிரியரே யென்னும் வாயுடைய சீடனை, ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார் நன்றாகப்பார்க்குத் கூறலாயினர். இது பாவமாகுமேயென அறியுமறிவில்லாமல் அதாவது அபுத்தியூர் வமாகச்செய்த பாவந்தான் பிராயச்சித்தத்தா லொழியும். அன்றியும்,—

தனக்குச் சகிக்கமுடியாவழித்தான்செய்த காரியங்களால் நேரிட்ட கொடும்பாவமு நீங்கும். இன்னபாவம் இன்ன பிராயச்சித்தத்தால் நீங்குமென்று ஷற்கனவே யறிந்துகொண்டு பின் புத்தியூர்வகமாகச் செய்யுங் காரியங்களாலுண்டாகும் பாவம் எப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ்செய்தாலு நீங்காது. அத்தகைய பாவமு நீங்குமென்றுகூறிய அருத்தவாதவாக்கியங்களுமிருந்தாலும் பின்னாய்! அவ்விஷயம் எக்காலத்தும் பெரிய சந்தேகாஸ்பதமே. (கரு0)

நல்லவர்கள் பரிசாரமுண்டெனவொர்பவஞ்செயார் நவைதீர் நூல்கள் சொல்லுபரிசாரநநிநடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு மெல்லீயிது தானெனவிங்கெவர்தீர்ப்பராகலினுண்ணிறைக்காக்கொல்லும் புல்லறிவையொழித்தருளின்மார்க்கமுறனலமெனவப்புனிதன்சொன்னான்.

நல்லோர்கள் பரிசாரமிருக்கின்றதே யென்னுந் துணிவுடன் ஒருபாவத்தைச் செய்யார்கள். பாவக்கமுவா யுரைக்குநூல்கள் கூறுகின்றபிராயச்சித்தங்கள் குறைவற நடத்தப்பட்டன வென்பதற்கும், அவற்றொழியவேண்டிய பாவங்க ளொழிந்தன வென்பதற்கும் அளவு உதாவது அறிகுறி யிது தானென்ன இவ்வுலகின்கண் எவர் வரையறுத்துக் கூறவர். கூறார்களின், புசிக்குமுணவுக்காகக் கொலைசெய்யத்தூண்டும் அவிவேகத்தை யொழித்துச் சீவகாருண்ய வழியினிற்றல் உசிதமாமென அந்தப் பரிசுத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர். (கருக)

பறைந்தநெறியுணர்ந்தசுதன்கொல்லுவதுமுண்டதுவும்பாவமென்றே யறிந்தவெனக்கின்னுமொருசந்தேகமுண்டதுதானறிவினிலே சிறந்தபெரியவர்கள் ஞானருந்திடினும்வேறுபிழைசெய்திட்டாலுங் கறங்குகறையடையார்களை நூல்கள்கழறுமுரைகளிலேயென்றான்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கத்தையறிந்த சீடன், கொல்வதும் கொன்றதைத் தின்பதும் பாவமேயெனவறிந்த எனக்கு இதன்மேலு மொருசந்தேகமுண்டா யிருக்கின்றது. அஃதாவது “அறிவின்மேம்பட்ட பெரியோர்கள் கள்ளுண்டாலும், ஊனுண்டாலும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உரியபாவம் அடையார்கள்” என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்களின் விஷயத்திலென்றான்.

[இப்படிப்பட்ட விஷயம்.— சிவஞானசித்தியாரி அ - ம் குத்திரத்து ௧௬ - ம் செய்யுளில் “மாசதனிற நாய்மையினின் வறுமை வாழ்வின் வருத்தத்திற் றிருத்தத்தின் மைதுனத்திற் சினத்தின்—ஆசையினின் வெறுப்பி

னிலை யல்லாது மெல்லா மடைந்தாலு ஞானிகடா மரணடியை யகலார்” என்பதினும் அறியப்படும்.] (கருஉ)

அவ்வையமறுக்கவெனக்குருமகனைநோக்கியந்தவறிவுளார்க ளெவ்வழியும்பிழைசெய்யாரெனும்பொருளைத்தருமுனுரையெய்தவம்மை தெவ்விலவரருளமுந்துங்காற்பாலர்பேயர்பித்தர்திறமுமாவ ரவ்வமயமெதையேனுஞ்செயினவர்கள்செய்கையெனவதுவா காதே.

(பின்பு அந்தச்சீடன்) அச்சந்தேகத்தை யொழித்தருள வேண்டுமென் ன, குருவானவர் சீடனைநோக்கி, நீ கூறிய அறிவுடையோர்கள் எவ்விதத்தி னும் குற்றமான காரியங்களைச் செய்யார்களெனும் பொருளை உன்வாக்கியத் திற்பொருந்திய “உம்மை” யானது தரும். (அகம்புறமாகிய ஈரிடத்தும்) பகைமையற்ற அவர்கள் திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலத்து, பாலர், பே யர், பித்தர் தன்மையையும் உடையராவர். அந்தத்தருணத்தில் (நன்று தீதெ னப்படும் இருவினையுள் ஊழின்படி) எது செய்யநேரிடினும் அஃது அவரு ள்ளே யாவேசித்திருக்குந் திருவருளின் செய்கையாகுமேயன்றி அவர்செ ய்கை யாகாது.

[* “பாலர்பேயர் பித்தர் திறமுமாவர்” என்றது, மண்டலப்பிராஹ்ம னோபநிஷத்தில் “ஸதஜ்ஞோ பாலோந்மத்த பிசாசவஜ்ஜடவ்ருத்யாலோக மாசரோத் |” எனவரு சுருதிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது.] (கருங்)

கொல்லாமற்கொன்றதையுமுண்ணுமலிருப்பவர்க்குக்கூற்றமஞ்சும் பொல்லாதபிணிகளஞ்சுமறிவுவிஞ்சுமாகலின்முற்புகன்றமேலோ ரெல்லாரும்பணிகடவுளாவரவரிடத்தில்வழுப்போலவேதும் நல்லார்கள் காணினிகழாதுகொளற்கவ்வாறுநவிலுநூல்கள்.

கொல்லாமலுங் கொல்லப்பட்டதைத் தின்னாமலு மிருப்பவர்க்கு, (எல் லோரையும் அச்சுறுத்தி யுயிர்கவருங்) கூற்றுவனும் அஞ்சுவன். கொடிய நோய்களும் அஞ்சும். அறிவுவிருத்தியாகும். ஆகலின், முற்கூறப்பட்ட கொ ண்றுண்ணுமேலோர்.—யாவரும் வணங்குந் தெய்வமாவர். அவரிடத்தில் உல கினர்களாற் குற்றமாக மதிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்கள் ஏகதேசங்காணப்படி னும், நாம் கடைத்தேற வேண்டுமெனும் கருத்துடையோர். இகழாமல் அவ ரை வழிபடற்காகவே சிலநூல்க ளவ்வாறு கூறும்..

[“கூற்றமஞ்சும் பொல்லாத பிணிகளஞ்சும்” என்றது, கொல்லாவிாதி கள் பிற பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவற்றிற்குரிய தண்டனையை யம தருமன் செய்ய நினைக்கும்போது, உயிரொன்றினையும் வருத்தாத தரு முள்ள இவரது உயிரை யானெவ்வாறு வருத்தல் கூடும், வழியில்லையே யென்று இம்மையினும் மறமையினும் பின்னிடைவன்: அவனதானையி லுள்ள கொடுநோய்களும் அவ்வாறே யாதற்பாலன என்பதைக் காட்டுகின் றது. அதனால், யமனானை செல்வதற்கு ஆதாரம், ஜீவயாதனையேயாமென்க.]

உவர்நீரி லுறைமீனுக்கந்தவுவரேறுதவுண்மையேபோல
லவர்நீருமாவரைப்போனடித்துத்தன துசெயலாசையாலே
யெவருனுங்களனாமருந்திடுவார்கொலவர்நரகையெய்தறிண்ணர்
தவறேதுமின்னெறியினடப்பவர்களேயறிவுசார்வாரென்றான்.

உப்புநீரில் வாழ்கின்ற மீனுக்கு அவ்வுப்பு ஏறுத வுண்மைபோலமேற்
குறித்த பெரியோர் தன்மையும். உலகினரில் அவரைப்போல நடித்துச்
சீவபோதத்தடிப்புடன் மிருந்த ஆவலோடு முற்கூறிய ஊனையுங் கள்ளையும்
அருந்தாந ரெவரோ அவர் நரகமடைதல் சத்தியம். எவ்வகைக்குற்றமுஞ்
சாராதவழியி னடப்பவர்களே மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைவார்களென்றார்.

கலிவநீந்தம்.

அசுவங்கரி தாசேரமொ டாடாமுத லான
வுசிதங்கிளர் மிருகங்களை யுங்குக்குட மாதி
யசையுஞ்சிறை விகிரங்களை யும்மாள்வினை களினை
கிசையும்படி செய்தேயிரை யீயார்கதி யென்னும்.

குதிரை, யானை, ஒட்டகம், ஆடு, மாடு முதலிய சிறந்த மிருகங்களை
யும், அசையுஞ் சிறகுகளோடுகூடிய கோழிமுதலிய பறவைகளையும் தங்க
ளுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நன்றாக வுபயோகப்படுத்திக்கொண்டு,
வயீரூர அவைகளுக்கு இரைகொடாதுபாவிக்கதி யாதாகும்? (கடுசு)

செய்யாவினை செய்யும்படி செய்வார்கதி யென்னு
மையானனி யறையாயெனு மணிமாமக னுணரப்
பொய்யாமுனி புகல்வானிரை போடாதவ ரேனோர்
மையாருட னமனூர்தரு வறுமைப்பய னுகர்வார்.

செய்ய ஏலாத வேலைகளைச் செய்யும்படி அவைகளைப் பலாநீர்காரஞ்செ
ய்ப்பவர் கதி யாதாகும்? குருவே! நன்கு நவிலவேண்டுமெனக் கேட்ட விசா
ரணைசெய்யும் அழகு மீக்கொள் சீடனறியும்படி சத்தியந் தவறுத குருவான
வர் கூறுவான் றொடங்கினர். அப்படி யிரை கொடாதவர்களும், அதிக வே
லைவாங்கினவர்களும் கரியதேகமுடைய யமதருமனார் அந்தப் பாவங்கட்கு
ஏற்றபடி கொடுக்குந் தரித்திரத்தை யறுபவிப்பார்கள். (கடு௭)

கூட்டிற்சில வுயிர்விட்டவை கொள்ளுஞ்சுக மெல்லா
மோட்டற்பரு மேதண்டனை யுறுவார்க்க மங்ங
னாட்டப்படு மாயிற்பிழை யிலையென்று நவின்ருன்
கேட்டிட்டவ னன்பாபடி கேளென்று விளித்தே.

அறுசீர்க்கழ்நெடி லடியாசிரிய விருந்தம்.

பத்த ரியோக ரெல்லாரும் பகர்ந்த பூத தயவுடைய
சித்த முடையர் தாமோசெப் புதிநன் கென்னத் தேசிகனற்
புத்தி யுடையாய் பூததயை பொருந்தி னவர்க்கே யீச்சுவர
பத்தி பொருந்து மதன்மேலே பாச வைராக் கியமுண்டாம்.

சில ஜெந்துக்களைக் கூட்டிலடைந்து, அவைகள் சுயேச்சையா யிருந்து
அதுபவிக்குஞ் சுகமெல்லாம் கெடுக்கின்ற புத்திவீனரும் யமதண்டனைக்
குள்ளாவர். அங்ஙனமே அவைகள் சுகமாயிருக்குமாறு செய்யப் படுமாயிற்
பாவமில்லையென்று கூறினர். இவைகேட்ட சீடன், அன்புள்ள அடிகளே
யென்று ஆசிரியரை யழைத்து,— (கருஅ)

பத்தர், யோகிகள் முதலிய பெரியர் யாவரும் தாங்கள் கூறிய ஜீவகாரு
ண்யத்துடன் கூடிய சித்தமுடையர் தாமோ? நன்றாக விளக்கவேண்டுமெ
ன்ன, தேசிகரானவர், நல்ல புத்தியுடையவனே! பூததயை பொருந்தினோர்
யாரோ அவருக்கே ஈசுவரபத்தி யுண்டாகும். அந்த ஈசுவரபத்திவந்தபின்பு
தான் பாசவைராக்கிய முண்டாகும். (கருக)

அந்த வைராக் கியமுற்ற லரிய பிரம ஞானமுறும்
பந்த மறுக்கு மதனாலே பரமுத் தியுறு மெனவோர்ந்த
புந்தி யுடைய வவரந்தப் பூத தயவை யுடையரென்ற
கெந்த விடத்து மையமுண்டோ வெனலுஞ்சீடனிது சொல்வான்.

அந்தப் பாசவைராக்கிய முண்டாயின் அரிய பிரமஞான முண்டாகும்.
பாசமோசனஞ் செய்யவல்ல அந்தப் பிரமஞானத்தினால் பரமுத்தி பொருந்து
மென்றறிந்த புத்திமாண்களாகிய அன்னோர், அந்தத் தயையுடையரென்று
கூறற்கு எந்த இடத்துஞ் சந்தேகமுண்டோ வென்று கூற, சீடன், பின்வ
ருமா றுரைக்கலாயினன். (கக0)

அறைந்த பத்திக் காதார மாக வுள்ள பூததயை
குறைந்த வழியி னிற்பவர்தாங் குயிற்று மறங்க ளவர்க்கின்ப
நிறைந்த கதியை நல்காவோ நிமல குருவே யோதென்று
பறைந்த சீடன் றனைத்தந்தை பார்த்திவ் வாறு பகர்கின்றான்.

மேலே கூறிய ஈசுவரபத்திக் காதாரமாகவுள்ள பூததயை குறைவாக
வமைந்த பார்க்கங்களி லிருப்போர் செய்யுந் தருமங்கள்.— அவர்களுக்குப்
பூரணந்தருதியைக் கொடாவோ? பரிசுத்தமான தேசிகரே! கூறவேண்டு
மென்று கேட்ட சீடனைக் குருவாவார் நோக்கிப்பின்வருமாறு பகரலாயினர்.

கொலையும் புலையுந் தவிராத கோளர் புரிநல் லறங்கனெலா
மலையுந் கடலிற் பெருங்காய மாமி லந்தான் கரைத்திடல்போ

னிலையின் ஸுலபு முயிர்க்குறுதி நேடு பவரு மக்கொடிய
புலபு கொலபு நீக்கியறம் புரியா நீர்தா நென்னேயோ.

கொலையையும் (புல்லாகிய) புலையையும் ஒழிக்காத பாதகர் செய்யும்
நல்ல தருமங்களெல்லாம், அலைகின்ற கடலிற் கரைக்கப்பட்ட பெருங்காய
மும் புளியும்போல நிலையாமலழியும். தங்களான்மாவுக்குச் சுகத்தைத்தேடு
பவரும் அந்த மாபாதகச் செய்கைகளாகிய கொலையையும் புலையையுநீக்கித்
தருமத்தைச் செய்யாத தன்மைதானென்னை ! (௧௬௨)

பனியா முயிர்த்து ரோகமெனப் பகர்வெங் கொலையும் புலயும்கா
சனியாய் நிற்கு மறங்கெடுக்கச் சைவ னீதா னலெனனேவார்
முனியாய் நிற்கு மிக்கொடிய முரணை யொழியா னுணுகா
நினையா விலங்கி னுங்கடையா நின்று கழியத் தடையுண்டோ.

துன்பமாம் உயிர்த்துரோகமெனப்படுங் கொடிய கொலையும் புலயுந்
தருமத்தை நாசஞ்செய்யப் பெரிய சனியாய்நிற்கும். “நீ சைவன் அல்லன்”
என்று இழித்துக்கூறுமாறு முனிந்துதள்ள ஒரு முனியாயும் நிற்கும். இக்கொ
டுமையாகிய உயிர்த்துரோகத்தையொழியாதார், மாமிஸத்தைப்பிசிக்க நினை
யாத(ஆடு மாடு ஒட்டகம் கர்த்தபம் குரங்குமுதலிய) மிருகங்களினுங்கடைப்
பட்டவர்களாகி யிருந்து மரணமாக யாதுதடை. ஏதுமில்லை. (௧௬௩)

புலவே துகருநாரைபுல்லுண்பொன்மான்விடக்கணுடல்விழையா
நலமே யணுகிக் கதியடைந்த ஞாயந் தெரிந்து பிம்மநாடர்
நிலமே லுயிர்கொன் றுண்கரும நீக்காநிலையென்னிதைவிடவோர்
பலமே யிலசெப் பற்றொழிவார் பரம தவமென் புரிவாரே.

மாமிஸமே யுண்ணும் நாரையானது, மாமிஸாஹாரத்தை விரும்பாத
நலம்பொருந்தியும் ; புல்லையே தின்னும் அழகுள்ள மாண்களானவை, ஊனு
ண்பார் விரும்புகின்ற புலாலுடம்பெனத் தங்களுடம்பை விரும்பாத நன்
மைபொருந்தியும் நற்கதியையடைந்த சரிதமெல்லாம் இம்மனிதர்கள்அறிந்
திருந்தும் இவ்வுலகிற் பிராணிகளைக் கொன்று தின்னுங் காரியத்தையொ
ழியாதிருத்தல் என் கருதியோ ! இந்த ஆஹாரத்தை நீக்க ஒரு வல்லமை
யற்றவர், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களி லெதனைநீக்கும் வைராக்கிய முடை
யராவர் ! மேலான தவங்களி லெதைத்தான் செய்ய வல்லுநராவர் !

[நாரை ஊனுண்ணாமல் நற்கதியடைந்த விவரம் :— மதுரைத் திருவி
னையாடலிற் காண்க. மாண்கள் நற்கதியடைந்த விவரம் :— குருந்ருஹன்
எனுமொரு வேடன், தான் கொன்றுதின்னத் தக்க மிருகமொன்றுங் காண
மற் பகற்காலமெல்லாம் காட்டிலலைந்து மாலைக்காலமானவுடன் ஒரு தடா
கக்கரையிலுள்ள வில்வ வீருகூத்திலேறி மிருகங்களின் வரவு பார்த்திருந்த
னன். அப்போது அங்குளம் நீருந்தவந்த பெண்மாளுன்றை அவன்கொ

வதற்காக வில்லிலம்மைப் பூட்டினன். அதுகண்ட அம்மான், நீ என்ன யாகாரமாகக் கொள்ளற்கு நானியைந்தேன். ஆயினும் எனக்குக் குட்டிகளிருக்கின்றன. அவைகட்குப் பாலருத்திவிட்டு இங்கே வருவேனென்று தக்க நியாயப்பிரமாணங் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அம்மானின் மூத்த பெண்மானானது அங்கேவந்து அவனம்பிற்கிலக்காயது. அதுவுமவ்வாறே கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அவ்விரண்டு மான்களின் ஆணாகிய பெருத்த கலமானும் அவனம்பிற் கிலக்காயது. அதுவும் என்குட்டிகளை யென் பிணைகள்பா லொப்புவித்து விட்டு இங்கேவந்து உனக்கிரையாவேனெனத் தக்க பிரமாணங்கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. பின்பு அம்மூன்றுஞ் சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கலந்துபேசித் தங்கள் குட்டிகளைச் சிலமான்களிடம் விடுத்து வேடன் மூன் னர்வந்து, “இனி நீ யெங்களை யிரையாக்கிக் கொள்க” என்று கூறி நின்றன. அவ்வேடன், இம்மிருகங்களுக்குள்ள சத்தியமும், ஊனுடல்வெறுப்புமும், பரோபகாரமும் எனக்கில்லாதொழிந்தனவே யென்றங்கி அவைகளைக் கொல்லாமல் தூய்சிந்தையனாய் நிற்கையில், அன்று சிவராத்திரி யாதலாற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார் பிரசன்னராகி “நீ ஒருநகர்காப்போராய் வாழ்க!” என்ற சீர்வதித்தருளியபடி அவனுமாயினன். அவனே இராமரைப் பூஜித்த குஹன். அந்தமான்களும், அவற்றைப் பின்பெருடர்ந்துவந்த குட்டிகளும் அங்குனமே மிருகவுருநீங்கித் திவ்யதேஹம்பெற்று அங்குவந்திறங்கிய தேவவிமானத்திலேறிச் சுவர்க்கஞ்சேர்ந்தன. இச்சரிதவிரிவை, சைவபுராணத்து ஞானசங்கிதை எச - ம் அத்தியாயத்திற் காண்க.] (ககச)

ஏறுபிணிக் குமிழினுக்குமே துவானபுலா லுடலுக் கூறிலுணவீதெனவூனுண் ணுணர்வில்லா தாவீர்வவரிய பேறுபெறுவருணர்வுடையாய்பேசுநீயேயென்றனனக் காறில்கருணைக்குருவதனகமலநோக்கிமகனவில்லான்.

நாளுக்குநாள் விருத்தியடையும் வியாதிக்கும், சாக்காட்டுக்குங் காரணமாகவிருக்கும் மாமிஸதேஹ போஷிப்புக்கு இடையூறில்லாதஆகாரம் ஈதென்று ஊணைப்புசிக்கும் அறிவிலிகள் எப்பெற்றைத்தான் பெறுதற்கு அருகராவர்! புத்தியுடையவனே! நீயே கூறுவாயாக வென்றரைத்தனர். இப்படியுரைத்த அளவற்ற கிருபாநிதியாகிய ஆசிரியரது தாமரைபோன்ற முகத்தை நோக்கிச் சீடன் கூறுவானாயினன். (ககரு)

ஊனுண்பவர்தன்மம்பலியா தொழியுமென்னிற்பரசமய ஞானமுடையார்பெரியரெனஞாலம்புகழ்விருந்தாரென் றினமநாங்கேட்டிடலென்னியம்புகென்னமகனேகேண் ஞானநெறிபுல்லியவுடனந்நலருங்கொன்றுனுணவியையார்.

புலால் புசிப்போர் செய்யுந் தருமங்கள் பலங்கொடாமல் வீணாகுமென்று கூறில், புலாலுண்ணும் அந்நிய சமயிகள் ஞானத்தையடைந்து பெரி

யோரென உலகத்தார் புகழ்ந்துபேச விருந்தனரென்று குறைவற நாம் கேள்விப்பட்டிருத்தற்கு ஞாயமென்னை? சொல்லவேண்டுமென்ன, மைந்தனே கேள், ஞானதுஷ்டானத்தை யடைந்தவுடன் அப்பெரியோரும் பிராணிகளைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைப்புசிக்கச் சம்மதியார். (௧௧௧)

அவ்வாறன்றிக்கொன்று நுகரகமேயுடையர்க்கோர்ஞான மிவ்வாருலகிற்காணினுமஃதிழிவில்சாத்துவிகமிறையு மொவ்வாவிழுக்குஞானமெனவுணரலாமேலாயுளதேல் வெவ்வாதின்றிக்கல்லெறிந்தவிரதர்க்குற்றதிறமெனவாம்.

அப்படியின்றிக் கொன்றுதின்னும் விருப்பமுடையவர்க்கு ஒரு ஞான முண்டாயிருக்க இஃ நீளுலகிற் காணப்படினும் அதனை, சுத்த சாத்துவிகா மிச மொருசிறிதும் பொருந்தாத ஹினைஞான மென்றுணரலாம். அவ்வாறன்றி உயர்ந்த ஞானமாயின், அஃது எவ்வித ஆகேபனையுமின்றிக் “கல் லெறிவிரதம்” பூண்ட சாக்கியநாயனார்க்கு தித்தையொத்த ஏகநேசந்தது எனவாகும்.

[“இழிவில் சாத்துவிகமிறையும்” எனவே, மாமிசாகாரம் நாமத்தினை த்தையே வினைக்குமென்பது போதரும்.] (௧௧௨)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

என்றருளாசானவின்றனதன்மேலெழின்மகனென்றருநாதா கொன்றுணவேண்டாவெனுமருண்முறைகள் கூறிடுமொழுங்கினுட்சிலவிங் கொன்றிடவருளாயெனலுமவ்வையனுளமகிழ்ந்ததன்முனமேயுன் வன்றொடர் வினவற்கருள் விடைகளிலேவந்தனசிலவினுங்கேட்டி.

என்று அருண்மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். அதன்மேல், வனப்பு வாய்ந்த மாணக்கன், என்குருநாதரே! “கொன்றுதின்னற்க” என்றுகூ றஞ் சீவகாநுண்யசாஸ்திரங்க ளுரைக்கும் விதிகளிற் சிலவற்றை யிங்கனம் பொருந்துமாறு கூறியருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாசிரிய ரும் நன்றுகடாயினையென மனமகிழ்ந்து, இதற்கு முன்னரே நீகேட்ட வன் மைசான்ற வினாக்களுக்கு யாம் கூறிய விடைகளில் அத்தகைய விதிகள் சில வந்துள்ளன. (ஆயினும்) இன்னுஞ்சிலஎடுத்துக்காட்டுதம்கேட்பாயாக.

ஆவியாமெதற்கும்யாதொருதுன்பியாதநல்வாழ்வுடையோர்க்கே தாவிஸாவருடான்றரப்படுமென்றுசாற்றினனுயர்சிவனென்னுந் தேவிகாலோத்தரங்கிளிமொழிவாய்த்திருவுடையுமையவடனக்கா லோவுமோபாவமிருமையுஞ்சுகமின்றுயிர்க்கொலைஞர்க்கெனுங்காந்தம்.

“உயிரெனப்படு மெதற்கும் எவ்வித துன்பமுங் கொடாத நல்ல வாழ் வுடையோர்க்கே கேடில்லாத நமது திருவருட்பிரசாதங் கொடுக்கப்படும்”

என்று பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானார் கிளிமொழியொத்த இனியமொழிகளைத்தருஉம் திருவாயையுடைய ஸ்ரீமாதேவியார்க்குக் கூறியருளினரென்று தேவிகாலோத்தரம் (“ அளியமர் குழலாம் ” என்றற்றொடக்கத்து ௫௬ - ம் செய்யுள்) கூறும். கந்தபுராணம் (காசிபனுபதேசப்படலம் “ பல்லுயிர் தன்னையு மாய்த்து ” என்றற்றொடக்கத்து ௨௧ - ம் செய்யுள்) “(பல) உயிரையுங் கொல்பவர்க்குப் பாவமொழியுமோ! இம்மையினும் மறுமையினும் அவர்களுக்குச் சுகமே கிடைப்பதில்லை ” என்றுகூறும். (௧௬௬)

மகிமைசொல்சாண்டிலியநல்வராகம்வழங்கிமகிமிசையியம் மகிமிசையென்னுமுயிர்வதைசெய்யாவருட்குணமானதுபொருந் திசுசுகிர் தமல்கியமநிலைதனிநிற்போன்றாயவனெனுஞ்சிவகீதை விகிர் தமிலாமுன்மனுவருளோடுவிளம்பியவறஞ்சிவவறைதும்.

(யோகஞான) மகிமைகளைக் கூறுகின்ற (அதர்வணவேத) சாண்டிலியோபநிஷத்து (௧ - ம் அத்தியாயமும், யஜுர்வேத) வராகோப நிஷத்து (௫ - ம் அத்தியாயமும்) இயமநிலையில் “ அகிமிசை ” எனும் விரதத்தைச் சொல்லும். “ அகிமிசையெனும் உயிர்வதை செய்யாத காருண்யத் தன்மையானதைப் பொருத்திப் புண்ணியம் பெருகத்தக்க இயமநிலையி னிற்பவனே சுத்தமானவன் ” என்று (பாத்மபுராண) சிவகீதை (பக்தியோக அத்தியாயம்) பகரும். விபரீதமில்லாத சுவாயம்புமனு கருணையோடு கழறிய தருமங்களிற் சிவவற்றை இனிக் கூறுவேம்.

[“ அஹிம்ஸா ” எனும் வடசொல் “ அகிமிசை ” எனவாயிற்று. அஹிம்ஸா=ஹிம்ஸை செய்யாமை.] (௧௭0)

மறைகளையோதல்சுசிபுறவிருத்தன்மாசறுசெப்தவஞ்செய்த லிறையருள்படைக்குமுயிர்களைவருத்தாதிருத்தலின்முற்பிறப்புணரோர் லிறையறிவுண்டாமென்றிடுநான்காநிகழொருகூறதுதானே பொறையறுகொக்கேபோலருளிஸர்க்குப்புனலுநல்கேலெனப்புகலும்.

“வேதாத்தியயனஞ் செய்தல், ஆசாரத்தோ டிருத்தல், குற்றமற்ற ஜெபதபங்களைச் செய்தல், பரமேசுவானது அருட்சத்தியாற் படைக்கப்பட்ட பிராணிகளை ஹிம்ஸியாதிருத்தலெனும் இத்தருமாதஷ்டானங்களால் முன் ஐன்மங்களை யறிந்துகொள்ளத்தக்க ஒரு பூரணஞான முண்டாகும் ” என்று மநுஸ்மிருதியின் நான்கா மத்தியாயம் (பொதுவிதி ௧௪௮ - ம் சுலோகம்) சொல்லும். அவ்வத்தியாயமே (௧௬௨ - ம் சுலோகத்தில்) “ மீன் தின்னவேண்டுமென்னுங் கருத்தாலே ஹிம்ஸையிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிற கொக்கைப்போலக் காருண்யமில்லாதிருக்கு முயிர்க்கொலைஞர்க்கு நாவறட்சிக்காகப் பருகுந் தண்ணீருங் கொடாதை ” என்று கூறும்.

தன்சுகத்தினுக்காமான்முதனல்லசந்துவைவருத்துகின்றவன்று னின்சுகத்தினையிம்மையினுமற்றதினுமெய்திலெனநனியியம்பும்.

நன்குத்தருமநவின்றிடுமைந்தாங்குறுபின்னடைதருபிராணி
யின்சுக்கேடாயிமிசைசெய்யாதானிதமொடுப்கின்றனென்னும்.

“தனது சுகத்திற்காக, மான்முதலிய நிரபராதிகளாகிய ஜெந்துக்களை வருத்தப்படுத்துகின்றவன், தானதுபயிக்கவேண்டிய இனியசுகத்தை யிம்மையினும் மறுமையினும் அடையான்” என்று நல்லசுகஜெதுவாகிய தருமங்களைக் கூறுகின்ற ஐத்தாமத்தியாயம் (சுரு - ம் சுலோகம்) நன்றாக வுரைக்கும். மேலும், “சரிக்குஞ் செயலுடைப் பிராணிகளின் சுகக்கேடாக ஹிமிசையைச் செய்யாதவனெவனோ அவனே சுகத்தோடு உஜ்ஜீவிப்பவனாவன்” என்று மேற்படி அத்தியாயம் (சுசு - ம் சுலோகம்) கூறும். (௧௪௨)

உயிர்வதையாமலுன்வரமாட்டாதுயிர்செகுத்திவினையாலே
செயிற்றுசுவர்க்கலோகுமெய்தாதலான்முடைசேர்விடக்கொழித்தே
யயில்கவென்றோதுமலகையைப்போலுனருந்துதனீத்தவனிந்த
வெயில்விரிபுலகினோயிலனாகவிளங்குவனென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (சுஅ - ம் சுலோகம்) “உயிர்வதை செய்யாமல் ஊன்கிடைக்காது. உயிர்வதை செய்யுங்காரியத்தாற் குற்றமற்ற சுவர்க்கபதவியுங்கிட்டாது ஆகையால், தூர்க்கந்தமுள்ள மாமிஸத்தை நீக்கியேபுசிப்பாயாக” என்றுரைக்கும். (ரு0-ம் சுலோகம்) “பைசாசத்தைப்போல மாமிஸத்தைப் புசிக்குங் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கினவன் இந்தச் சூரியகிரணம் வீசமுலகின்கண் நோயில்லாவாழ்வுடையனாக விளங்குவன்” என்றுரைக்கும். (௧௪௩)

செந்துவையிமிசைசெயவிதிப்பவனுஞ்செய்பவனுங்கரவாளா
லந்தநெய்யிறைச்சியறுத்தெடுப்பவனுமதைவிலைசெய்திடுபவனு
மிந்தையின்ற தனைவாங்குகின்றவனுநெருப்பினிற்பதம்பனுமவனும்
பந்தியிற்படைக்குமவனுமுண்பவனும்பாதகரென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (ரு௧ - ம் சுலோகம்) “பிராணியை ஹிமிசை செய்யும் படி விதிப்பவனும், விதித்தபடி செய்பவனும், கரத்திற்பிடித்தசுரிகையினால் அக்கொழுப்புடன் கூடிய இறைச்சியை யறுத்தெடுப்பவனும், அதனை விற்பவனும், நித்தனையின்றி அதனை வாங்குகின்றவனும், நெருப்பில் அதனைப் பாகஞ்செய்பவனும், உண்பவர் பந்தியிலதனைப் படைப்பவனும், அதனையுண்பவனும் பந்தகராவர்” என்றுரைக்கும். (௧௪௪)

ஊனுணவொழித்தோனுறுபலனெதுவாவதையுயர்பழங்கிழங்கன்ன
மேதுகர்முனியுமடைகிலெனெனும்மெய்புகல்சுதருளெழிலார்
ஞானபாசாச்சொனமிருதிரலவிலங்கைக்கொலும்வலைஞன்
மீண்டுவினைஞன்பறவைகள்வதைப்போன்வினைவணநெற்களந்தனிலே.

இரப்பவர்க்கியாதவனெனுமின்றேசினிற்சமமுளமென்னும்
கரப்பறுமோரூர் தனிற்சவங்கிடந்தாற்கனற்றிகொறுமவ்வூரி
ஹரப்பருள்சோறு நீருமுண்ணெண்ணுவுண்டின்மாமிசமுண்ட
கிரப்புறுங்குருதிசுடித்தவொர்தோடமுநேருமென்றேதிடுங்கருடம்.

உண்மை கூறும் அவ்வத்தியாயம் (௫ச - ம் சலோகம்) “ஊனுணவை
நீக்கினவன் அடையும் பலனெதுவோ அதை, உயர்ந்த பழங்கள், கிழங்கு
கள் அன்னமென்பவைகளையே புசிக்கும் முனிவனுமடையான்” என்று புக
லும். அருளும் அழகும் வாய்ந்த ஞானியாகிய பராசரமுனிவ ரருளிச்செய்த
பராசரஸ்மீந்தி (ஆசாரகாண்டம் ௨ - ம் அத்தியாயம்) “நிரபாரதிகளான
மிருகங்களை வலவைத்துப் பிடித்துக் கொல்பவனும், மச்சங்களை வதைப்
பவனும், பறவைகளை வதைப்பவனும், விளைந்த கதிர்கள் சேர்கின்ற நெற்க்
ளத்திலே,— (௧௭௫)

வந்திரப்பவர்க்குக் களப்பினை யிடாதவனுமாகிய இவர்கள் குற்றத்திற்
சமானமுடையாவார்” என்று கூறும். களவற்ற “ஒருரிற் பிணங்கிடந்தால்
அது தகனஞ் செய்யப்படுமளவும் அவ்வூரில், மனிதர்க்குத் தேஹதிடத் தரு
ஞ்சோறும் நீருமுண்ணப் படுவனவல்ல. அவையிறை யுண்டக்கால் மாமி
சம்புசித்த தோஷம் பொருந்தும். உதிரங்குடித்த தோஷமுஞ்சம்பவிக்கும்”
என்று கருடபுராணம் (௨௧ - ம் அத்தியாயம்) இயம்பும். (௧௭௬)

உயரநுழைப்பத்திரண்டனுள்விலங்குக்குணவிடல்விடலெகொடுத்துயிரைத்
தயவொடுகாத்தலெனவிரண்டுரைக்குந்தருமயேதோதிடுநூல்க
ணையமுறுதீக்கைபெற்றவன்களைகண்ணுகியநறுஞ்சிவநிறத்தை
யுயிரடலாதிவிடுகவென்றேதுமொருபெருஞ்சம்புவினாலே.

ஆதலார்க்குச் சாலேமுதல் கன்னிகாதானம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட
முப்பத்திரண்டு உயர்ந்த தருமங்களில் மிருகங்களுக்கு ஆஹாரங் கொடுத்
தல், கொல்லக் கொண்டுபோகப்படும் பிராணிகளை விலைகொடுத்து வாங்கிக்
கிருபையுடன் காத்தல் என விரண்டு தருமத்தைத் தருமங் கூறுநூல்கள்
கூறும். “ஆன்மலாபத்தைக் கொடுக்கத்தக்க சிவதீகையைப் பெற்றற்கொ
ண்டவன், ஆதரவாகிய சிவபெருமானை நிந்தித்தலையும், பிராணிகளைக் கொல்
லுதன் முதலிய செய்கைகளையும் விடக்கடவன்” என்று சர்வானம் சம்பு
வினது (சித்தார்த்தப் பிரகாசிகையெனும்) ஒருநூல் கூறும். (௧௭௭)

நோன்பெனல்கொன்றுண்ணாமையென்றேதுநானமிலெளவையினுரான்
வான்படர்ஞானப்பட்டினத்தடிசுண்மற்றையமான்பினர்பலரு
முன்புசியல்கொல்லெனவுரைத்தவுரைபலவென்றறியிதனைத்
தான்பகராநுனூலலபுகலாச்சாமிபுஞ்சற்குருவல்லன்.

“நோன்பென்பது கொன்றுதிண்ணமை” என்று ஒளவையா ரருளிய
(கொன்றைவேந்தனெனும்) குறைவற்ற நீதிநூல் கூறும். சிறப்பின் மேம்ப

ட்ட ஞானத்தையடைந்த பட்டினத்தடிகளும் மற்றைப் பெரியோர் பலரும் “புலாலைப் புசியாதை, கொலைசெய்யாதை” என்று கூறிய வாக்கியங்கள் பலவுளவென் றறிவாயாக. இக்கொல்லா விரதத்தைக் கூறாததால், பெரியோர் பணும் தூலாகமாட்டாது. அவ்விரதத்தை யுபதேசியாத குருவுஞ் சற்குருவாகான்.

[பட்டினத்தடிகள் வாக்கியம்.— “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின் னுமற் குத்திரங் கோள்களவு—கல்லாமல்” என்பதனானும், மற்றைப்பெரியோர் வாக்கியம்.— “நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களிலாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வா ஞர்புகு—கெல்லை மிதித்தடியே நென்றுகொ லெய்துவதே” எனஞ் சந்திராழ்த்தி சுவாமிகள் திருவாக்கானும், “கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமூக்கட் குருமணியே” எனந் தாயுமானு ருரையானும், பிறவற்றனும்பெறப்படும்]

கலிவிருத்தம்.

என்று சொல்லிய வேசில்கண் ணாளன்முன்
னின்ற சீட னிணம்பொசி யூனுகர்
கின்ற வாயர்க்கு நோய்களுங் கிட்டுமோ
வென்று கேட்டன னேசிலி கூறுவான்.

என்று கூறிய நிர்த்தோஷ நேத்திரமுள்ள ஆசிரிய ரெதிரில் நின்ற சீடன், நிணம்பொசியும் புலாலைப் புசிக்கும் வாயுடையார்க்கு வியாதிகளு மெய்துமோ வென்று வினவினன். அங்ஙனம் குற்றமற்ற ஆசிரியர் கூற லாயினர்.

(௧௭௬)

எண்சீர்க்கழிநேடிலடியாசியவிருத்தம்.

கிட்டிடுமே செம்மறியி னூனுண் டான்முன்
கிளராத நோயெல்லா மன்றி நாளு
மொட்டிடுமே சென்றிறமார் கரப்பன் மிக்க
வுயராத குறும்பள்ளை யிறைச்சி யுண்ணி
னட்டமிலா வாதமிகு முருசி யோவு
நவிலரிய திரிதோட கபகோ பந்தான்
விட்டகலா தெழுமலச ரோகந் தானே
விஞ்சியது தினந்துன்ப மீயு மன்றோ.

செம்மறியாட்டினிறைச்சி யுண்டால் முன்னே பெருகாத நோயெல் லாம் வந்து பொருந்தும். அல்லாமலும், தினந்தோறஞ் செங்கரப்பனெனும் வியாதிச்சீரும். மிகவும் வளராத குறும்பள்ளையாட்டினிறைச்சி யுண்டாற் குறை யாதவாதரோகம் அதிகரிக்கும். நாவுருசி குறையும். கூற்ற்கருமையாகிப் திரிதோஷகபகோபம் விட்டு நீங்காமலுதிக்கும். அலசரோகமும் தினந் தோறமுகிரித்துத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

(௧௮௦)

கோலிகிளர் குறும்பாட்டி னூனுண் டக்காற்
 குறைவி லெறும் பேறுநமைக் கிரந்தி வாத
 சாலமிகும் விதைவாயு சனிக்கு மானின்
 றசையுண்ணிற் பித்தமிகு நயன காசம்
 மேலிடுபெவங் கடமான திறைச்சி யுண்ணின்
 மேவிடுமே குடலைவளை நோய்கண் மூரிக்
 காலுடைய கவைப்பன்றி விடக்கை யுண்ணிற்
 கடிணம்வல் லிருமலுயர் கபநோய் தோன்றும்.

உரோமங்கள் பிரகாசிக்குங் துறும்பாட்டினைச்சி புசித்தாற் குறைவி
 ல்லாத ஏறம்புகள் மொய்க்கும் நமைக்கிரந்தியும் வாதக்கூட்டங்களும் அதி
 கரிக்கும். அண்டவாத முண்டாகும். மானிறைச்சி புசித்தாற் பித்தம் அதிக
 ரிக்கும். நயனகாசம் விருத்தியாகும். கொடிய கடமானிறைச்சி புசித்தாற்
 குடலை வளைத்துப் பிடிக்கும் பிணிகளுண்டாகும். பலத்த கால்களுள்ள காட்
 டீப்பன்றியிறைச்சி புசித்தாற் கடிணமும், இரும்பை விருத்திசெய்யுங் கப
 ரோகமு முண்டாகும். (௧௮௧)

ஊருணணி திரிபன்றி முள்ளம் பன்றி
 யூனுண்ணின் வாதபித்த தொந்தந் தோன்றுஞ்
 சேருமதி பலவீனம் புண்க ளுண்டாஞ்
 சிலேட்டுமமுண் டாநெஞ்சிற் றுயரே சூழஞ்
 சீருயரு மருந்துகளின் குணமெல் லாஞ்சார்
 திடவுருவத் தோடுதிரி தருநன் மாட்டி
 லீருதிர விறைச்சியுணின் மறநெஞ் சுண்டா
 மினியில்லா நோயனைத்து மெழும்பு மாலோ.

ஊரினுள்ளே மிகவுங் திரிகின்ற ஊப்பன்றியிறைச்சி, முள்ளம்பன்றி
 யிறைச்சி யென்பவற்றை யுண்ணில் வாதபித்த தொந்தரோக முண்டாகும்.
 அதிகபலவீனமெய்தும். புண்களுண்டாகும். சிவ்வழ்மரோகமுண்டாகும்.
 நெஞ்சில் நோயே யதிகரிக்கும். நலமிக்க மருந்துகளின் பிரயோசன மெல்
 லாங்கெனும். காத்திர தேஹத்துடன் திரிகின்ற நல்ல யாட்டில் ஈர்த்தெடு
 க்கு மிரத்தத்தோடு கூடிய இறைச்சி யுண்ணிற் பாபசித்தை யுண்டாகும்.
 வாராத பிணியெல்லாம் வரும். (௧௮௨)

சிறையுடைய கோழியினூ னுண்ணிற் பித்தந்
 தேகவிளைப் போடவுட தக்கே டோங்குங்
 கறையுடைய கொழுப்பிரண முண்டா நீண்ட
 கழுத்தொடுசெல் வான்கோழி யூன்று னுண்ணின்

மிறையுடைய கரப்பினுறுஞ் சிலேட்டு மந்தான்
விஞ்சிடுநீர் நீந்துகின்ற வாத்தா னுண்ணி
னையுடைய வாயுருசிக் கேடுண் டாகு
மரிகிரந்தி ரணங்கோழை யனைத்து மேவும்.

சிறுகளையுடைய கோழியிறைச்சி யுண்ணிற் பித்தமும், தேகம் தினே
தினே மெலிதலும், மருந்துகளின் குணங் கெடுதலும் அதிகப்படும். களங்க
முற்றுக் கொழுத்திருக்கும் இரணங்களுண்டாகும். நீண்ட கழுத்துடன்
நடந்து திரிகின்ற வாக் கோழியிறைச்சி யுண்ணில் வலிமையுள்ள கரப்ப
னெனு நோயெய்தும். சிலேஷ்மரோகமு மதிகரிக்கும். நீரில் நீந்துகின்ற
வாத்திறைச்சி யுண்ணில் நல்ல நாவருசிக்கேடு சம்பவிக்கும். அரிகிரந்தி
ரணமும், கோழைகளு மெய்தும். (௧௮௬)

குருகான தாராவி னூனுண் டக்காற்
குறுஞ்சிரங்கு சிலேட்டுமம்வெங் கடுவ னுண்டா
பிருகாலு நீள்கொக்கி னூனுண் ணிற்கி
மேனு மேக முண்டாகுங் கருங்கொக் குண்ணி
னெருகாலுங் குறையாநீ ரேற்ற முன்னே
யுதியாத கரப்பனெலா முதிக்குந் துன்பர்
தருகாசப் புண்ணுண்டாங் கோழி முட்டை
தா னுண்ணின் வாதபயித் தியங்க டோன்றும்.

விளர்த்த தாராவினுன் உண்டால் சிறு சிரங்குகள், சிலேஷ்மவியாதி,
கொடிய கடுவனெனு நோயாகிய இவைக ளுண்டாகும். நீண்ட இரண்டுகா
லுடைய கொக்கினுன் உண்டாற் கீழ்மேகமுண்டாகும். கருங்கொக்கினுன்
உண்டால் எக்காலத்துங் குறையாத நீரேற்றமும், முன்னே புண்டாகாத
கரப்பன் வியாதிபேத மனைத்து முண்டாகும். துன்பத்தருவதாய்க் காசளவு
பெருக்கும் புண்களுண்டாகும். கோழிமுட்டை யுண்டால் வாத பைத்தியங்க
ளுண்டாகும். (௧௮௭)

பெருத்தவுரு வுடைநாரை யூனுண் ணிற்சீழ்
பெருகுசரப் பன்றோன்று நாண ளுந்தான்
வருத்துகிற கபமுண்டாம் வாத மோங்கு
மலர்மேகம் வன்கிரந்தி யாவும் விஞ்சும்
பருத்தவுரு வுளகூழைக் கடரவு னுண்ணிற்
படர்வாத கரப்பனும்வெம் புண்ணுந் தோன்றுந்
திருத்தவுரு வுளசிறுகி யுண்ணின் வாத
சிலேட்டுமங்க ளதிகரிக்குந் தினமு மாதோ.

பெருத்த தேகமுடைய நானாமாய்சம் புசிக்கிற் சீம்பெருகு காப்பனு
ண்டாகும். நாடோறந் துன்பஞ்செய்கின்ற கபலியாதி யுண்டாகும். வாத
மதிகரிக்கும். மலர்மேகமும் கொடிய கிரந்தி யனைத்தும் மிகும். பருத்ததே
கமுள்ள கூழைக்கடாமாய்சம் புசிக்கில் தேகத்திற் பரவும் வாதகாப்பனுங்
கொடிய புண்ணு முண்டாகும். திருத்தமான வருவமுள்ள சிறகாமாய்சம்
புசிக்கிற் பிரதிதினமும் வாதமுஞ் சிலேஷ்மமும் அதிகரிக்கும். (௧௮௩)

பூமருவு கின்றமனைப் புறவை யுண்ணிற்
பொரிகரப்ப நெடுசருமச் சொறியு முண்டா
நேமமுடை யவுடதநற் குணமெல் லாம்போம்
நீர்க்காக வுணுண்ணிற் றினவு தோன்றுந்
தாமதமி லாமலரைக் கடுவன் றோன்றுஞ்
சலக்குறவை மீனுண்ணி னரோசி கப்பே
ராமயமல் கிடுமன்றி மலத்தைக் கட்டோ
ரரும்பிணியு மோவாம லெழும்பு மாலோ.

அழகு பொருந்துகின்ற மாடப்புறவினுள் உண்டாற் பொரிகரப்ப
னுஞ் சருமச்சொறியு முண்டாகும். நியமமாகக் கொள்ளப்படும் மருந்துக
ளின் நற்குணமெல்லாங் கெடும். நீர்க்காக்கையினுள் உண்டால் நமையுண்
டாகும். அதிசீக்கிரத்தில் அரைக்கடுவ நென்னும் வியாதியுண்டாகும். நீரில்
வாழும் துறவையினுள் உண்டால் அரோசிகரோக மதிகரிக்கும். அன்றி
யும், மலக்கட் டுண்டாக்குமொரு பெரியநோயும் நீங்காமலு திக்கும்.

[கடுவன்=குரங்கு. அதுபோலப் பற்றும்பிணி கடுவனெனப்பட்டது.]

நீராரு மிறுலுனை யுண்ணின் வாயு
நிகரின்றி யெழும்புமனன் மந்தந் தோன்றுந்
நீராத தினவுதிக்குங் கெண்டை யுண்ணிற்
றினைத்திடுமே குன்மமெலா மன்றி முன்னே
சேராம லொழிந்தபிணி யாவுந் தோன்றுந்
திமிர்வாத மோங்கியிடுஞ் சிறிய மூஞ்சி
யாரான னூனுண்ணிற் சிலேட்டு மச்சு
ரக்கினிமந் தங்கரப்பன் வாயூற் றுண்டாம்.

நீரிற் சஞ்சரிக்கும் இறலுனைத் தின்றால் வாயுவெனுநோய் நீகரில்லாம
லெழும்பும். அக்கினிமந்த முண்டாகும். நீங்காத அரிப்புதிக்கும். கெண்
டைபூனைத் தின்றார் குன்மபேத மெல்லாம் பெருகும். அன்றியும், முன்னே
தன்னை விட்டு நீங்கிய நோயனைத்து முண்டாகும். திமிர்வாத மதிகரிக்கும்.
சிறியமூஞ்சியுள்ள ஆராவீனுனைத் தின்றார் சிலேஷ்ம ரோகமும் அக்கினி
மந்தமுங் கரப்பனும் வாய்நீருறலு முண்டாகும். (௧௮௪)

காய்வுற்ற வெங்கச்சற் கருவாடுண்ணிற்
கபித்த மெழுமுளுவை யுணிற்க ரப்ப
னோய்பற்றும் வாணையெனு மீனாணைத்தா
னுகரினடல் வாயுவெழுஞ் சேலென் கெண்டை
மாய்வற்ற குடர்வாதக் குத்துண் டாக்கும்
வாதப்ரமேகரணந் தோன்றச் செய்யுந்
தேய்வற்ற கடற்கென்று சிலெட்டு மத்தைச்
செயுந் கடுவனெடுபுண்ணுஞ் செறிய வாக்கும்.

மிகவும் உலர்ந்திருக்கும் கச்சற்கருவாடு தின்றாற் கபித்த முண்டா
கும். உளுவைமீனாள் தின்றாற்கரப்பன்வியாதிபிடிக்கும். வாணைமீன்மாமிசந்
தின்றால் வலிய வாயுரோக முண்டாகும். சேர்கெண்டையுளுது (உண்ப
வர்க்குக்) குடல்வாதக்குத்தலை யுண்டாக்கும். வாதப்பிரமேகத்தை யுண்டு
செய்யும். குறைதலில்லாத கடலிற் பிடிக்கப்பட்டுக் கெளியூறுனது சிலே
ஷ்டம் ரோகத்தை யுண்டெய்யும். கடுவன்வியாதியோடு புண்ணும் நெருங்கு
மாறு அவற்றை யுண்டாக்கும். (கஅஅ)

கொள்ளியெனுந் கருவாடு வனப்பைப் போக்கிக்
கொடுத்திடுமி ரணங்கிரந்தி கரப்பனாதி
முள்ளாயருந் திரிகைவா தாதிக் கச்சூர்
முழுதுமளித் திடுமடவை மீன்வா தத்தை
யுள்ளபடி தருங்கடுவன் முளைமூலங்க
ளுயர்பித்த மாந்திரவா தங்க ணல்கும்
வெள்ளமுறை யுல்லமெனு மீனான் பேதி
விரணமுகை வெங்காணக் கடியுண் டாக்கும்.

கொள்ளிக் கருவாடானது தேகத்தி னழகை மாற்றி, இரணங் கிரந்தி
கரப்பன் முதலிய வியாதிகளைக் கொடுக்கும். முள் உயர்த்திருக்குந் திரிகை
மீனானது வாதாதிக்கநாய் முழுதுந் தரும். மடவைமீனானது வாத ரோகத்
தை யுள்ளபடி கொடுக்கும். மேலும், கடுவன் வியாதியையும் முளை மூலங்க
ளையும் அறிவித்தரோக ஆந்திரவாத ரோகங்களை யுந் தரும். நீரில்வாழுகின்ற
உல்லமெனுமீன் தனையானது பேதி, இரணக்கூட்டம், கொடிய காணக்
கடியெனும் வியாதி யென்பவற்றை யுண்டு செய்யும்.

[திரிகை வடிவொத்திருக்கும் மீன் “ திரிகை ” எனும் பெயர் பெற்
றது. இஃதிக்காலத்தில் “ திருக்கை ” என வழங்கப் படுகின்றது.] (கஅக)

கற்றலையென் மீன்வயிற்று ளிரைதல் காட்டிக்
கழியாத கழிதலெலாந் கழியச் செய்யு

நற்றலையில் கருவெளவான் மீனான் வாதை
நல்கதிக மூத்திரமும் கிரந்தி நோயு
முற்றலையச் செய்யுஞ்செங் கரப்ப னல்கு
முருநீண்ட நெய்த்தோலி யெனுமீன் வாத
முற்றலையே செய்துபயித் தியமுண் டாக்கு
முரணுன வக்கினிமந் தமுமே செய்யும்.

தலையிற் கல்லையுடைய கற்றலையெனும் மீனுனது வயிற்றிலிரைதலுண் டாக்கி முன்னில்லாத பலவகைப் பேதிகளை யுண்டாக்கும். நல்ல தலையில் லாத கருவெளவால் மீன்றகையானது வருத்தந் தருகின்ற வெகு மூத்திர மெனும் வியாதியையுங் கிரந்திரோகத்தையு மடைந்து அலையும்படி செய் யும். செங்கரப்பன் வியாதியையுங் கொடுக்கும். நீண்டவருவமுள்ள நெய்த் தோலியெனும் மீனுனது வாதரோக முதிர்ச்சியைச் செய்து பைத்தியத்தை யுண்பெண்ணும். வல்தான அக்கினி மந்தத்தையு முண்டாக்கும். (௧௯௦)

அரவனைய வருமலங்கென் மீனான் புண்ணு
மரோசிகமுங் கோழையுநல் லுடப்பின் மேலே
பரவுதவ னைச்சொறியுங் கடுவ னேயும்
பலித்திடலே செயுகூவ மீனான் மம்மா
விரவொருநோய் பிலிகநோய் வாத குன்மம்
விளைவிக்கும் விரிபடுவின் மீனான் வாதை
தரவணவு சிலேட்டுமமும் வயிற்று நோயுந்
தடையறுசுக் கிலப்பிரமே கமுமுண் டாக்கும்.

அரவம்போன்ற வருவமுள்ள மலங்குமீன் தகையானது இரணமும், அரோசிகமும், கோழையும், நன்றாயிருந்த தேஹத்திற் பரவுந் தவளைச்சொ றியும், கடுவன் வியாதியும் பலிக்கும்படி செய்யும். கிணற்றுமீன் தகையா னது மயக்கங்கலந்த ஒருவித நோயையும், பிலிக ரோகத்தையும், வாதகுன் மத்தையும் விருத்தியாகுமாறு செய்யும். அகன்ற மடுவிற் சுநீர்சரித்த மீன் தகையானது வாதையுண்டாக்கப் பொருந்துவதாகிய. சிலேஷும் ரோகத் தையும், வயிற்று நோயையும், தடையின்றித் தானே வெளிப்படுஞ் சுக்கிலப் பிரமேக ரோகத்தையு முண்டாக்கும். (௧௯௧)

கடலிடைவாழ் ஞண்டினதூன் வாத கோபங்
கடுவனெனும் பிணிசருமச் சொறிபல் கா லு
மிடர்தாவே யெழுகுருதிக் கிராணி யாதி
யிரும்பிணிக ளீயும்வய னண்டுன் வெம்மை
தொடருமகா பித்தசினந் தனையே தூண்டுஞ்
சோரியிலா நத்தையினான் மந்தஞ் செய்யும்

||டருணர்வோ யேனையவூன் கனூமீவ் வாறே

பலநோயுஞ் செயுஞ்சொல்லிற் பெருகு மன்றே.

கடலிற் சஞ்சரிக்கும் நண்டினீமாயிசம் வாடகோபம் கடுவ னெனும் வியாதி சருமச்சொறி நெடுங்காலமாகத் துக்கத்தை யுண்டாக்கவரும் இரத் தக்கிராணி முதலிய பெருவியாதிகளைக் கொடுக்கும். வயல்நண்டின் மாமி சம் அதிகவுஷ்ணமுள்ள மஹாபித்தகோபத்தை யுண்டாக்கும் உதிரமற்ற நத்தையின் மாமிசம் மந்தத்தை யுண்டாக்கும். பரவு முணர்வுடையவனே ! மற்மாமிசங்களும் இப்படியே பல வியாதிகளையு முண்டு பண்ணும். அவற் றை விரித்துக் கூறப்புகில் இவ்வியாசம் அளவுகடந்து பெருகும். (கக௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இங்குநா முறைத்த யாவு மேசிறென் மருத்து வர்க்குஞ் சங்கையின் றறிந்து னோர்க்குஞ் சம்மத மாகு மென்று புங்கவன் புகன்றா னக்காற் புதல்வனு மெழுந்து தந்தாய் வெங்கொலை புரித லுண்டன் மிகுபவ பெனான் கோர்ந்தேன்.

இங்ஙனம் நாம் கூறியவெல்லாம் குற்றமற்ற புராதன வைத்தியர்களுக் கும், ஐயமின்றி யதபவவாயிலாக அறிந்திருப் பலர்களுக்கும் சம்மதமான வைகளே யாமென்று ஆசாரியர் கூறினர். அப்பொழுது சீடனானவன் எழு ந்துநின்று என் ஆசாரிய மூர்த்தியே ! கொடிய கொலைத்தொழிலும், புலா லுண்டலும் பெரும்பாவச் செயல்களாமென்று நன்றாகஅறிந்தேன். (கக௩)

இந்தநாள் காறு மிங்கே யிவ்வுயி ரறத்தை யோரா தெந்தையே பலவு யிர்க்கு மெய்மென விருந்தே னீனச் சிந்தையா லானு முண்டேன் செய்தவ மிழந்தே னிந்த நிந்தைசேர் பாவம் போக்கு நெறியினி யருள்வா யென்றான்.

என்கரு மூர்த்தியே ! இந்நாள்வரையும் இப்பூமியில் தாங்கள் கூறிய இந்தச் சீவதருமத்தை யறியாதவனாகி, ஈல பிராணிகளுக்கும் இயமன்போ லிருந்தேன். அற்புத்தியால் மாமிஸமும் புகித்தேன். செய்துவந்த தவங்க ளையும் வீணாக்கினேன். தருமசாஸ்திரங்களிலும் பெரியோராலும் நிந்திக்கப் படும் இவ்விரண்டு பெரும்பாவங்களையும் ஒழிக்குமார்க்கத்தை, இனி யென க்கு அதுக்கிரகிக் வேண்டுகென்றனன். (கக௪)

உ-வது மூடர்வாத தும்ஸம்.

க. சாஸ்திர மூடன்வாதமும், வித்யாரண்ய
ராகிய லிவேகபூரணகுரு மறுப்பும்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விரந்தம்.

என்றவன் சொல்லுஞ் சூழ் விருந்தவர் களிலே யெல்லா
மொன்றென விசாரஞ் செய்த வொருவனங் கெழுந்துலோகம்
நன்றிழி வுணருஞ் சீவ னற்பர மூன்றும் பொய்யா
மொன்றெனும் பிரமந் தானே யுளதென வுரைக்கு மேனூல்.

இவ்விதமாகச்சீடன் விண்ணப்பித்திடலும் அங்கேகூடி அவனைச் சூழ்ந்
திருந்தவர்களில், பிரமப் பொருளாகிய ஜக ஜீவ பரங்களாகிய அனைத்தும்
ஏகபதார்த்தமே யாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது பொருளில்லையெனும்
தனது விசாரத்திற்கேற்றிய கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த ஸாஸ்திரமூட
னெனுமொருவன் அவ்விதத்தெழுந்து நின்று, இந்த ஜகம், நன்மை தீமை
களை யறியுமறிவுடைய ஜீவன், சர்வ சுபலக்ஷணங்களு மமைந்த பரம் ஆகிய
மூன்றும் மித்தையாகும் : ஏகமாகிய பிரமமொன்றே சத்தியமென அத்தி
யான்மிக தூலங்களாகிய உபநிடதங்கள் கூறும். (ககரு)

ஆகலிற் கொலைசெய் வோனு மக்கொலைப் படுவ தொன்று
மாகமண் களினு மில்லை வதைபுமின் றானுண் போர்க
டேசமு முளமு நோவச் செய்வது மிலையென் றுன்மேன்
மோகமில் வித்யா ரண்ய முனிவரன் முறுவ லித்து.

ஆகையால், கொலைசெய்பவனும், அப்படிக் கொலைசெய்யப் படுவதா
கிய ஒரு பிராணியும் ஆக இரண்டு பதார்த்தம் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகி
லுமில்லை. (அதனால்) ஜீவவதை யென்பது மில்லை. மாமிச முண்பவர்களு
டைய சரீரமும் மனமும் வருந்தும்படி தண்டிக்கும் இயமனுள நென்பதும்
பொய்யென்று கோஷித்தான். அதற்குமேல், மோஷங்களை யொழித்த வித்
யாரண்யரேனும் முனிசிரேஷ்டர் மந்தஹாஸமுடையராய்,— (ககக)

ச. த்திர மூடா விரந்தத் தரணியிற் றேன்றி நல்ல
சீர்த்திகொண் மாந்தர் தம்மைச் செருத்தருந் தாப்பி ரிக்கா
நாத்திகர் முனருன் ஞான நவிலவ ருனைக்கொல் போது
பூர்த்தியா முண்மைகாண்பாய் போவென வவனுமோய்ந்தான்.

சாஸ்திரமூடா ! இந்தப்பூமியில் மற்ற மனிதரைப் போலவே பிறந்து
நிற்கித்திபெறத்தக்க மனிதரையுங் கொன்று தின்னுங் காப்பிரிகளென்னும்

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்து நாஸ்திகர் முன்பாக உனது ஞானத்தை யுரை :
அவருன்ன ஆகார நிமித்தம் வதைக்கும்போது உன் ஞானத்தின் பூண லா
பத்தை யுணர்வாய் : அங்கே செல்கவென்று கூற, அந்த மூடனும் அதற்கு
மேலொன்று முறைக்க அசக்தனு யிருந்தான். (கக௯)

உ. கற்றமுடன் வாதமும், குரு மறுப்பும்.

ஒய்ந்ததன் பின்னரே யந்த வொருபரப் பிரம போதம்
வாய்ந்தவான் மாவு முண்டு மரணமி லதனைக் கொல்ல
வேய்ந்தவல் லமையுள் ளோர்யா ரிலையத னாலிவ் வாறே
யாய்ந்ததுத் துணல்கொல் பாவ மாவதின் றெனவே பேசும்.

இப்படி அவன் அசக்தனாயிருந்த பின்னர், அனைத்துத் தானேயாகிய
அந்த ஏக பரப்பிரமத்தின் ஞானத்தாற் பிரகாசிக்கும் ஜீவான்மாவெனப் படு
வது மொன்றென்று. மரணமற்றதாகிய அதனைக் கொல்லப் பொருந்திய வல்
லமையுள்ளவர் யாவர் ? ஒருவருமில்லை யாகலின், இவ்வித ஆராய்ச்சியெய்து
பிரானிகளின் தேஹத்தைச் சேதித்துண்ணுதல் கொலைப்பாவ மாயதில்லை
யென்று கூறிய,— (கக௮)

கற்றமு டனைப்பார்த் தத்தன் கலியுணர் நீயு நாமுன்
சொற்றவா ருப்பி ரிக்காத் துட்டர்க ளிடஞ்செல் வாயே
லற்றம் லுறுதி தேர்வா யறைந்துகொல் புலிகண் டாலு
மிற்பென வுணர்வா யுன்றீர் வினையென வவனு நின்றான்.

கற்றமுடனை அவ்வாசிரியர்நோக்கி வஞ்சகநாடகமறிந்த நீயும், நாம்முன்
னர்க்கூறியபடியே ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ள துஷ்டர்க ளிடத்துப்
போவாபாகில், உன் ஞானத்தின் பூணலாபத்தை யறிவாய் : அடித்துக்கொல்
லும்புலியை நீ சந்தித்தாலும் உன் ஞானமூடிவு இன்னதென அறிவாயென்று
கூற, அந்தமூடனும் பேச்சொழிந்து நின்னுவிட்டான். (கக௯)

கூ. ஆனந்த மூடன்வாதமும், குரு மறுப்பும்.

மாணவர் நலகத்தார் மேலிவ் வாதரிந் குரைத்த வெல்லாம்
வீணினி துரைப்பல் கேண்மின் விவேகிகாள் புற்பூ டாதி
காணுயிர் களைமா டாதி யுயிர்களுங் கறையா னாதி
சேணுற வுயிரைக் கோழி முதலிய வுயிருந் தின்ன.

படைத்தவ னோக்க ிரிந்தப் பழஞ்சைவர் பிதற்று வாயை
யடைத்திட வுளதே யாத லானமக் கினிய வுன்கள்
கிடைத்திட வதைத்த லாலோர் கேடுமெய் தாதா னந்தம்
முடைத்தவா யாமென் னுன்கண் மூடியா னந்த மூடன்.

அவனின்றி விட்டமை நோக்கிய மாட்சிமையுடையார் பலரும் (அங்ஙனம்) சிரித்தனர். அதன்மேல், ஆனந்தமுடனானவன் இந்தவாதிகள் கூறியன வெல்லாம் அப்பிரயோஜனமானவைகளே. யானொரு பொருத்தமான நியாயஞ்சொல்வேன் விவேகிகளே கேட்பீர்களாக. புல் பூண்டு முதலியனவாகக் காணப்படும் உயிர்களை மாடுமுதலிய பிராணிகளும், கறையான் முதலிய உயர்வற்ற பிராணிகளைக் கோழிமுதலிய பிராணிகளுந் தின்னும்படி,—

சிருஷ்டித்தவன் உள்ளக் குறிப்பானது இந்தப் பழஞ்சைவர் தம்மனம் போனபடி பிதற்றும் வாயை அடைக்குங் கபாடமாயுள்ளது. ஆதலால், நமக்குப் பிரியமாகிய இறைச்சிகள் கிடைக்குமாறு கொலைசெய்தலால் ஒருகெடிகியும் வராது. (அதனால் நாம் நன்றாக மென்று மென்று தின்னும்போது) நமக்கு ஆந்தத்ததைக் கொடுக்கவுள்ளது முடைமணத்தோடு கூடிய மாமிசமேயாமென்று அவ்வாணந்தக் குறிதோன்றக் கண்களை யிமையினாலே மூடிக்கொண்டு சொல்லினன். (௨௦௧)

அந்தவோர் மூடன் வாயை யடக்கிட நினைத்த வைய
னெந்தையா மீச னோக்க மிற்றென வோர்ந்த நெஞ்சோ
யந்தமா டாதி சேசைய யன்ணையை யுடன்பி ற்ப்பைச்
சொந்தமாப் புணரு மந்தத் தொழில்புரி வாயோ நீயும்.

அந்தவொரு மூடன்வாயை யடக்கும்படி நினைத்த ஆசிரியர், எம் பரமபிதாவாகிய பரமேசுவரன் திருவுள்ளக்குறிப்பு இத்தன்மைய தெனவறிந்த நெஞ்சுடையானே! அந்த மாடுமுதலிய பிராணிகள். — பிள்ளையையும், தாயையும், உடன்பிறப்பையும் உரிமையோடு புணர்ச்சிசெய்யும். அச்செய்கையுஞ் சிருஷ்டித்தவன் ஏற்பாடுதானென்று நீயும் அம் முறையிலாத் தொழிலைச் செய்வாயோ? (௨௦௨)

உயர்வறு மிருக மாதி யுயிர்களி னியற்கை காட்டி
புயர்வுறு மதுடர் கொள்ளு முயர்நலம் விலக்கு நீதா
னுயர்வுறு மதுட னோரன் குறையென வவனும் வெள்கி
புயர்வற விருந்தா னஞ்ஞான் றொருவனங் கெழிஇ நின்று.

பகுத்தறி யறிவு, நானம், நகை, கண்ணீர்வார அழுத விண்மையா விழித்த மிருகமுதலியவற்றின் சுபாவத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, அவையுடைமையா லுயர்ந்த மனிதர் அங்கீகரிக்கும் ஆசாரத்தை விலக்குகின்ற நீ அம் மதுஷியானவையோ? நன்றாக யோசித்துக் கூறவாயாக வென்று கூற, அந்த மூடனும் நாணித் தனது கெம்பீரமடங்கி யிருந்தனன். அப்பொழுது மற்றொருவன் எழுந்து நின்று,— (௨௦௩)

ச. வம்பாராய்ச்சிமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஒற்கமின் றெலும்பி றைச்சி யுலைத்துரைந் திருத்துண் ணற்கே
மற்கதழ் வுடைய மாந்தர் வாடினிற் கடிய கூர்த்த

பற்கணுன் கிணையு மந்தப் பரன்படைத் தனனென் றுனர்
நற்குண வித்யா ரண்ய னவிலுவா னவனை நோக்கி.

(மாமிசமுண்ணும் விலங்குக ளொப்ப) அஞ்சாமல் எலும்பு இறைச்சிக
ளைக் கடித்திழுத்து னைத்து உண்பதற்காகவே மிக்க காயபலமுள்ள மனிதர்
வாயினிடத்தே கடினமான கூர்மையுள்ள நான்கு பற்களையும் அந்த ஈசுவ
ரன் படைத்தனனென்று கூறினன். அவனைச் சற்குண சம்பன்னரான அந்த
வித்யாரண்யரெனும் குருவானவர் பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரலாயினர்.

மூடருள் வம்பா ராய்ச்சி மூடகே ளெலும்பு னுண்ணுக்
கோடரக் குரங்கு கட்டுங் கூர்த்தவப் பற்க ளுண்டு
பீடறு நினது பேச்சொன் றினைநனி பிடிக்க நல்க
வாடிரு கரந்தி ருட்டே யாற்றிடப் படைத்தா னீசன்.

மூடருள்ளே வீண்வாதிழைக்கும் வம்பாராய்ச்சி மூடனேகேட்பாயாக!
எலும்பிறைச்சிகளைத் திண்ணைக் கோடரமாகிய குரங்குகட்குங் கூர்மையான
அப்பற்க ளுள்ளன. நீ பேசிய பேச்சு.—யாதேனு மொன்றை நன்கு பிடிச்
சவும் கொடுக்கவும் உபயோகப்படுங் கைகளிரண்டையுந் திருட்டுத் தொழி
லுக்காகவே ஈசுவரன் படைத்தான்,— (௨௦௫)

என்பவ னுரைக்கு நேரா மிம்மதி யொழித்தே யப்பல்
புன்புல வெலும்பல் லாத பொருள்வலி சிதைக்க வுற்ற
வன்பொரு ளாகு மென்றோர் மதிக்கொளா யென்றான் கேட்ட
வன்பறு மூட னுந்தன் னறையொழிந் தயர்ந்தி ருந்தான்.

என்கூறும் அறிவிலான் கூற்றுக்கே நிகராகும். (ஆகையால்) இந்த
ஸ்துலபுத்தியை யொழித்து, அப்பற்கள் அற்பமாசிய மாமிசமும் எலும்பு
மல்லாத பொருள்களின் கடினத்தை யொழிக்க வமைந்த கடின கருவிக
ளாகுமென்று ஓரும் நற்புத்தியைக் கொள்வாயாக வென்று கூறினர். கேட்ட
ஜீவகாருண்ய மில்லாத அவ் வம்பாராய்ச்சி மூடனும் தன் பேச்சைவிட்
டயர்ந்திருந்தான்.

[வம்பாராய்ச்சி யென்பது வீணாய்ச்சி, தூதன ஆராய்ச்சி யென்று
பொருளாம்.] (௨௦௬)

௫. கல்லாமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அவனயர்ந் திருந்த நீர்மை யறிந்தகல் லாத மூட
னிவார்முன் றுனுண் டோரா யிருப்பரேன் மிசைந்த வாயை
யெவருமே காண விப்போ தறுத்தெறிந் தினைய நீதி
நவிலவோ னுமுங் கேட்டு நடக்கலா மெனத்தெ ரித்தான்.

அவன் அயர்ந்திருந்த தன்மையை யறிந்த கல்லாழிட்டு என்னபோன், இந்தச் சைவர் முன்னமே ஊனுண்டவரா யிருப்பேல், உண்ட அசத்தமுள்ள இவரதுவாயை யாவருங்காண இப்போது இவரறத் தெறிந்து விட்டு இத்தகைய நீதியைக் கூறவராயின், அதனை நாமுங் கேட்டு நடந்து கொள்ளலாமென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். (௨௦௭)

அன்னவன் றனைப்பா ராவல் வருட்செல்ல னானே னீயு மன்னைபா லருந்து போதுன் னுக்கையிற் படிந்த பவ்வீ. யின்னுமுண் டெனத்தோர் தந்த விடமறுத் தெறிந்து வாபோ வென்னலே யச்சி ரில்லா னிருந்தலை கவிழ்த்து நின்றான்.

அவ்வாறு கூறியவனை அவ்வருட் செல்வராகிய ஆசிரியர் பார்த்து, நீ உன் தாயினிடத்தில் ஸ்தன்யபானம் பண்ணும் பருவத்தில் உன்னால் மோசனஞ்செய்யப்பட்டு உனது தேகத்தி லொட்டிக் கொண்ட பவ்வீ யெனும் மலம், இன்னும் அதிலிருக்கிறதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை யறுத்தெறிந்து விட்டு இங்கேவா : அதற்காக இப்போது போ என்று கூறவே அந்த இழிதகையனும் தன் பெரிய தலையை நாணத்தாற் கவிழ்த்து நின்றான். (௨௦௮)

௭. தர்க்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

பின்னரிவ் ளுனுண் னாத பெரியவ ருரை தேகந் தன்னிலே யிருத்த லாலெப் படிச்சுகி சார்ந்தோ ராவ ரின்னவர் மார்க்க முந்தா னெப்பீடி யுயர்வா மென்றான் றன்னிலே யுணர்ந்தி டாது தருக்கிடுந் தருக்க மூடன்.

அதற்குப்பின் தன் யோக்கியதையைத் தாணுணராமே கர்வத்திருக்குந் தர்க்கமுட என்னவன், ஊனுண்ணாதவராகிய இப்பெரியவர், மாமிசம் பொருந்திய தேகத்திலே யிருப்பவரன்றோ : ஆதலால், இவரெப்படிச் சுத்தமுடையவராவர்? அசத்தமுடையவராகிய இவர் கூறுமார்க்கமும் எப்படி யுயர்ந்த மார்க்க மாறும்? என்று தர்க்கித்தான். (௨௦௯)

அவனையு மருளோன் பார்த்துன் னகட்டுழைமலமுண்டாங்குச் சிவணிநீ யிருத்த லாலுன் றீர்வைபோ னீயு மந்த நவைமல மாக வேண்டு நனியத னையுமுண் னென்ன மவுனமாய் நின்றா னந்த வாதிழைத் தவனு மங்ஙன்.

அவனையுந் தயாளுவாகிய ஆசிரியர் நோக்கி, உன்வயிற்றினுள் மலமுண்டு, அதனுடன் கூடிய தேகத்திலிருப்பவன் நீ யன்றோ : ஆதலால், நீயுரைத்த நியாயத்தின்படி (அதாவது ஊனுவாகிய தேகசம்பந்தம் நமக்கிருந்த லால் நாமும் ஊனே ஆதலால் ஊனுண்ணலாமென்ற மாறும்) நீயும் அந்தக் குற்றமுடைய மலமேயாக வேண்டும். ஆகவே, அவ்வீத மலத்தையும் நீ நன்

ராகவுண்ணென்று கூற, வாதித்த அந்த மூடனும் அங்குனம் மெனனமாய் நின்றனன். (உக௦)

௪. குதர்க்கமுடன்வாதீழும், குருமறுப்பும்.

ஊனினி ஷிலக்கு நீயி ருணுந்ததி மதித நெய்பா
லானிலை கொல்லோ வென்றாண்டுரைத்தனன் குதர்க்க மூடன்
வானிறை வுணர்வோ னுன்றன் வாயினி லுறு நீரைத்
தேனிதுவெனவுட்கொள்வாய்செம்புனல்கொள மாட்டாயால்.

குதர்க்கமுட னென்பவன், ஊனநீக்கி யுண்ணும் நீங்கள் உட்கொள்ளுந் தயிர், மோர், நெய், பால் ஆகிய இவை ஊனல்லவோ வென்று அங்குனன் கூறினன். மேலாகிய ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார், உன் வாயி லுறுகின்ற நன்னீரைத் தேன்போலும் மதுரமான திதுவெனப் பருகுவாய். அவ்வாயிற் றானே (யாதொரு புண்ணின்வழிப்) பெருகும் இரத்தத்தை அப்படிப் பருக மாட்டாய். (உக௧)

அருந்துமந் நீர ருந்தா தகற்றுசெம் புனலாங் கொல்லோ
மருந்தென நீதா னுண்ணு பறியினா னதன்வ யிற்றுள்
ளிருந்திடு மலமாங் கொல்லோ வியம்புதி யெனவன் னேனும்
பருந்துதன் கூட்டிற் சேரும் பண்பென வடங்கி னானால்.

(ஆகையால்) உட்கொள்ளும் அந்த நன்னீர் உட்கொள்ளாது விலக்கப் படும் இரத்தமாமோ? இது தேவமிர்தமே யென்று நீ தின்னும் ஆட்டிறை ச்சிதான் அவ்வாட்டின் வயிற்றினுள் ளிருக்கும் மலமாமோ? கூறுக வென் ன, அந்தமூடனும் பறந்து திரிந்த பருந்து தன் கூட்டி லொடுங்குந் தன்மை போலப் பேசாதொடுங்கினன்.

[இங்குனம் தயிர்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஊனாகமாட்டாவெனல் சாதிக் கப்பட்டது. இவ்வாறு சாதிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுண்ணலாமென்று ஆசிரியர் கூறுதலால், இவைகளே.— ஊன்விலக்கிக் காய்க்கறி முதலியசுத்த பதார்த்தங்கொள்ள முயல்வோர் சரீரஞ் சூடுண்ணது குளிர்த்திருக்கு நிமி த்தம் உண்ணவே வேண்டுமென்க. “நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்” என்றதும் அதுவென்க.] (உக௨)

௫. பிரமாதமுடன்வாதீழும், குருமறுப்பும்.

மேற்பிர மாத மூடன் வெய்தென வெழுந்து நின்றிவ்
வேற்பர னடியர் தீர்வை மேனெறி யாகி னானும்
பாற்பரு வத்தவ் வாறு பழக்கிடிந் பொருந்து மிந்த
மேற்பரு வத்தே செய்யின் வெம்பிணி யுண்டா மென்றான்.

அதற்குப்பின், பிரமாதமுட னென்போன் விரைவாக வெழுந்து நின்று இத்த வேலாயுதக் கடவுளினடியர் கூறுஞ் சித்தாந்தம் உயர்ந்த மார்க்கமாயி

னும், முலைப்பாலருந்தும் பருவந்தொட்டு அவ்வாறு பழக்கிடின் அம்மார்க்கம் யாருக்கும் அதுகூலமாகும். எனக்குள்ள இந்த முதிர்வயதிற் பழக்கினால் யாருக்கும் கொடிய நோயுண்டாகு மென்றனன். [பிரமாதம்=அசட்டை]

நல்லழகுடைய பெண்ணை நறுமணத் தீந்து பின்னர்ப் புல்லுதி யிவளை யென்னிற் புகலதின் முலையுண் போதே யில்லிடை யெனைப்ப முக்கி யிருந்திடிற் பொருந்து மிந்நாட் புல்லினே யுண்டா மென்று புகலுமா னவனு முண்டோ.

கட்டழகுடைய ஒருபெண்ணை நல்ல விவாக முன்னிலையிற் கொடுத்து நீ யிவளைக் கூடியிரு வென்னில், சொல்லப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் தாய்பாலருந்தும் பருவத்திலேயே என்னைப் பழக்கி யிருந்தால் அது பொருந்தும், இந்தக் காலேப்பருவத்தில் அது செய்யப்படிந் நோயுண்டாகு மென்று கூறும் ஆண்மகனு முள்ளோ?

(உகச)

கூ. இழிபலிமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அறைகெனு மறிஞன் முன்னே யப்பிர மாத மூடன் பறைமொழி யிழந்தி ருந்தான் பக்கலி லிருந்த மற்றோர் கறையின நெழுந்து நின்று கருணையி னிவருக் கேற்ற துறையினையி வர்சொல்கின்றார் தொன்மையெங்குலதேவிற்கே.

இடுபலி யிட்டே னுண்ணு திருப்பினஃ தலைக்கு மென்று னடுவுள னவனை நோக்கி நல்லருண் மரர்க்கம் பேணு நெடுமதி யனுக்கோர்.கேடு நினைக்குமோ வதுவும் வேறு மடுதொழி லாள னைத்தா னலைக்குமற் றென்று கேட்டி.

கூறகவென்று கூறிய விவேகபூரணசாரியர் முன்னர், அந்தப் பிரமாத மூடனானவன் ஒன்றுக்கூற வாயின்றி யிருந்தனன். அவன் பக்கத்திலிருந்த மற்றொருபாவி யெழுந்து நின்று, இவருக்குள்ள ஜீவ காரணயத்தினாலே இவருக்கு உசிதமாகத் தோன்று மார்க்க மொன்றனை யிவர் கூறுகின்றனர். புராதனமான எங்கள் குலதேவதைக்கு,—

(உகடு)

வழக்கமாகக் கொடுக்கும் பலி கொடுத்து அந்தப்பலியாகியபிராணியின் மாமிசத்தை நாடுண்ணுயிடின் அந்தத் தேவதையானது எம்மைக் கஷ்டப் படுத்திமென்றான். அது செவிக்கொண்ட நடுநிலையுள்ள ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்து, பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்ட ஜீவகாரணய வொழுக்கத்தை யறுத்திடும் விசேஷ புத்திமான்களுக்கு அக்குல தேவதையும் யாதொரு கேடுபுரிய நிலைக்குமோ நிலையாது. தன் குலதேவதைக் கென்பதின்றித் தானுண்ணற்கெனக் கொல்கின்றய நெவனோ அவனைத்தான் அத்தேவதை கஷ்டப்படுத்தும். வேறொன்று கூறுதுங் கேட்பாயாக.

(உகஈ)

பெரும்பலி விரும்புன் றேவுன் பிள்ளையில் லவளை வெட்டித்
தரும்படி சொலிற்செய் வாயோ சாற்றிழி பவிழ டாவென்
னரும்பறை முழக்கி னுனன் னவனுமுள் ளயர்ந்தி ருந்தா
னிரும்பக வழக்க மூட னெழுந்தன னிவ்வா றேத.

பெரிய பலியை விரும்பும் உன்குல தேவதைதானது, உன்மக்களையா
வது மனைவியையாவது வெட்டிப் பலியிடும்படி கேட்கில் நீ அப்படிச் செய்
வையோ இழிபலிழடனே ! கூறவாயாக வென்னுந் தம்முடைய உறுதிவாக்
கியத்தை முழங்கும்படி செய்தனர். அந்த மூடனும் உற்சாகமின்றி யிருந்த
னன். (பின்பு) இரும்புபோன்ற கடினசித்தமுள்ள வழக்கமுடன் பின்வரு
மாறு கூற வெழுந்தனன்.

[“ பிள்ளை யில்லவளை ” எனவே, பிறவுயிர்களைப் பிள்ளைகட்கும், பெரிய
முள்ளவர்கட்கும் நேராக நினைக்கவேண்டு மென்பது போதரும்.] (உக௭)

க௦. வழக்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

க௧. துணைமுடன்வாதமும்.

எங்கண்முன் னவளு னுண்ட வழக்கமே யெனக்கு மாதல்
பங்கமின் னெறியா மென்று பகர்தலும் வித்யா ரண்ய
புங்கவ னவளை நோக்கிப் பொறியிழந் தேபுன் முன்னோர்
துங்கமின் மலமே நாளுஞ் சுமந்தறு காசு பெற்றே.

உய்ந்ததுண் டெனிலிற் நாணீ யும்மதை யேசெய் வாயோ
மைந்தனே யெனவன் னோனும் வாய்திறந் திலன்பின் னெஞ்சு
நைந்தெழு துணைமூ டன்றா னங்குடி யார்க ளுனுண்
மைந்தரா காரே னுனு மறுப்பலவ் லுனை யென்றான்.

எவகன் முன்னோர் மாமிசம் புசித்து வந்தனர் : அவ்வழக்கமே யெனக்
குமாதல் குற்றமில்லாத மார்க்கமாகுமென்று கூறியவுடன் வித்யாரண்யரெ
னும் ஆசிரியர், அந்த மூடனைப்பார்த்து உன் முன்னோர் அறிவிழந்து பிரதி
தினமும் தூர்க்கந்த மலத்தை யே சுமந்து தினமொன்றற்குக் கேவலம் ஆறு
செம்புக்காசு கூலிபெற்று,— (உக௮)

ஜீவனஞ் செய்துவந்த வழக்கமுனதாயின், இப்போது நாகரிக முடைய
வறையிருக்கின்ற நீயும் அந்தத் தொழிலையே செய்வாயோ பின்ளாய் என்ன,
அந்தமூடனும் அதன்மேல் வாய்திறவா திருந்தனன். அதன் பின்னர் இவ்
வாத தும்ஸங்களால் மனம்புண்ணுகி (நாம் இது சொல்லிப் பார்ப்போ மெ
னும் கருத்தால்) அகவனமெழுந்த துணைமூட னுனவன், நம்முடைய குடியி
லுள்ளார் புலால் புசியாதவராவரேல், நானும் அப்புலாலை நீக்குவே னென்
தனன். (உக௯)

குருமறுப்பு.

என்னலும் வித்யா ரண்ய னேசுளோய் வழக்க மூடன்
பின்னவ னாகு நீயப் பிழையற்கோ தியதைத் தானே
யுன்னகத் துணர்தி யென்ற னவனுமுள் ளுடைந்தி டைந்தான்
பின்னரங் கிருந்த குஞ்சிப் பிடர்விதி வாத மூடன்.

இவ்வாறு துணைமூடன் கூறலும் ஆசிரியர்-வித்யாரண்யனார், பாவினே!
வழக்க மூடனுக்குத் தம்பியாகும் நீ அந்தப்பாவிக்குக் கூறிய நியாயத்தையே
எழுச்சியுள்ள மனத்தினுணர்ந்து கொள்வாயாக வென்றனர். அவனும் உனக்க
மிழந்து விலகினன். பின்பு, அங்கிருந்த பிடரியிற் றொங்குங் குடுமியுள்ள
விதிவாதமூட னென்பவன்,— (உஉ௦)

கஉ. விதிவாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கதுமென வெழீஇ நின்றிக் கடுஞ்சைவர் பலவா றுய்நன்
மதியரை யேய்க்கின் றாரிம் மண்ணினி லவர வர்க்காம்
விதிவழி நடக்கு மெல்லாம் வீணிவ ருரைக ளென்றான்
பதியருட் குருவன் னோனைப் பார்த்திது பகருந் றானால்.

விரைவாக வெழுந்து நின்று, இந்தக்கடுஞ்சைவர் பலவகையிலும் நல்ல
புத்திமான்களா யெனக்கு முன்னெழுந்து சேசியவர்களை யெல்லாம் ஏய்க்
கின்றனர். இப்பூவுலகில் அவரவர்க் கேற்பட்ட விதிப்படி எல்லா வியவகா
ரங்களும் நடக்கும். ஆதலின், இச்சைவர் கூறியவை யனைத்தும் அப்பிர
யோஜனமே யாமென்றான். அதுகேட்ட பதிப்பொருளாகிய சிவபரஞ்சுடரி
னருளைப் பெற்ற ஆசிரியரானவர் அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத்
தொடங்கினர். (உஉ௧)

உன்றனை விடாது பற்றி யுனதுகண் களைக்க லக்க
வின்றொரு வனையிங் கேவு கின்றன மிதுவு மந்தத்
தொன்றெனும் விதியென் றேசும் மாவிருந் திடநீ வேண்டு
மென்றனவனும்வெள்குந் திடைந்தன னகைத்தார்பல்லோர்.

(நீ ஓடினும்) உன்னை விடாமற் பிடித்துக் கொண்டு உனது கண்களைக்
கலக்கிக் கெடுப்பதற்கு இங்கொருவனை விப்பொழுதே எவ்கின்றனம். (அவ்
விதகாரியத்தை அவன் செய்கையில்) இதுவும் அந்த யூழெனும் விதியே
யென்று (சித்த சமாதானத்தோடு) அவனை மீராமலும் அவனுக்கொரு தீங்கு
செய்யாமலும் அசைவற நீ யிருக்கவேண்டுமென்று கூறினர். அது கேட்ட

அவனும் (நமதுபேச்சு நமக்கே கேடுவினைக்கின்ற தெனும் கருத்தால்) வெ
ட்கி விலகினன். அதுகண்டு அங்கிருந்த பலரும் நகைத்தனர். (உஉஉ)

உற்றபாவமொழிக்குமா றுணர்த்தல்.

மேற்படிவந்தம் வேறு.

இப்படி மூடர்கள் சுத்திய யர்ந்தபி னிகழ்வுத ணந்தரு
துப்புறு மாணவ கன்முக நாடுபு சுருணமு ளோயினி
யெப்படி யுஞ்சுக பக்குவ னுயினை யெனனமெ னிற்றனது
தப்பைரி னைந்துப யந்திடு கின்றவொர் தருமம்வி னைந்தமையின்.

இவ்விதம் மூடர் பன்னிருவருங் கோஷித்து ஓய்ந்ததற்பின் அவர்களைப்
பரிஹசிப்பதை விட்ட பரமருருவானவர், சமர்த்தனாகிய சீடன் முகத்தை
நோக்கி நற்குணமுள்ளோனே! இனி நீ எப்படியாயினுஞ் சுகம்பெறு
பக்குவத்தை யடைந்தனை. எக்காரணத்தா லென்னில், “தன் குற்றத்தை
நினைந்து அதனு லுண்டாகுந்துன்புக்கு அஞ்சியிருப்பதாகிய சந்தீடவிலக்க
ணம் நின்னிடத் துண்டான தன்மையால்”

[“தனது தப்பைநினைந்துயந்திடுகின்றவொர் தருமம்வினைந்தமையின்”
என்றதிலுள்ள தருமமானது மநுஸ்மிருதி சக - ம் அத்தியாயத்து உஉஅ - ம்
சுலோகம் “பாவஞ்செய்தவன் தான் செய்த பாவத்தை எப்படி யெப்படிப்
பலரிடத்திலுஞ் சொல்கின்றனனோ அவன், அப்படி யப்படியே பாம்புதேலி
னின்று நீங்குவதுபோலப் பாவத்தினின்று நீங்குகின்றான்” என்றும் ;
உஉக - ம் சுலோகம் “பாவஞ் செய்தவனது மனம், எப்படி அந்தப் பாவத்
தை நிந்தித்துக்கொண்டு பச்சாத்தாபப்படுமோ அப்படியே அந்தப் பாவமும்
அவனை விட்டு நீங்கும்” என்றும் அருத்தமாமாற்றானும் பெறுதும்.] (உஉக)

பாவமெ னுநினை வோரிட மேபல பவமுறு மென்றுயர்நூல்
யாவுந வின்றிடு மென்பவர் சொற்களை யமனென வேநினைதி
சீவனி னைப்பினிழைப்பது மாசறு சிவனது செயலாகா
தாவிடி ருக்களை யேனு கரேலினி யருள்விர தம்பிடியே.

“இது பாவமென்று நினைப்போ ரிடத்திற்குள் பலபாவங்களுஞ் சே
ரும் : (அப்படி நினையாது மனம்போன வண்ணம் எவ்வித காரியஞ் செய்யி
னும் பாவமே யணுகாது) என்று மேலான சாஸ்திரமெல்லாம் முறையிடுகின்
றன” என்பார் வார்த்தைகளை இயமனென்றே நினைப்பாயாக. ஜீவபோதத்
துடன் செய்யப்படும் ஜீவச்செயல் அனாதிமல முக்தனாகிய சிவன்செய
லாகாது. இனி, பிராணிகளைக் கொல்லாதிருப்பாயாக. அவற்றின் ஊனை

புண்ணுதிருப்பாயாக. இந்த அஹிம்ஸா விரதவழி யுண்டாகுந் திருவநீடப
த்தை யதுவடிப்பாயாக. (உஉச)

மேற்படிவீர்த்தம் வேறு.

இந்நயத்த வருணலைப் பலகாலும் படித்தாரைக்கு மியல்பி னாலுந்
தந்நலத்துக்கெனவுணுண்பவறையதைவிட்புரியொர்தருமத்தாலும்
பொன்னையளித் துயிர்காத்தல் புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவி னாலு
முன்னிழைத்த கொலைமறமு முன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும்.

உயிர்க்கு உறுதிப்பயனைப் பயக்கும் இந்த ஜீவயாதனுவிதாகத்தைப்
பலகாலும் தானும்படித்துப் பிறர்க்கும் போதிக்குந் தன்மையினாலும், சுய
நன்மைக்கென ஆனருந்துபவரை அவ்வருந்தலை விட்டொழிக்கும்படி செய்
புஞ் சமானமற்ற தருமத்தினாலும், விலைகொடுத் துயிர்காத்தல் கங்கை முத
லாய புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகிய அன்பினாலும், முதலிற்
செய்த கொலைப்பாவமும், அக்கொலைக்குக் காரணமாய்ப் பின்பு ஊன்புசி
த்த பிரதானபாவமும் விரைந்தோடும்.

[காசிகண்டம்.—

“ஆதி யுகத்தில் யோகத்தான் முத்தி யடையு மதன்பின்ன
ரோது முகத்தி லருந்தவத்தான் முத்தியுளதா மோங்கரிய
சோதி ஞானத் தான்முத்தி மூன்ற முகத்திற் றன்னுமுயிர்
காத லோடுங் கலியுகத்திற் கங்கை படியின் வீடடையும்.”

என்றியம்புமாறு ஜீவான்மாவானது,— கிருதயுகத்தில் யோகத்தினா
லும், திரேதாயுகத்தில் தவத்தினாலும், துவாபரயுகத்தில் ஞானத்தினாலும்,
கலியுகத்தில் கங்கா ஸ்நானத்தினாலும் சிவாதிக்ய மோக்ஷம் அடையத்தக்க
தாகலின், இக்கலியுக நோக்கி, “புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலும்” என்
றனர் ஆசிரியர். “ஒருவன், அந்தக் கங்காநதியில் மூழ்கற் கேக உறுதியாய்
நினைத்தவுடன் பாவமெல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்கி, இனி யெங்கே செல்
வோமென நினைக்கும்.” எனும் அருத்தத்தைத் தரத்தக்க,

“கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வெருவன் கருதுமுன
மிடர்கூர் பாவ மவனையொழிந் தியாண்டுச் செல்வோ மெனக்கருதும்
விடய மதனின் மனம்போகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி
லடையு மவருங் காசிகர ரடைவார் பெறும்பே மடைவாரால்.”

எனுஞ்செய்யுளை, அக் காசிகண்டநீ தருமாற்றால், புண்ணியநதி பலவற்
றன்றஞ் சிறந்து விளங்கும் அக்கங்கையைப் “புனிதகங்கை” என்று

அக லீவயா தனையைக்குறித்தவியாசம்.

எல்லாத் தேவர்களுங் கொடுக்கும் பேறுகளைவிட விசேஷமாகக் கொடுக்கும் உதாரமுடையா ரென்பதற்கு அறிகுறியாகப் பன்னிரண்டு விசர்லமான கரங்களுள்ள ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமானாகிய என் பரமபிதாவின் பாதகரோடுகம் வாழக்கடவன. அழகுக்கழகு செய்யுந் தன்மையவாகிக் கண்டோருள்ளத்தைக் கவரு மிலகூணங்க ளனைத்து மமைந்த ஸ்ரீ தேவசேனையாரும், குறவர்குல் மீடேறவேண்டு மென்னுங் கிருபா விசேஷத்தால் அக்குலமடந்தையாக அழகெலாம்பிறங்கவவதரித்த ஸ்ரீ வல்லிதேவியாரும் வாழக்கடவர், மின்னலொத்துப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதம் வாழக்கடவது. மயில்வாகனம் வாழக்கடவது. ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளையே வழிபட்டுக் கல்வியறிவுகளின் மேம்பட்டுப் பிறவாப்பேறுபெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாதவள்ளலார் வாழக்கடவர், ஹிதோபதேசஞ்செய்யுங் காரணயமூர்த்திகளாகிய ஆகாரியர்கள் வாழக்கடவர், குருபக்தியுள்ள சீடரும் வாழக்கடவர். (உக௦)

ஆகப்பாயிர முட்படத் திருச்செய்யுள் - உக௫.

உக - வது

லீவயா தனையைக்குறித்தவியாச மூலமுமுரையு

முற்றற்றன.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூன்மூலம்:— கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ்ந்த சுபகிருதுஷு ஆவணிமீ ௧௯௨ புதவாரம் சென்னையிற் பாடி முடிந்ததாகும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்,	வரி,	பிழை.	திருத்தம்.
கக சஉ ...	௩ ௨௨ ௨௩ }	வாக்கியத்தின், பொரு சசனுக்கென ஒருமீனையெ [டுத்து	வாக்கியத்தின்பொரு ஒருமீனை யீசனுக்கென [வெடுத்து
ருச ருஎ	ச சு	வமாகச்செய்த ரவ்வமய	வகமாகச்செய்த ரவ்வமைய

வி ள ம் ப ர ம்.

இவ்வியாசத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளாலருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களில் இன்றுகாறும் பல்லோரானும் அச்சிடப்பட்டவை பல. அவற்றுட்கிலை:— சென்னை வைத்தியநாத முதலியார் தெரு 10 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கா. ஆதிகேசவ முதலியாரது “வேதாந்தசித்தாந்தசமரச விஸ்தாரசுத்திரங்கள்” எனும் பிரகடனத்தி னன்கு விளங்கும்.

இந்த உக - ம் வியாசம்— சென்னை அருணாசலமுதலியார் தெருவி லுள்ள பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிலும், திருவனந்தபுரம் புத்தன்சந் தைத் தெருவிலிருக்கும் ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ, நரசிங்கமூர்த்திப் பிள்ளையவர்க ள் குமாரர் N. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க ளிடத்திலும் கிடைக்கும்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

